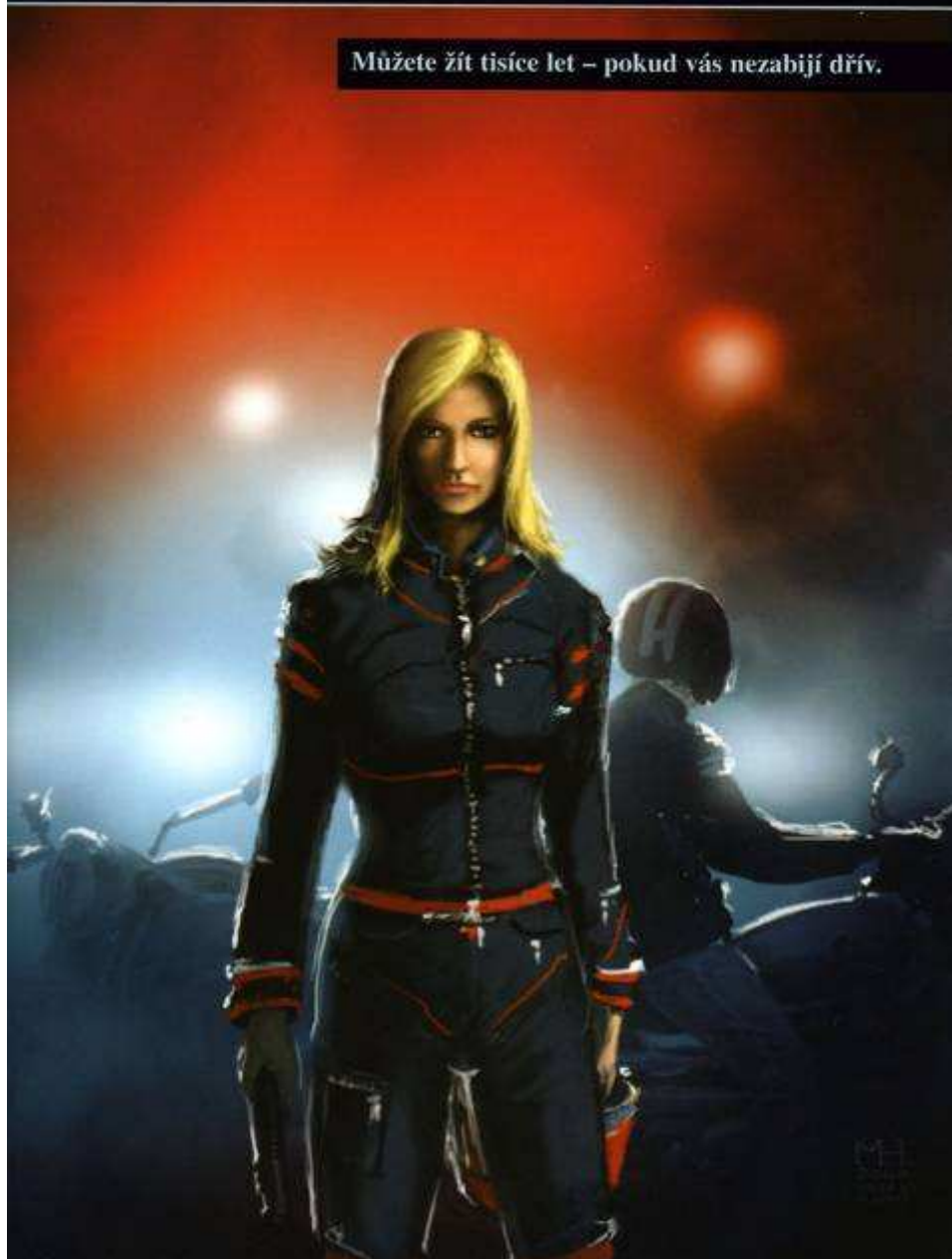

DOUŠEK VĚČNOSTI

PETRA NEOMILLNEROVÁ

Můžete žít tisíce let – pokud vás nezabijí dřív.

TRIFID

Petra Neomillnerová
Doušek věčnosti

Copyright © Petra Neomillnerová, 2008
Cover © Marek Hlavatý, 2008
©TRITON, 2008

ISBN 978-80-7387-110-9

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

DOUŠEK VĚČNOSTI

PETRA NEOMILLNEROVÁ

TRITON Praha / Kroměříž

I.

Do nosu mi vstoupí pach, který nepatří k rozlitému oleji a ohřátému kovu. Olíznu si rty.

„Jak to jde, Martine?“ zeptám se, aniž bych se otočila, a vlkodlak mi způsobně odpoví.

Martin Vajt, hubený prošedivělý muž, už léta žije s Gasparem a Gutou. Na upíry je zvyklý, a tak ho ani já nemůžu uvést do rozpaků. Postrčí před sebe dlouhána, který vypadá tak, jak barvy obvykle vypadají. Kožené hadry, triko s nápisem, na hlavě šátek. Usměju se na něj a napřáhnu k němu ruku. Poznám vlkodlaka, když ho vidím.

Stiskne mi ruku a líbne mě. Potřesu hlavou. Nemám ráda, když se cizí krk bez varování objeví příliš blízko u mých zubů.

„Pete,“ představí se. Obrátím oči v sloup. Dáreček.

„Tina. Copak by vlček rád?“ zabodnu pohled do Martina, který rozpačitě pokašlává za zády svého chráněnce.

„Nemůžeme to probrat někde jinde než v autoservisu?“ nadhodí.

„Můžem,“ přisvědčím a houknu na drobného mechanika, který vězí v motoru emka.

„Začalo se to nějak sypat, zatracená kraksna,“ postěžuju si, když vycházíme ze servisu.

„Jezdíš ostře,“ Martin mě zná už léta a nedělá si iluze.

„Jak se má Guta s Gasparem?“ změním téma. Tenhle upířský párek mám opravdu ráda. Je na ně spoleh.

„Koupili dvě nové klisny, a představ si, že Guta začala dělat drezúru znova na dámském sedle, a ta kobyla, co ji chtěli na dostihy, tak ta odešla s nervama, takže ji nechali připustit, a...“ Martin miluje koně a koně milují jeho. Je to trochu kuriózní, ale dlaci zřejmě mají pro zvířata víc pochopení. Pete, co bude asi obyčejný Petr, se neklidně ošije.

„Půjdem si někam sednout?“

„Jo, někam blízko. Musím zpátky pro káru. Kde máš koně?“

Pochopí a ukáže bradou na harleye. Věnuju Martinovi vyčítavý pohled. Co mi to chce pověsit na krk?

„Bezva,“ řeknu, jen abych něco řekla. „Tak ho zaparkuj támhle před tou zahrádkou. Dál s váma, na mou duši, nejdu.“

Dietní kola je teplá, ale ne tak teplá jako krev. Polknu. Zas mám žízeň, od chvíle, kdy jsem se začala krmit z našinců, mám žízeň pořád. Ještě že tu Kay zůstal. Kay, který mlčí, když z něj piju, který mlčí, když to s ním dělám, a mlčí, dokonce i když zatlouká kolíky do hrudí upířích embryí, která spolu ulovíme. Co víc může ženská jako já od chlapa chtít?

„Kristo, Pete má problém.“ Martin mi, bůhvíproč, vždycky říkal Kristo, a já ho už přestala opravovat.

„Život je plnej problémů,“ podotknu neutrálně. „Máš problém s vejfukem?“ obrátím se k druhému vlkodlakovi. Vytřeští na mě oči a mně dojde, že to nebyla zrovna nejšťastnější poznámka.

„Promiň. Zkrátka, vyklop, co tě trápí, musím zpátky do servisu.“

Muž si odkašle. Zřejmě mnou není úplně nadšený, ale Martin se tváří přísně a motorkář rezignuje.

„Máme v klubu poslední dobou moc smrt'áků,“ obrátí do sebe kafe, jako by čekal, že v jeho sedlině najde odpověď.

„Není to tím, že jezdíte jak prasata?“ zeptám se a Pete vstane od stolu.

„Nebudu tě zdržovat, nemá to smysl.“

„Jestli po mně něco chceš, sedni si na zadek,“ řeknu tiše. „Sedni si a přestaň se ošklíbat. Je mi skoro čtyři sta let, zlato. Skoro čtyři sta.“

Pete váhá s helmou v ruce a Martin zachraňuje situaci.

„Můžeme přijít jindy, jestli se ti to ted' nehodí.“

Mávnu rukou. „Ale hodí, jen mám žízeň a jsem z toho nervózní. Co kdybychom zajeli ke mně?“ Martin pohybem přivolá číšníka a já vyrazím k servisu.

„Počkejte tu na mě,“ hodím přes rameno a jsem pryč.

* * *

Což o to, počkali a popojíždění v zácpě nás všechny uondalo tak, že emoce pohasly. Pocucávám krev z pytlíku, co tu zbyl po Kayovi, a poslouchám. Pete rozkládá rukama a z jeho slov roste historka, která není tak úplně nezajímavá. Opřu se do křesla. Strašidelné příběhy, to je moje.

Na začátku byla obyčejná bouračka, jaké se stávají každý víkend. Jednomu z Peteho kamarádů to v zatáčce ustřelilo a naneštěstí v protisměru potkal dodávku. Vymalováno. Bratři motorkáři zanaříkali, popili, rozptýlili popel a vyjeli na ride. Za týden se to stalo zas, pak znova, zase znova... Pete si odkašle.

„Před tím, než se zabil Kulda, jsem měl divnej pocit. Teda, divnej pocit máme všichni už dost dlouho, smrták ob čtrnáct dní nikomu nepřidá, ale tohle bylo jiný. Bylo sucho, jeli jsme opatrně a nebyla tam žádná zatáčka, Kulda mě předjel, nebylo to ani moc rychle, a pak... Věděl jsem, že se to stane, ale v krku knedlík a... Zaplavalo mu přední kolo, položil to a rozmáznul se o strom. Umřel za deset minut.“

„Mohl tam být písek, nebo...“

„Ty jezdíš?“ zeptá se mě vlkodlak nedůtklivě.

„Jo. Mám skútra, gileru.“

„Padesátku?“ zkříví rty.

„Pětikilo.“

Martin si poposedne a Pete potřese hlavou.

„No tak aspoň víš, o čem mluvím. Nebyl tam písek, Kristo, ani olej, ani nic podobnýho.“

„Ani v jednom případě?“ Celé se mi to nezdá. Duchařská historka jako vystřižená z kalendáře.

„V jednom jo. Písek. Jenže to přece neznamená, že musí být na místě mrtvej, ne?“

„To neznamená.“ Co jiného mu mám na to říct?

Napije se vody.

„Ale nejdivnější bylo to, co se stalo mně,“ pokračuje a já zvednu obočí.

„Šel's taky?“

„Jo, šel. Jel jsem sám, protože na rajdy teď pochopitelně nejedzíme, k večeru, kus za Prahou. Všechno bylo normální, ale pak... Měl jsem pocit, jako by tu motorku někdo na chvíli podržel a pak ji fláknul zpátky na silnici. Nešlo s tím nic dělat, jen ji zahodit a snažit se dostat pryč.“

„A jak jsi dopad?“

„Tak jako všichni, namáčkutej na strom, jenže já jsem vlkodlak a moje kosti...“

„Jo, já vím.“ Ve skutečnosti moc nechci slyšet o tom, co dělají jeho kosti. Párkrát jsem viděla metamorfovat Konráda a stačilo mi to. Ten praskot a nářek si pamatuju doteď.

„Takže's to rozchodil?“

„Jo, ale ležel jsem tam dvě hodiny a čekal, jestli to ta páteř dá, nebo ne.“

„A chceš zjistit, co se děje?“

„A chci zjistit, co se děje.“

„Tak jo,“ zvednu se a jdu si pro noťas. „Napíšu si to.“

Když končíme, je skoro půlnoc. Celé to smrdí, ale na druhou stranu, docela mě to zajímá. Obskurní záležitost.

„Takže ještě jednou. Říkáte si Werewolfs a je tam pár dlaků. Vědí o vás ostatní, že jste dlaci?“

Pete zavrtí hlavou. „Ne. Kromě mě jsou tam ještě dva, já je přivedl. Ostatní jsou normální.“

„Lidi.“

„Jo, lidi. Taky jako lidi umřeli.“

„Budu potřebovat vědět víc hlavně o tom prvním.“

„O Mejlovi? Proč ne, ale já o něm vlastně taky zas tak moc nevím.“

„Znal's ho dlouho, ne?“

„To jo. Myslel jsem to tak, že vím, co pil, jaký se mu líbily holky, jaká muzika, jakou měl mašinu. Ale nevím nic o jeho rodině a tak.“

„Znáš aspoň jeho příjmení?“

Zamne si nos.

„Tak ho zjisti, zbytek seženu sama.“

„Bereš to?“ Pete je nejistý.

„Jo. Prozatím.“

Vlkodlak vyhledá očima Martina a ten se dotkne mého předloktí.

„Kristo,“ má hluboký příjemný hlas, co vím, kluci na něj letí, „Kristo, mysleli jsme, že by bylo nejlepší, abys tam byla inkognito. Pete si myslí, že tam ti jeho kamarádi nebudou chtít detektiva.“

„Hm.“

„Chtějí zjistit sami, co se děje, ale to je nejspíš blbost,“ ozve se Pete.

„Jo, je to blbost. Mimochodem, moc si neslibuj ani ode mě. Já nejsem žádná vědma, jsem upírka a tohle zavání. Takže, jak byste si to představovali?“

„No,“ Pete si přitáhne vestu s rozšklebenou vlčí mordou na zádech, „myslel jsem, že bys mohla... prostě... mohli bychom říct, že jsi moje, ehm, přítelkyně. Občas se tam holky vyskytnou.“

„Tak přítelkyně. No dobře, proč ne. A,“ napadne mě řešení, které má jistý půvab, „řekni svým kamarádům, že taky jezdím.“

Pete se usměje. „To klidně řeknu, ale na skútru, i když pětistovce, asi na vejlet na dálnici nepojedeš.“

„Na gileře ne. Mám triumphu, thruxtna.“

„Opravdu?“ podiví se Martin. „Tak to máš stejnou motorku jako Timotej.“

„Jo, mám úplně stejnou motorku,“ zasměju se. Koneckonců, Timotej je v Berlíně.

„Doprovodím vás,“ nabídnu zvedajícím se vlkodlakům. „A ty mi dej své číslo.“

Zatímco Pete diktuje, brouzdá mi Martin po bytě.

„Kay už tu nebydlí?“ Martin je díky těsným vztahům s Gasparovci detailně obeznámen se všemi upířími drby.

„Ne. Bydlí teď v Nikolasově vile. Šlo mi na nervy mít pořád zatemněno.“

„O tom mi povídej,“ pochopí hned. Koneckonců, žije s upíry už pěkně dlouho.

Pete tlačí harleye ven z garáže.

„Ani na tom není vidět, že to padlo,“ chci ho potěšit. Sama gileru tlačit nemusím, ta při nastartování garáž nezbourá.

„Tohle je jinej,“ zklame mě. „Tamten je na mraky. Kam jedeš?“

„Do Troje,“ zašklebím se na něj. „Kay je jako kocour, línej zvednout se z polštáře.“

II.

Ráda jezdím v noci. Praha je prázdná, tichá a prostorná, takže se neomezují a cestovní rychlost posunu slabě nad sto, což znamená, že jsem v Troji skoro hned. Kay mi přijde otevřít v županu s vyšitými draky, a když si všimne mé pokleslé čelisti, okamžitě se brání.

„To je po Nikolasovi, můj není vyžehlenej.“

Jdu za ním do rozlehlého obývacího a přemýšlím, jestli Kayova žehlící mánie má něco společného s tím, že je Němec.

„Dáš si trochu krve?“ nabídne mi srdečně igelitový sáček.

„Jo, ale ty tvý,“ otřesu se při pohledu na umělou hmotu. Tohle nesnáším.

Uvelebená v křesle čekám, až Kay dovečeří, a přitom si ho prohlížím. Nezměnil se příliš od doby, kdy sem přijel, aby mi, podle oficiální verze, pomohl zvládnout problémy, způsobené vzpourou části našinců. No, problémy jsem zvládla, včetně toho s Kayem, a on nakonec zůstal. Odhaduju, že nespěchá zpět do Gotheliny mateřské náruče, a tak pilně dočišťuje prostor. Pár novorozených upírů tu po Božidaře a Roze ještě zůstalo a Kay je metodicky loví. Je v tom dobrý. Zabíjení mu obecně dost jde.

Nezměnil se, jen si nechal narůst vlasy a odpovídá teď klasické představě upíra ještě víc než dřív. Zvykla jsem si na něj, ale na zatemnění ne, a tak se stěhoval.

„Co barák?“ zeptám se konverzačně.

„Je tu bez tebe prázdný. Proč tu nechceš bydlet?“

Nechci, nechci bydlet v zatemněném domě, nechci bydlet v cizím domě a možná ani nechci bydlet s chlapem.

„Je tu furt tma, však víš,“ zvolím nejméně konfliktní odpověď. Stačilo mi dohadování s vlkodlakem.

„Nojo.“

„Mám novejš kšeft,“ pochlubím se.

„Něco i pro mě?“ Kay není nijak zvlášť pracovitý, stejně jako většina ostatních upírů, ale pokud jde o to někoho odkrouhnout, je vždy připraven.

„Spíš ne. Je to taková strašidelná historka o umírajících motorkářích.“

„Lidi?“ zeptá se překvapeně.

„Taky. Ale ten, kdo mi to nabídl, je vlkodlak.“

„Ty máš zábavy.“

„Co naděláš?“ nakrčím nos. Něco dělat musím. Denní světlo mi nevadí, a tak musím ubít mnohem víc času než ostatní. Vlastně mám svou práci docela ráda. Čmuhání, to je moje.

„Půjdeme do postele?“ Kay už vyprázdnil sáček s krví a teď se hodlá věnovat další činnosti, ve které je dobrý. V posteli funguje jako sbíječka. Nevyčítám mu to. Sex s upírem je pro mne pohodlnější v tom, že se nemusím hlídat, abych mu neublížila. A od té doby, co se Kay uvolil dávat mi pít, je tou nejpohodlnější cestou k ukojení.

„Jasně,“ odpovím.

„Do který?“

Nikolas byl za svého neživota děvkař a v jeho domě jsou postele pro všechny příležitosti. Pokrčím rameny.

„To je mi fuk.“

Kay mě zvedne do náručí. Zvedl by i piáno, auto, možná i menší chatu.

„Tak pojď nahoru. Našel jsem úchylný saténový povlečení.“

V duchu si povzdychnu. Příšerný vkus Nikolase v kombinaci s Kayovými domácími sklony vede k bizarním výsledkům.

„Bavila ses?“ Kay má rozšířené zorničky a na saténu povlečení lpí krev.

„Jo. Hlavně jsem se hrozně moc napila,“ oddychuju. Skoro se mi podařilo zbavit pocitu viny, že piju z našinců, ale ostatním to na nos nevěším.

„Ty ses bavil?“ zeptám se podezřívavě. Krve jsem mu vypila opravdu dost.

„Bavil. Vždycky se s tebou bavím. V posteli jsi pořád dítě.“

Nekomentuju to. Konečně, pro našince je štěstí, když je ho někdo schopen vnímat jako mladého, a pro ženu v mém věku dvojnásob.

„Půjdem lovit?“

Ještě jsem nezjistila, jakou souvislost má pro Kaye lov a sex, ale nějakou určitě.

„Ne. V Praze už není ani zub a ty to víš. Můžeme se jít projít, ale lovit... Je vyloveno.“

„Všude ne,“ vrtí hlavou. „Ve středu jsem dostal jednu holku v Náchodě.“

Snažím se vybavit si, kdo z našinců v Náchodě žije. Nikdo.

„Kdes tam spal?“

Pokrčí rameny. „Sklepy jsou všude.“

Zamnu si nos. „Je to riziko.“

Neodpoví.

„Hele, Kayi, ty nechceš zpátky do Berlína, co?“

Mlčí dál, ale tentokrát ho nenechám na pokoji.

„Co Gothel?“

„Zatím pro mě nemá jinou práci,“ zahučí.

„Až ji bude mít, budeš muset odjet?“ Nedá mi, abych ho nepopíchla.

„Jistě. Kdo jiný by to za mě udělal?“ Zní to spíš překvapeně. Pořád ve čtrnáctém století, napadne mě.

„Vadí ti to?“ Kay zvedne hlavu a upřeně se na mě podívá. Oči má bez barvy.

Nadechnu se, abych odpověděla, a pak slova spolknu. Vlastně sama nevím, co mám říct. Jistě, vadí mi to. Vadí mi to, protože pustit ho je prohra s Gothel a proto, že je snadné a pohodlné z něj pít. Taky jsem si zvykla. Je to komplic. Usměju se.

„Jo. Dělat s kolegou je přece jen něco jinýho.“

Zamračí se.

„Nejsem tady, protože jsi má kolegyně,“ oznámí mi. „Jsem s tebou kvůli posteli a taky...“

Dívám se na něj s předtuchou, že řekne něco příšerného.

„Taky, že je to správné, víš, Tino. Jsi z rodiny, kterou je i Gothel ochotná přijmout. Prostě, je to, jako bys byla moje žena.“

Vstanu. Vstanu, protože tohle musím rozdýchat někde jinde.

„Kayi,“ zaúpím, „tohle už není čtrnáctý století.“

„Ne?“ usměje se a s obnaženými špičáky vypadá směšně. „Ale to přece nehraje roli.“

Gothel a Kay. Narazím si na hlavu helmu a nastartuju. Gothel a Kay a jejich předpotopní představy o moci, morálce, vztazích a světě. Gothel a její mocenské ambice. Zítra jí zavolám, umíním si a gileru vystřelí z vrat víc než sportovně. Zítra jí zavolám a to, co jí řeknu, si za rámeček nedá.

Neřekla jsem jí nic, popravdě, vůbec jsem jí nevolala. Nestojím o to slyšet její pornoněmčinu, jak se o jejím jazykovém projevu vyjádřil Timotej. Nestojím o to povídat si o tom, co by měl a neměl dělat její syn, případně jak se stát hlavou a pilířem komunity.

To vlastně byla věc, kterou Gothel plánovala a myslím, že dosud plánuje. Vyšoupnout Tima, zařídit inauguraci a pak vložit ruku svého syna do mé. Tak to má být. Koneckonců, sehnala mu už tři nevěsty. No, s tou čtvrtou bude trochu problém.

Upřímně, nijak netoužím po tom stát se hlavou české upírské sebranky, a tak jsme, po vzájemné dohodě s Timotejem, tuto funkci svěřili Gasparovi. Má na to věk i schopnosti, jen ochota trochu chybí. Nadával jako špaček. Sprostě a dlouho, tak dlouho, dokud nepřišla Guta a nevrazila mu nos do misky plné krve. Pak už měl plnou pusou, protestovat nemohl a všechno se hladce dohodlo. Tak už to chodí.

Večer, zrovna když chci vypadnout do Bonzo baru, ozve se Pete.

„Kristo, jsi to ty?“

„Kdo jinej?“ zavřím. Tenhle klient mi ještě dá zabrat.

„Mám jméno toho kluka.“

„Aspoň to. Tak diktuj.“

„Hele, takže je to: Václav Pošetný, a bydlel na Střelníčný, Praha 8. Máš to?“

„Jo,“ čmárám adresu na staré noviny tak nečitelně, že zítra už určitě nebudu vědět, co tam vlastně je.

„Hele,“ napadne mě najednou, „piješ rum?“

„Piju,“ odpoví Pete překvapeně.

„Tak buď za půl hodiny v Bonzo baru, proberem to.“

„Nevím, kde to je,“ namítne nejistě.

„Najdi si to na netu, sokolíku,“ poradím mu dobrosrdečně a zavěsím.

Zvláštní, k čemu občas člověka dožene touha nepít sám.

Nepřišel za půl hodiny, ale za tři čtvrtě byl na baru jako na koni.

„Kde se couráš, štěně?“

Pete se odtáhne.

„Nemohl jsem to najít.“
 Ustrknu mochitu. „Máš něco na srdci?“
 Proplete prsty a zapraská klouby. „Nevím. Proč jsi pořád taková nabroušená?“
 „Nejsem.“
 „Hele, jsi ta nejprotivnější ženská, kterou znám.“
 „Protože neznáš Gothel.“
 Vzdá to. „Tak dobře. Vadí ti na mně něco?“
 Usměju se. „Nic, jsi klient.“ Pak se mi ho zželí.
 „Nelam si s tím hlavou. Hele, bylo na smrti toho prvního, toho Václava, něco zvláštního? Nebo, stalo se něco zvláštního předtím?“
 Vlkodlak se na mě zamyšleně dívá. „Podle toho, čemu říkáš něco zvláštního. Měl nějaký problémy, ale kdo je nemá.“
 „Jaký?“
 Podívá se na mě, jako bych spadla z višně.
 „Neřek nám to. Asi s prachama.“
 Mávnu rukou na barmana. „Pajdo, malteco pro pána. Velký.“
 Pete nadzvedne obočí.
 „Dej si panáka,“ zahučím, „a pak zalov v paměti. Tohle nestačí, chápeš? Podívej, ty jsi vlkodlak,“ zkouším to s ním po dobrém, „už to je divný, ne? Tedy, není to obvyklý.“
 „Není,“ připustí smutně.
 „To, že se každé tejdén zabije jeden chlap z motorkářský party, taky není normální. Nesouvisí to nějak spolu?“
 Krčí rameny a cucá rum jako šestnáctka.
 „Kolik ti je?“ zeptám se najednou. Odhaduju, ale je to těžké. Někteří dlaci stárnou jako lidé, někteří rychleji a někteří, jako Konrád...
 „Sto sedm.“
 „Takže kletba?“
 Přisvědčí jen přivřením víček.
 „A poznáš kletbu, když ji cítíš?“
 Pete vypadá, jako bych ho natahovala na skřípec. Není divu. I sto let stará kletba pořád bolí.
 „Takže jo, nebo ne?“
 „Myslíš, že to byla kletba?“ Má strach.
 Zvednu k němu oči, koneckonců je o hlavu vyšší než já, ale to je skoro každý. Odpověď si už přečte sám.

„Kurva, snaž se jít.“ Táhnu Peteho po schodech dolů a nadávám.

„Jak se můžeš takhle zmrskat, když jsi tady na bajku?“

„Kristo, co ta kletba?“

„Ser na kletbu, jak tě dostanem domů, to je problém.“

„Já pojedu,“ blekotá.

„Hovno.“

V průjezdu stojí mohutný harley. Povzdychnu si.

„Udržíš se na tandemu?“

„Já budu řídit.“

Aplikuju několik medicinálních facek.

„Ty se budeš držet. Dej mi klíčky.“

Vytlačím motorku na ulici a podám Petemu přilbu.

„Nasad' si to a dělej ledvinovej pás. Neodřu to, slibuju.“

„Co kletba?“ artikuluje ztuhlým jazykem.

„Ta na mě neplatí.“

Neplatila. Nakonec jsme doplachtili k jeho garáži celkem v pořádku, jen s několika drobnými problémy na semaforech ve chvíli, kdy se Pete nakláněl na opačnou stranu než já.

„Zaparkuju to sám.“

„Odřeš to.“

S nezřetelným vrčením se opře do řídítek... a odře to. Co jiného taky.

* * *

Probudila jsem se odpoledne s pocitem, že bych měla začít něco dělat. Něco dělat, to v mém podání znamená mít v ruce telefon, takže se po něm natáhnu, olíznu si rty a začnu. V břiše mi kručí.

„Timoteji,“ začnu tím relativně nejpříjemnějším.

Zívne mi do telefonu. „Zbláznila ses? Spím, je světlo.“

„Jé, promiň.“

Zívne znova. „Nojo, co potřebuješ?“

Timoteje je někdy těžké obelhat.

„Motorku.“

„Cože?“

„Tvou motorku. Potřebuju si ji půjčit.“
 „Na co?“ Ted’ už jeho hlas zní mnohem bděleji.
 „Mám kšeft s motorkářem. Potřebuju s ním chvíli jezdit a sám uznáš, že to na gileře nejde.“
 Timotej mlčí. Nemusela jsem se ho, koneckonců, ptát vůbec, klíče od jeho garáže mám, ale přece jen je to tisíciletý upír a mohl by se mnou vyrazit dveře, pokud by chtěl.
 „No tak,“ povzbudím ho.
 „Rozsekáš ho,“ prorokuje triumphu chmurnou budoucnost.
 „Nerozsekám, před pár hodinami jsem jela na harleyi a taky v pohodě.“
 „Kdo ti ho půjčil?“ zeptá se podezřívavě.
 „Jeden vlkodlak, ten klient.“
 „Vlkodlaci nikdy moc rozumu nepoberou,“ usadí mě Timotej.
 „Takže mi toho triumphu půjčíš?“ zatlačím na něj.
 „Vem si ho a běda, jestli mu usteleš.“
 „Neměj péči, budu na něj jak na vlastního.“
 „Toho se právě bojím.“ Najednou si všimnu, jak sklesle to zní.
 „Sere tě to tam?“ zeptám se soucitně.
 „Jo.“
 „Tetuješ?“
 „Jo,“ trochu ožije. „Udělal jsem opravdu pěkný záda a teď dělám jedný holce třísla.“
 „Aspoň to.“
 „Jo, aspoň.“
 „Co Gothel?“ dotknu se ožehavého tématu.
 „Co by. Kraluje.“
 „Spíte spolu?“ nedá mi to.
 „Jen pokud to situace vyžaduje. Nepotrpím si na generálky. Mimochodem, má s tebou velké plány, dokonce i syna by ti dala.“
 „Jo, já vím. Čtrnáctý století.“
 „Přesně.“ Ted’ se Timotej konečně začne smát. „Ona je blázen. Mimochodem, pročpak už Kay není zpátky a nedrží se matčiny sukně. To tam opravdu ještě pořád někdo zbejvá?“
 Odmlčím se. Vlastně sama nevím.
 „Těžko říct. Kay myslí, že jo, nebo to aspoň předstírá. Vyhovuje mu to tu.“
 „To jistě. Asi mu dáváš víc prostoru než Gothel.“

„Má tolik prostoru, kolik dokáže zvládnout. V Nikolasově baráku mi vyhovuje, a navíc...“

„Ty z něj pořád piješ, co?“

„No...“

„Takže piješ. Dalo se to čekat. Gothel o tom ví?“

„Ví.“

„A nezhoršuje se to?“ v Timotejově hlase zní cizí, napjatý tón.

„Jako jestli nepiju víc a víc?“

„Ano.“

„Víš, Timoteji... mám žízeň, ale nelovila jsem kvůli tomu lidi a nebudu kvůli tomu lovit ani upíry,“ odpovím a zoufale se snažím věřit tomu, co říkám. „Ptáš se kvůli otci?“

„Ptám se kvůli tobě. Dřív nebo později to někomu začne vadit. Ne mně, dokonce nejspíš ani Gothel ne, ale někdo se najde. Kdyby vypukla hysterie, víš, jací našinci jsou.“

„To vím.“

Chápu, z čeho má Timo strach. Upíři hloupě lpějí na své nadřazenosti, na svém neživotě. Představa, že by z nich někdo pil jako ze smrtelníků, je pro většinu z nich ponižující a děsivá.

„Dám si pozor,“ slíbím Timovi.

„Dej. Kdyby se všechno zvrtno, nakonec budu rád, že tam máš Kaye. Našinci se ho bojí.“

Našinci se ho bojí právem, to můžu potvrdit po tom, co jsem ho viděla při práci, jen si pořád nejsem jistá, že by kvůli mně zabíjel.

„No, opatruj se,“ loučí se Timo.

„Budu.“

„Opatruj triumphu,“ přidá výhružně.

„Budu.“

„Jestli s tou motorkou něco uděláš...“

Zasměju se a zavěsím. Mám snad Timotejovi říkat, že každý, kdo poslední dobou s Werewolfy jezdil, se rozmázl?

III.

„Václav Pošetný, bytem...“ diktuju Konrádovi, který znechuceně píše do diáře.

„Hele, platíme ti málo, nebo co?“ rýpnu ostrým nehtem do popsané stránky.

„Já mám v Praze tři domy, když je koupím, budou mý,“ prozpěvuju a Bér vzhledne.

„Jo, dům od vás mám. Teď ještě vysvětlit, jak k němu chudej kriminalista přišel.“

„Něco vymyslíš, ostatně, zdědil's ho, ne?“

„Zdědil, ale po cizí ženské. Tino, ty si všechno představuješ jak Hurvínek válku.“

Přisunu k němu půllitr. „Pij, budeš povolnější.“

Povzdychne si. „Na co ty údaje o bouráčkách vlastně potřebuješ?“

„Najal mě jeden MC klub. Nezdá se jim, že mají moc smrtáků.“

Konrád se zachechtá. „Tak ono se jim to nezdá? Nemají po městě jezdit sto třicet.“

„Na harleyi?“

„A jezdit ožralí.“

Nepolemizuju s ním. Koneckonců, je to policajt.

V hospodě, kde jsem se sešla s Konrádem, všichni jedli. Vzpomenu si na to a začnu si připadat diskriminovaná. Taký mám hlad. Líně se v duchu procházím svým jídelníčkem a konstatuju, že je daleko. Kay spí v Troji a Darek, můj novinářský dárce krve, se kdesi potlouká. Od té doby, co jsem mu do péče svěřila poblázněnou pubertáčku, má, zdá se, trochu méně času. Vybavím si tepnu na jeho krku, chuť jeho krve a začnu v kabelce hledat telefon.

Vezme ho hned.

„Tino...“ zní to, jako by měl opravdu radost. Ne, vlastně to zní, jako když se narkomanovi ozve dealer. No, taky dobře.

„Zdar, sokolíku. Kde teď jsi?“

„Doma, přijedeš?“

To si piš, pomyslí si. „Jasně, vezmu si tágo.“

„Tino...“

„Řekneš mi to potom. Jo, a najež se, ať mi u toho nezkolabuješ.“

Nejspíš se najedl, ale zkolaboval stejně. Chrstnu mu do tváře vodu a pak přitisknu dlaně na jeho spánky.

„Vstávej.“

Otevře oči. „To bylo tak...“

„Bylo to moc,“ shrnu to suše. „Promiň, poslední dobou piju hlavně z Kaye a jemu smrt už fakt nehrozí.“

Pokusí se posadit.

„Lež,“ zavelím, „lež, zamotá se ti hlava. Povídej mi něco.“

S námahou ke mně obrátí hlavu.

„Co bys chtěla slyšet?“

„Co Áňa?“

„Áňa?“ opakuje nepřítomně.

„Jo. Zachránila jsem jí život, tak chci vědět, jak s ním nakládá.“

„No, chodí do školy.“ Darkovi teď zřejmě připadá trochu zatěžko bavit se o dívčině prospěchu.

„Tino,“ zaprosí.

„Zbláznil ses? Ztratil's spoustu krve, nebudeš mít ani erekci.“

„Budu.“

Zkoumavě si ho prohlížím. Možná že bude, vlastně už ji má, jenže já jsem sytá a líná. A Kay... jenže upíři prostě nejsou lidi.

„Umřeš u toho,“ zapíchnu Darkovi ukazovák do hrudi.

„Rád.“

„Tak co, studoval's historii?“ Darek leží nahý na posteli a těžce dýchá.

„Trochu.“

„A zjistil's něco o židu Simeonovi?“

Vyšle ke mně mroucí pohled. „Možná jo, ale teď nějak nejsem schopnej ti to reprodukovat.“

„Bezva, řekneš mi to zítra. Přijď ke mně domů.“

„A Kay?“

Darek si s Kayem užil své a viděl ho tak, jak lidé obvykle vidí upíry jen před smrtí. Ušklíbnu se.

„Už u mě nebydlí.“

„Vy jste se...“

„Ne, ale sere mě žít ve tmě. Já noc miluju, ale nepotřebuju ji k životu.“

Darek se nadzvedne na lokti. „Přijdu a domácí úkoly budu mít hotové, slibuju.“

„To bych ti radila,“ usměju se na něj zubatým úsměvem.

Civí na mě blaženě, ale to nic neznamená. Nejspíš je to jen předstupeň bezvědomí.

* * *

Na něco jsem si vzpomněla, ale tentokrát Peteho do hospody nezvu. Tahat opilce není můj koníček.

„Máš večer čas?“ ozvu se, když konečně zvedne telefon.

„Milost, Kristo. Mám pocit, že mi chybí hlava.“

„Možná to nebude jen pocit, každopádně... potřebuju s tebou něco probrat. Do Karlovky trefíš?“

„Mám zbytkáč jako kráva,“ zalká.

„Jed' tramvají,“ poradím mu dobrosrdečně a zavěším.

Jsem milosrdná, dokonce jsem mu uvařila kafe, co tu mám pro návštěvy.

„Tak si to znova probereme, jo?“

„Když na tom trváš.“ Vypadá opravdu špatně.

„Hele, čím ses léčil?“

„Dal jsem si špeka,“ zaběduje, „a je mi ještě hůř.“

„Chm,“ vzhledem k tomu, že doma nemám k jídlu nic jiného než pytlík A plusky, nesnažím se nic nabízet a tvrdě ho přinutím, aby mi věnoval pozornost.

„Poslední, kdo se rozmázl, jsi byl ty?“

„Jo.“ Tváří se ukřivděně.

„A ten před tebou už je pohřbenej?“

„Radek? Ještě ne. Byly tam nějaký tahanice s příbuznejma a... Ve čtvrtek má pohřeb, proč?“

„Protože tam jdeme.“

„Jo?“ podiví se. „Teda, já tam jdu určitě, ale proč tam chceš ty?“

„Potřebuju s ním mluvit.“

„Cože?“

„Mluvit. To, že jsi měl ty divnej pocit, nic nedokazuje. Jsi vlkodlak, a navíc prokletej. Víš, co to znamená?“

„Ne,“ zavrtí hlavou.

„To znamená, že jsi, pokud jde o okultní záležitosti, svědek na hovno.“

Pete si opaří jazyk kafem, s kašláním se vymrští a směřuje k záchodu. Dávivé zvuky mě nenechají na pochybách. Ti vlkodlaci, pomyslí si. Našincům se při čistě tekuté stravě zvrací líp.

* * *

„Smrt se ti líbí, dcerunko.“

Trhnu sebou. Zlé sny už dlouho nepřišly, ode dne, kdy Timotej odjel ze země, hlas mlčí. Až doteď.

„Libuješ si v ní, ráda s ní obcuješ, přiznej si to.“ Snažím se probudit spíš ze zvyku. Znovu tu je a já už nepochybuju, že je to můj otec, můj otec, o kterém ani tisíciletí upíři nemluví rádi.

„Ráda ne,“ odpovím mu. „Jen... jen je to někdy užitečné.“

„Stejně jako pít ze svých?“ Temná silueta se ke mně naklání. Uhnu, ale neustoupím. Jeho vemlouvavé pokoušení už ve mně nebudí pocit viny.

„Pít z našinců je komplikované, a ne užitečné,“ odpovím suše.

„Není to hlad, co mě k tomu vede, je to jen touha si zpestřit jídelníček.“

Zasyčí, na mou duši zasyčí. Dávno jsem se nesetkala s něčím tak staromódním.

„Jsi lehkovážná, Kristino. Čím víc hrdel našinců prokousneš, čím víc krve vypiješ, tím jsi mocnější.“

„Mocnější? Nechtěj mě rozesmát. I Božidara mě málem zabila, Kay by mě roztrhal na kusy...“

„Ale neudělá to, dítě.“

Trhnu hlavou. Poprvé s hlasem, který mě provází od mládí, opravdu mluvím.

„Neměl by s kým souložit,“ odhadnu reálný důvod Kayovy zdrženlivosti.

„Ale měl.“

„A připomínám mu jeho matku.“

„I to je možné,“ pojednou ucítím na krku dech, „ale není to ten pravý důvod. Pravý důvod je, že mu to poskytuje rozkoš, takovou, před kterou neumí utéct.“

Pokusím se zvednout ruku, zuby se dotýkají mého zátylku, takhle mi překousne páteř, stejně jako já Roze, napadne mě. Nemůžu se ani hnout a zuby se blíží.

Probudí mě šramot, doširoka otevřu oči a s povděkem si uvědomím, že už je den.

„Vzbudila jsem vás, Tino?“

Oksana, která mi tu uklízí už pěkných pár pátků, nakoukne do místnosti.

„Myslela jsem, že telefonujete. Slyšela jsem vás mluvit.“

Usměju se na ni. Jsem jí vděčná za probuzení, a dokonce i její ukrajinský přízvuk mi připadá jako poetické poselství.

„Vzbudila, ale to je jedno. Stejně už musím vstát.“ Nemusím, samozřejmě, ale co je jí do toho. Chci ven, chci utéct od upířských šepotů mezi lidmi, kteří se valí ulicí a řeší opravu bot nebo poslední drby z Vyvolených. Denní světlo je jako vysvobození.

Mám docela ráda tohle století, uvědomím si, když lezu k obchodu v Pařížské. Mám docela ráda svou práci, která mi umožňuje, abych vyhodila dvacet tisíc za kabelky, které si vezmu dvakrát a pak na ně zapomenou. Na Staromáku si jakási skupina historického šermu hraje na středověk. Útrpně je pozoruju. Možná by si mohli o těch časech promluvit s Kayem. Ale spíš ne, nemám pocit, že byl kdy příliš laskavý k dělnému lidu.

Zatímco se přehrabuju v kupě černých triček (jiná nenosím, ale z nějakého důvodu pořád kupuju další a další identická), uvažuji o vlkodlacích, motorkářích a podobné havěti. Z náhlého popudu přidám k nákupu ještě mikinu s oldschool potiskem. Připadá mi to vhodné, lépe řečeno, odpovídá to mé představě roštěnky chlapa, co jezdí na harleyi. Není to možná vhodné oblečení na pohřeb, ale našinec to holt prostě cítí jinak.

Když konečně doklopýtám k bytu, jako obvykle po nákupu rozzuřená, že jsem koupila věci, které nikdy nevyndám ze skříně, Darek už čeká přede dveřmi. Je bílý ztrátou krve a připadá mi, že za tu dobu, co ho znám, dost zhubnul. Bezděčně si vzpomenu na upířské romány a zašklebím se.

„Jez trochu, chlape.“

Kajícně se usměje.

„Budu se snažit.“

Odemknu a pustím ho dál. Motá se po předsíni a svědomitě svírá odřenou koženou aktovku.

„V klidu,“ povzbudím ho, „nejdeš maturovat.“

„Ne?“

Na stolek v obýváku vyloží notebook, kupku potištěných papírů a krabici džusu.

„Ty tu nic nemáš,“ vysvětluje přítomnost oranžové tekutiny.

„Mám,“ ohradím se, „zbytek áplusky.“

Obdaří mě nevinným pohledem.

„Nevnucuju ti ji.“

„Jasně,“ štrachá kolem zásuvky. „Hele, něco jsem našel o tom židovi, ale jsou to spíš legendy než co jiného.“

„Tak je vybal,“ pobídnu ho a stočím se do křesla. Darek si odkašle a pak spustí prezentaci. Usmívám se.

„Možná ti to bude připadat jako blbost,“ jistí se předem.

„Víš, Darku, už jsem tu hodně dlouho a viděla jsem spoustu divnejch věcí. Neomlouvej se a povídej.“

Znovu si odkašle a pak opatrně vybalí svou prskavku. „Hele, je možný, že by se ten člověk v Praze vyskytoval periodicky už tak tisíc let, možná víc?“

„Jo.“ Nějak mě to nepřekvapilo.

„Jo? Tino, mluvíme tu o chlapovi starém přes tisíc let a ty řekneš jen ‚jo‘?“

„Je to vrstevník mého otce,“ vysvětlím Darkovi nevzrušeně a pak se jen dívám, jak po sobě bryndá džus. Jo, chlapče, budeš se muset ještě hodně učit.

Džus je vypitý, Darek ukonejšen a já se konečně dozvím, co zjistil. S nakrčeným obočím procházím kupku kopií. Při pogromech, morových epidemiích, povodních a požárech, všude tam, kde si zubatá nabírala plnými hrstmi, se motal jakýsi Simeon. Ten, kdo vynesl dítě z hořícího domu, ten, koho prý ušlapal rabující dav, když bránil ghetto, ten, kdo zmizel za povodně pod hladinou. Simeon. Nepřekvapuje mě to. Vybavím si drobného starce, ztraceného mezi bezdomovci, vzpomenu si na Simeona, stejně tichého a laskavého jako vždycky, na pozadí

horoměřického masakru. Každý máme své poslání a cestu, povzdychnu si.

„Chceš se s tím Simeonem seznámit?“ nabídnu velkodušně a Darek polkne.

„Já?“

„Tehle nepije krev,“ uklidním ho. „Bozi vědí, co vlastně pije.“

* * *

Je jedenáct, když se se zívnutím proberu k životu. Pohřeb, uvědomím si, co mě čeká, a odplazím se do sprchy. Toho triumpha jsem si taky mohla vyzvednout už včera.

Navlečená v džínách a kožené bundě vyskočím z taxíku a chvíli hledám ve svazku podivných klíčů ten pravý. Ztracený Timotej, zavírá svůj barák jako pevnost. Když se konečně probiju přes zabezpečovací systémy do trezoru pro klíčky a poté do garáže, zanařádám podruhé. Paranoidní Timotej nechal v motorce benzínu odhadem tak na dojetí k vratům. Šplouchám rozličnými kanystry, zmažu si ruce, džíny i bundu a pak, po dvaceti minutách a salvách slov moderních i archaických, každopádně však nepublikovatelných, konečně najdu nádobu s něčím, co je s největší pravděpodobností benzín. Nelítostně to naleju do nádrže, konečně, není to moje motorka.

Že triumph není moje motorka, se ujistím cestou do strašnického krematoria ještě několikrát. Proti gileře je těžký a neobratný, za plynem jde úplně jinak, než jsem zvyklá, a při stání na semaforech se mi nebezpečně naklání. No nic. Vypadá to, že na příští vyjíždě MC Werewolfs to položím v první řadě já.

Před krematoriem parkuje řádka motocyklů, takže nejsem na pochybách, jestli jsem zabloudila. Docukám triumpha vedle nich a s helmou v ruce se vydám k obřadní síni. Ani tady netápu, chlapi se šedočernými terčíky na zádech jsou proti ostatním pozůstalým jako pěst na oko. Pete se na mě zubí a zdá se, že ani nemá kocovinu. Možná má upito, odhaduju, a už se jeho peripetiím tolik nedivím.

„Kristo,“ mávne na mne rukavicemi a několik ošátkovaných hlav se otočí. Zdá se, že můj příchod avizoval, a pánové nejspíš nejsou žalem sklíčení natolik, aby je nová ženská nechala zcela lhostejnými.

„Čau,“ líbnu ho nedbale na tvář. „Táhne to z tebe,“ vynadám mu spíš ze zvyku. „Přišel's omrknout, do čeho jdeš?“

Pete se zdá mým pojetím role poněkud zaskočen.

„To je Krista,“ postrčí mě před sebe. Kývnu na jeho kolegy a pokusím se odhadnout, kdo je další vlkodlak v partě.

„Ty jsi tady na motorce?“ ozve se rozložitý chlápek v námořnickém tričku.

„Jo, jasně,“ otázka to je spíš konverzační, jinak bych těžko tahala svou araiuku.

„Pete říkal, že máš triumphu, to zrovna není motorka pro holky.“

Pokrčím rameny. Timotej taky není holka, chce se mi říct, ale pochopitelně mlčím.

„A jak to jde?“ zašklebí se na mě vyzábílík, kterého tipuju na dalšího člena klubu dlaků.

„Na hovno,“ zašklebím se já na něj. „Memento mori takhle po ránu.“

Ostatní motorkáři mě pozorují s viditelnými rozpaky. Obejmu Peteho.

„Potřebuju vidět toho mrtváka,“ šeptám mu do ucha naléhavě a vlkodlak pochopí, že se musí taky zapojit do detektivní práce.

„Za chvíli jsme tady,“ houkne omluvně směrem ke skupince a táhne mě pryč.

„Nemáš sem brát babu,“ ozve se a Pete se rozpačitě šklebí.

„Jak se tam dostaneme?“ Evidentně se mu teď celá věc jeví mnohem složitější, než když za mnou přišel poprvé.

„Bude ten obřad teď?“

„Jasně, začíná za deset minut.“

Sáhnu do kapsy a vytáhnu pětistovku. „Prostě to dáš zřízenci, hm? Chceme se rozloučit s kamarádem o samotě.“

„Nepustěj nás tam.“

Propletu prsty. „Když nás tam nepustěj, vytáhneš druhou pětistovku, no.“

Druhá nebyla potřeba. Rakve, páchnoucí dezinfekcí, jsou vyrovnané za plentou a čekají na svůj poslední odpich. Mužík neurčitěho věku nám ochotně ukáže tu naši.

„Nemyslete si, lidi často chtějí vidět nebožtíka ještě před obřadem... Vy jste příbuzní?“

„Já jsem,“ přihlásím se, ještě než Pete začne blekotat.

„Moc času nemáte,“ připomene mi zřízenec a diskrétně zmizí.

„To vím taky.“

To vím taky, a tak čas neztrácím. Nakloním se nad rakví a prohlédnu si mrtvého. V pohřebním ústavu s ním provedli obvyklé procedury, takže vypadá, jako by utekl z muzea voskových figurín, ale to mi nepřekáží. Přitisknu ruce k jeho spánkům. „Hlídej,“ syкну na Peteho a pak už pode mnou zaplave motorka. Ruce v rukavicích tisknou řídítka, muž přidává plyn a pak se před ním spustí černá stěna. Strhne motorku stranou, klouže po boku, křičí, možná křičí, stroj i tělo naráží na jeden strom, pak na druhý a kosti se lámou. Chut' krve v ústech a pak už nic.

Odtrhnu ruce od spánků mrtvého a očima najdu Peteho. Rozhlíží se nervózně, jako bychom tu ty mrtvé okrádali.

„Už můžem?“ zeptá se s úlevou.

„Jo.“

„Víš něco?“ Moc mi nevěří, nejspíš pro něj byl ten ‚výslech‘ moc krotký.

„Jo. Víím, ale nic novýho. Kletba. Mimochodem, než jsi to položil ty, viděl jsi černou zed?“

Je zelený, ještě když si dává před síní cigáro. Je zelený a ruce se mu třesou.

„Neviděl jsem skoro nic, jen...“

„No co?“

„Jen postavu. Prostě, myslel jsem si, že mi pod to někdo leze, chápeš?“

„Chápu, co by ne. Byl ti ten někdo povědomý?“

„Proč?“

„Pete, je to kletba, člověk většinou proklíná někoho, koho zná, ne? Nejpravděpodobnější vysvětlení je, že jste šlápli na kuří oko někomu, kdo vás proklel.“

„Kurva, Pete,“ ozve se najednou. „Přestaňte se cucat, už to začíná.“

Postrčím ho dovnitř. „Jen pojď, tohle taky může bejt zajímavý.“

Není to zajímavý. Stará paní, zřejmě maminka mrtvého, brečí do kapesníku, motorkáři si nasazují tmavé brýle, zní ‚Born to Be Wild‘, prezident Werewolfů, ten chlápek s pupkem, co se mě ptal na triumpha, blekotá cosi o bratrovi motorkáři, zkratka klasika. Z reproduktorů ještě zarachtá ‚Sweet Home Alabama‘ a je konec.

Ted' se půjdou ožrat, odhaduju a nespletu se. Pete mi šeptá cosi o klubu na pomezí Smíchova, moc se mi tam nechce. Na kokain to tady nevypadá a představa, že do sebe liju pivo... Jedno pivo, protože zrovna na tohle není moje zažívání zařízené.

„Mladá jede taky?“ přijde se optat vyzáblík. Pak se zarazí, možná si právě všiml, kdo vlastně jsem. Usměju se na něj, abych mu ušetřila trapné pochybnosti. Strne, nadechne se a pak ho vezmu za předloktí.

„Pojď si promluvit,“ táhnu ho za túje. Pete se za námi nerozhodně loudá.

„Chcete, aby se zjistilo, proč vaši lidi končej na fašírku? Chcete. Tak koukejte spolupracovat.“

„Pak ti to vysvětlím,“ Pete se ještě nevzpamatoval ze všech pohřebních zážitků.

„Tak jedem?“ řve na nás pupkáč, kterému říkají Strejda.

„Ale jo,“ odpovím mu. „Jedem.“

Nakonec je to docela zábavné. Dostala jsem triumpha trochu do ruky, bohužel ho v přecpané Praze nemůžu pořádně protáhnout. Přece jen je to něco jiného než skútr.

Bohužel, vyjížďkou zábavnost mého pátrání končí. Klub je takový, jaký se dá jako místo posledního rozloučení s motorkářem předpokládat. Na zdi visí půlka motorky, je tu plzeň od čepu a studená kuchyně. Á, tatarák, zaraduju se, když popatřím na jídelní lístek, a pak si objednáám Havanu. Jiné rumy tu nemají, mátu taky ne a společnost začne být za necelou hodinu sentimentálně na plech. Vyzáblý vlkodlak na mě kývá, takže se za ním vytratím na zahrádku. Je střízlivý.

„Copak máš na srdci?“ zeptám se ho povzbudivě.

„Vypadni. Nech to spát, upírko. Nevyhazuju tě, já tě prosím.“

Nepatřím k dobrodincům, kteří na prosby reagují vždycky vstřícně, takže jen založím ruce na prsou.

„Podívej, zlato, nepředpokládáš, že se po tomhle tvém extempore seberu a odejdu, vid', že ne?“

Zamne si nos. „Upřímně řečeno ne, ale aspoň jsem to zkusil.“

„Co kdybys mi prostě vyklopil, co o tom víš.“

Zarazí se. „Možná to s celou věcí nakonec ani nesouvisí a já se pletu. Každopádně je to stará záležitost.“

„Stará?“

„Hodně stará.“

„Jak moc hodně?“

„Možná padesát let.“

Rozesměje se. „To není moc.“

„Kristo...“ zarazí se. „No, pro tebe to možná není moc, asi.“

Je v rozpacích.

„Jsem stará a vím, že staré hříchy mají dlouhé stíny, takže to vybal.“

Před hospodu se vyvalí mladý kluk se světlým copem a zvědavě se na nás dívá.

„Tady ne,“ zavrtí vyzábělou hlavou. „Není tu na to klid,“ šeptne a zmizí jako pára nad hrncem. Vráťím se tedy do hospody a chvíli se pokouším z pivních věcí vypreparovat cosi užitečného. Pete má skleněné oči a vyzábělý se pečlivě vyhýbá mému pohledu. Vydržím to ještě hodinu a pak se zvednu.

„Padám,“ houknu na Peteho a pro jistotu mu zamávám dlaní před očima.

„Už?“

„Jasně, mám venku bajk a sedět tu nasucho mě nebaví.“

„Všichni tu máme motorky,“ zvedne se Strejda. „Sedni si.“

Zatnu zuby. Nerada bych, aby došlo k nějakému strkání, ale těsná blízkost lidí mě začíná znervózňovat, začíná mě znervózňovat a za chvíli to bude vidět. Polknu a pod stolem kopnu do Peteho, pomoc však přijde z jiné strany.

„Doprovodím tě, stejně chci mrknout na mašiny,“ vyzábělý se zvedne od stolu a Strejda zmlkne.

„Hele, dělá ti do bábovky,“ opilecky se tlemí jeden ze spolustolovníků. Pete jen mávne rukou.

„Ona má svou hlavu,“ zahučí a schová nos v púllitru. Vypadnu na čerstvý vzduch s pocitem slabé vděčnosti.

„Tak co, teď už klid je?“ mířím z mírného kopečka směrem k parkovišti.

„Ne, však víš, že ne. Každou chvíli někdo vyleze, budou mít debilní poznámky a nakonec by mohlo všechno prasknout. O tobě i o nás.“

„Kolik vás tu vlastně je?“

Kopne do kamínku. „Pět, pět, ale Šedivák a Vilda nepřišli.“

„Není to divný? Byl to jejich kamarád, ne?“

„Není to divný,“ odsekne. „Hele, vezmu si od Peteho na tebe číslo a ozvu se.“

„Ozveš se rychle.“ Není to otázka.

„Jo, ozvu se rychle,“ přikývne. „Už jed', Kristo,“ pomáhá mi vytlačit motorku, „a jed' opatrně.“

„Jasně,“ usměju se na něj a nasadím si helmu.

Než nastartuju, naposledy se ohlédnou po vyřazených motorkách. Mám obavu, že smrt'áků by dnes Werewolfové mohli mít i víc.

IV.

Nejedu rovnou domů, kdepak. Dálnice na Příbram sice není pro jízdu na motorce ideální, ale i tak si to užívám. Lítám a vlkodlaky pouštím z hlavy. Čím dál víc mi připadá, že je za tím nějaká obvyklá pitomost, ženská, prachy, rvačka... před padesáti lety jako dnes. Když se konečně dostanu domů, je tma a mám hlad. Je tu pořád to áčko, připomínám si, ale chuť mě vede jinam. Vyštrachám telefon a zavolám Kayovi. Nebere to. Zřejmě zasloví. Vlezu si do vany a smývám ze sebe pach cigaretového kouře, pak civím na Sin City, ale časté výrony krve mi jdou trochu na nervy. Konečně se ozve telefon a na displeji se objeví Kayovo číslo. Zvednu telefon k uchu.

„Kde se couráš?“

„Tino, nakoupil jsem to. Můžeš pro mě přijet?“

Ztuhnu. „Cože?“

Mluví těžce. „Něco mě dostalo, v Krumlově. Přijdeš?“

„Jo,“ nějak mi to nechce přes rty. „Kde tě najdu?“

„Ve Sportmotelu, hrozná díra, ale nemusíš přes recepci.“

„Jasně. Jak,“ zadrhnu se, „jak ti je?“

„Mám pryč kus krku, otevřený břicho...“

„Hojíš se?“

„Mizerně.“

„Krev tam máš?“

Odpovědí je mi jen záporné zafunění.

„Kdo ti to udělal?“

Tentokrát mlčí Kay. „Nejspíš upír, Tino, ale neviděl jsem mu do obličeje. Přišel zezadu.“

Už dávno jsem na cestě do Krumlova, ale to ‚přišel zezadu‘ mi pořád zní v uších. Dé jednička i v noci šumí provozem a opravené emko táhne jako divé. Když si všimnu dvoustovky na tachometru, poněkud zvolním. Nalítala jsem se dneska dost a někdy ani regenerace nezvládne všechno.

‚Zezadu‘, kdysi mě přece taky někdo kousl zezadu, někdo, kdo vždycky přichází tak, abych mu neviděla do obličeje, někdo, kdo by dokázal zvládnout i Kaye. V puse mám hořko a ápluska v kufru pomalu teplá. Na těžká zranění jí bude málo, to vím.

Tábor, Budějky, při vši snaze tuhle trasu neudělám pod dvě hodiny. Jestlipak volal Gothel, napadne mě. Matku Gothel, které právě poranili mládě, jakkoli je to mládě vražedné. No, doufám, že to Kay nezabalí, ještě než dorazím.

Nezabalil, dokonce vzal telefon a vychraptěl číslo dveří. Tisknu kliku s podivným pocitem kolem žaludku, páchne tu krev a umírání, ze kterého mám najednou strach.

„Tino?“ ozve se Kay. Rozsvítím, sevřu rty a pak rozkousnu sáček s krví, která konečně přijde vhod.

„Napít, nebo polejt rány?“

Je bílý jak vápno, jako rubáš.

„Rány,“ šeptne a vyhrne si košili.

„Máš pěkný střeva,“ konstatuju. Nic lepšího mě nenapadne. Liju krev na kůži a ona stéká do rány, sákne všude kolem.

„Ukaž krk.“

Pohne hlavou jen o píd', ale stačí to. Upíři regenerují rychle, to je pravda, takže z tepny už nechlístá krev, zato si ji můžu prohlédnout pěkně zblízka. Naliju na ránu zbytek krve. Není jí dost.

„Jak je teď?“

„Líp.“

No, dobrá. Už nevypadá, jako že by měl v tomhle momentu zaklepat bačkorama, ale to je tak všechno.

„Volal's Gothel?“

„Ne. Co bych jí řekl? Zbytečně by se, eh, rozčilovala.“

„Nojo.“ Rozhlédnu se kolem sebe. Tady nemůže zůstat.

„Máš žízeň?“ napadne mě.

Prisvědčí přivřením víček.

„Dojdu ven něco sehnat, nebo...“ Nebo ti dám napít sama, napadne mě. Pokud to byl můj otec, pokud by to mohl být můj otec, bude v tom jistá poetická spravedlnost, a pokud ne, aspoň to nebudeme komplikovat dalším pokousaným.

Kay zasténá.

„Co je?“

Neodpoví.

„Napij se ze mě,“ nabídnu mu.

„Cože? Ty jsi upírka, nemůžu...“

„Jsem upírka, ale nikdy jsem neumřela, bude to jako z člověka, uvidíš.“

Tváří se pochybovačně.

„Hele, přivléct sem někoho, zvlášť když potom nemůžeme rychle pryč, je riziko. Takže se neošklíbej a pij.“ Sama se zhrozím nad poslední větou, připomene mi uštvané matky při snídani.

„Nemůžu.“

„Dobře, nemůžeš, tak tu pojdeš.“

Dotkne se mého lokte, tak malátně, že mi připomene Darka po tom, co z něj poobědvám. Stejná slabost, a dokonce i stejný důvod. Útok upíra.

„Tak budeš pít?“

Jeho zuby se dotknou mého krku, pomalu pronikají do kůže. Bolí to, Kay je příliš slabý, než aby dokázal prokousnout svaly.

„Počkej, otevři si to sama.“

Na krku má pořád pověšený delta dart. Ideální. Stačí jeden rychlý pohyb a...

„Pij, dělej.“

Slízne mi z krku krev a pak se konečně přísaje. Pije jako dítě, hltavě a s mlaskáním. Dlouho.

„Lepší?“ zeptám se.

„Chce se mi spát.“

Ostražitě si ho prohlížím, spánek je předpokoj smrti, to mi nikdo nevymluví.

„Tady?“

Přece jen vypadá o něco líp.

„Doma,“ zaprosí.

„Tvoje auto tu necháme, pošlu sem někoho,“ rozhodnu se. „Zaplaceno máš?“

„Jo. Dej klíč na recepci a...“

Rozhlédnu se po pokoji, všechno je od krve. Mé, Kayovy i té, kterou jsem na něj lila. Nespokojeně mlasknu a pak začnu stahovat povlečení.

„Co chceš dělat?“ Kay se pomalu vrací do života.

„Dát jim dva litry a říct, že jsme si užili trochu bizar radovánek, co jinýho.“

Konečně jsem hotová, ložní prádlo leží v narudlém uzlu na zemi.

„Můžem?“ šeptá Kay.

„Jdu na recepci,“ uklidním ho. „Mimochodem, snaž se vzpomenout na toho, kdo ti to udělal.“

Nakonec to nestálo dva litry, ale čtyři. Co na tom. Přesíbuju Kayovo auto z parkoviště motelu na jiné, pak předjedu s emkem, otevřu dveře, položím sedačku... no a pak už jen vezmu Kaye do náruče a odnesu ho do auta. Břicho mu drží docela při sobě a krk má omotaný ručníkem. To bude cesta.

Kay spí a já se ostražitě ploužím stotřicítkou. Nechce se mi vysvětlovat dopravákům, jak se mi do auta dostal chlap s rozpáraným břichem, a cesta se v důsledku toho vleče. Musím to stihnout za tmy, mám pocit, že dávka světla je to poslední, co teď Kay potřebuje, a tak úpěnlivě vyhlížím ceduli Praha. Do vrat Nikolasovy garáže vjíždím za úsvitu, Kay přikrytý fólií spí tak tiše, jak upíři obvykle spávají, a mně se třesou ruce. Jsem zralá na drink, ale Darek spí. Spí? A co je mi vlastně kurva do toho.

„Přijed' do Troje,“ přikážu mu, když rozespalý zvedne telefon. „Stalo se něco?“

„Jo,“ diktuju mu adresu, „stalo a potřebuju krev. Živou krev.“

„Takže se mám najíst?“ Zdá se, že už pochopil. „Jo, pořádně. A pohni kostrou.“

„Kdo to byl?“ Fólie zašustí, jak se pod ní Kay probírá k životu.

„Kdo?“

„Ten, s kým jsi mluvila.“

„Darek. Jede sem.“

„Proč?“ Zdá se, že žárlivost patří ke Kayovým životním prioritám.

„Protože potřebuju krev a ty taky. Živou, ne ty chlazené sračky.“

„Ale...“

„Odnesu tě do postele a zavolám Gothel,“ pokračuju nenadšeně. „Měla by to vědět.“

„Tino,“ natáhne ke mně Kay ruku, „neuraž se, ale v první chvíli jsem myslel, že jsi to ty, ten kdo po mně jde.“

Zavřu oči, zase je otevřu a několikrát namáhavě zapolykám.

„Ne,“ odpovím pak bezvýrazně, „nebyla jsem to já, byl to můj otec.“

„Kdo ho napadl?“ Gothelina němčina rachotí ve sluchátku.

„Nevím, Kay to taky neví, napadl ho zezadu, málem mu překousl páteř a rozpáral břicho.“

„Byl to chlap?“

„Zřejmě.“

„Přijedu ještě dnes.“

„Jak myslíš. Není v ohrožení, eh, života, jestli ti jde o tohle.“

„Je to můj syn.“

„Jistě.“

Zdá se, že Gothel náhle chybějí slova.

„Jedu,“ štekne potom a zavěsí.

Jede, Gothel jede, Kay znovu usnul a u dveří zvoní pobledlý Darek. Piju z něj moc a začíná to být vidět.

„Jsi v pořádku, Tino?“

„Ale jo,“ zvednu koutky, ale únavu zahnat nedokážu. „V pohodě.“

„Co se stalo?“

„Kay má problém, dala jsem mu pít a potřebuju si to zas vzít někde jinde.“

Darek odmotá z krku hedvábnou šálu. „Můžeš hned.“

No, vlastně můžu. Obejmu ho a piju, krev je teplá, teplá jako... zarazím se.

„Hele, dal bys napít taky jemu?“

Darek strne.

„Když si to přeješ.“

„Nevypije moc, nemůže.“

Tváří se upjatě a trpělivě.

„Chápu.“ Po krku mu teče krev. Rozhlédnu se kolem a kývnu na něj. V lednicích v kuchyni je jídlo, Nikolas si potrpěl na večírky nejen s našinci.

„Tino,“ výkřik mě vytrhne z debaty s Darkem. Rozběhnu se do ložnice a Darek se nerozhodně vydá za mnou.

„Co se děje?“

Kay klečí na posteli, krk a břicho ovázané obvazy. „Byl tu.“

„Spal jsi.“
„Byl tu ten, kdo mě...“
„Říkám, že jsi spal,“ je sice těžce zraněný, ale už mi začíná jít na nervy.
„Byl,“ nestačí to doříct.
„Ale jo, vždycky chodí, když spíš, vždycky se mi o něm zdálo. To neřeš. Za chvíli tu máš matku.“
„Gothel sem jede?“ Kay vypadá o něco líp a zdá se, že mu návštěva matky radost nedělá.
„Jo, to bylo snad jasné.“
„Bude chtít, abych s ní jel do Berlína.“
Rozhodím rukama. „A co s tím mám dělat? Je to tvoje máma.“
Darek stojí v chodbě a mlčí. Pak se osmělí.
„Bude chtít tu krev?“ prohodí směrem ke mně.
„Budeš se chtít napít čerstvé?“ přetlumočím jeho dotaz.
Kay si dlaněmi, na nichž vystupují žíly, přejede po tváři.
„Z něj?“
„Hele, co kdybyste spolu mluvili přímo. Jistě že z něj. Ale nejdřív mi ukaž břicho.“
Sesune se zase zpátky do postele, odmotám obvaz a přejedu palcem po zduřelém a ztvrdlém okraji rány.
„Hojí se to,“ konstatuju. „Darku, skoč mi do lednice pro krev.“
Už se ani nezarazí a jde. Tohle je přesně to, co jsem nechtěla, uvědomím si. Poslední dobou věci dostávají spád.
„Musí tu být?“ Kay se pokouší posadit na lůžku.
„Jo, potřebuju pít, abys ty mohl pít ze mě. Já si ze studené krve беру málo, copak to nevíš?“
„Je to člověk.“
Únava dělá své. Dostanu vztek.
„Tvá matka nikdy neměla sluhy?“
Kay vylítne z postele, až zasyčí bolestí.
„Zapadni zpátky, zlato, nebo ti tam pomůžu.“ Založím ruce v bok.
„Lež a mlč. Poleju ti to.“

Příštích dvacet minut strávím tím, že pod uraženého Kaye cpu gumovou plenu a za Darkovy asistence mu omývám rány krví. Hojení nejde tak rychle jako obvykle, ale už se tvoří nová tkáň. Nechtěl ho zabít, připustím si v duchu. Je to jen nějaká hra, další

ze způsobů, jak být vlastnímu dítěti na obtíž. Skoro se těším, až usnu a otec přijde. Mám něco na srdci.

Poklimbávám v křesle, v ložnici spí Kay a na rozlehlé sedací soupravě v obývacím Darek. Idylu naruší telefon, jak už to v životě chodí. „Kristo,“ Pete se zajíká, „Kostrá nedošel domů.“

„Kdo je Kostra?“ zeptám se s nepříjemným pocitem v zádech. „Kostrá? No přece ten, co tě včera doprovázel.“

„Do prdele,“ zaječím tak hlasitě, že vzbudím Darka i Kaye a Peteho dokonale zmatu, „do prdele, copak mi jednou nemůžete zatelefonovat něco příjemného?“

V.

Kostrá nedomel domů a Pete předpokládá, že ho vyrazím hledat, já ovšem těžko můžu nechat Kaye v péči Darka. Mimochodem, ani představa Darka v péči Kaye není úplně optimální.

„Co se děje?“ Darek se posadí na gauči.

„Nic, něco, prostě další průser. S tím novým případem,“ upřesním, když na mě nechápavě zírá.

„Co se stalo?“ křičí Kay z ložnice. Zavrčím. Polyandrie je příjemná jen někdy.

Telefon je můj věrný kamarád, honím Konráda a Darek polívá Kaye krví.

„Liebchen,“ ječí upír, „nemůžeš sem jít?“

„Ne.“

„Co když umírám?“

„To už máš dávno za sebou, tak nebuď hysterickéj.“

Poprvé se přistihnu při myšlence, že se na Gothel těším. Ponechám Kaye v mateřské náruči, Darka odlišuju domů a sama... Znova se chopím telefonu.

„Konráde, jsi tam? Konráde... Do prdele, zase schránka.“

Vzdáleně ke mně doléhá zvuk silného motocyklu. Že by přijela Gothel? Blbost, uvědomím si, venku je ještě světlo a navíc, těžko by přijela z Berlína na motorce. Vzápětí se ozve zvonek.

„Kdo je?“ zavrčím do domovního telefonu...

„Kristo...“

A jsem doma. „Jaks mě našel?“

„Volal jsem Martinovi a ten mi řekl...“

„Martin dostane za uši. Tos byl i u mě doma?“

„Jo.“

„No tak pojď dál.“

S povzdychem otevřu bránu. Bezva, další pán na holení.

Pete dusá botama na motorku po obývací, ze dveří vykukuje Darek, a zjevil se dokonce i nahý Kay se zafačovaným břichem. Pěkná podívaná.

Zamnu si ruce. „Tak to bychom měli. Polomrtvej upír, pokousanej člověk a nervově zhrouceněj vlkodlak. Chcete pořádat nějakou reality show, nebo co?“

„Co tu děláš?“ Kay má krk od krve, kterou si ránu mazal.

„Je to klient.“

„Skvělý,“ demonstrativně za sebou zabouchne dveře.

„Jo, skvělý,“ opakuju unaveně. „Takže co se děje?“

„Kostra je další.“

Ne, že bych to nepředpokládala. „Jak se to stalo?“

„Asi stejně jako vždycky, ne? Nevím, volal mi to Strejda.“

„Kostra něco věděl. Věděl víc než ty, něco, co mi nechtěl říct před ostatníma. Nevíš náhodou, o co šlo?“

Vyvalí na mě oči. „Ne. Mně naopak říkal, že si myslí, že jsou to vážně bouračky.“

„Jasně. Jenže to, že jsem se objevila, ho možná přinutilo přehodnotit názor.“

„A někomu to vadilo,“ uvažuje Pete nahlas.

„A někomu to vadilo. Hele, udělám, co budu moci, abych se ke Kostroví dostala. Je moc na kaši?“

„Ustlal si pod kamionem, prej.“

„Tak to mě čeká hezká práce. Chceš panáka?“ slituju se při pohledu na zničeného Peteho.

„Jo.“

„I pod podmínkou, že motorka zůstane tady?“

Zarazí se, ale pak kývne. „Jo.“

„Ty taky, Darku?“

„Jo.“

Hrcnu do dvou panáků štědrou dávkou tequily a rozdám sklínky. Dveře klapnou a přišourá se Kay v županu.

„Co se tu zas děje?“

„Chceš nulkou Rh-?“ zahrnu ho do objednávky.

„Jo.“ Z barové ledničky vytáhnu pytlík a hodím ho po něm.

Cuají své pití a na chvíli je klid.

Telefonuju a tiše nadávám. Konrád to nebere. Vůbec. Naposledy a vzdám to, umiňuju si, když se po pátém zvonění konečně ozve jeho hlas.

„Děje se něco, Tino? Byl jsem na závodech.“ Občas závodně střílí.

„Bezva. Konráde, víš už něco o těch motorkářích?“
 „Ne. Neříkala's, že by to tak pospíchalo.“
 „Zabil se další, tedy, možná že ho zabil někdo.“
 „Je to dopravky, Tino.“
 „Pokud je to vražda, tak ne.“
 Bručí, jako bych měla na drátě medvěda.
 „Dobře, řeknu, že jsme dostali udání. Chceš ještě něco?“
 „Jo. Tělo.“
 „Co prosím?“
 „Prohlídnout tělo. Ten chlap mi chtěl něco říct a už to nestihl, chápeš?“
 „Tino...“
 „Zaplatím.“
 „O to nejde. Furt něco platíš, ale nechápeš, že to nejde tak lehce.“
 „Tohle lehce půjde.“
 „Hovno.“
 Rozhodnu se, že se mu trochu pomstím.
 „Jo, ještě jsem ti chtěla říct, někdo sejmul Kaye.“
 „Cože?“ vydechne. „Je po něm?“
 „Ne úplně. Jen jsem ti chtěla říct, že...“
 „Jestli zase začne válka, Tino,“ zalyká se. „Jestli zase začne válka, tak si myju ruce a jakýkoli peníze nic nezmění.“
 „Hm, nojo. Tak se mi, prosím tě, podívej na ty bajkery, jo?“
 „Tino.“
 „Musím končit, Kay se dusí krví.“
 S úšklebkem zamáčknu telefon a nechám Konráda jeho truchlivým představám.

Když se ozve zvonění podruhé, je celkem jasné, že tohle už Gothel je, a já jdu otevřít s mírným pocitem úlevy. Udržovat pořádek mezi nesourodou skupinkou je nad mé síly.

„Jak mu je?“ vyhrkne jindy rezervovaná blondýna. Zuby jí přesahují na spodní ret a i jinak dává najevo, že je na válečné stezce.

„Líp. Je v obýváku.“

„Proč neleží?“ vyštěkne.

„Zeptej se jeho.“

Vtrhne do obývacího srazovacího a muži povstanou. Všichni tři.

„Jak to, že neležíš?“ zaječí Gothel na Kaye, jako by mu bylo pět. Ten obezřele položí rozpínaný sáček na stůl.

„Matko...“

„Ti ostatní jsou kdo?“ vyjede pro změnu na mě. Vidím, že na tom není s nervovou soustavou zrovna nejlíp.

„No, člověk a vlkodlak, to snad poznáš.“

Ironie v mém hlase ji trochu vzpamatuje. „Jistě, to poznám. Myslela jsem na to, co tu dělají.“

Usměju se na ni. „To není podstatné. Prohlídneš teď Kaye, nebo s tebou můžu na chvíli mluvit?“

Stiskne rty. „Snad abychom si promluvily.“

Kay na mě gestikuluje, ale nevezmu ho na vědomí a vydám se ke dveřím, následována Gothel.

„Tak o co jde?“ Gothel hledí do tmy a netrpělivě špičkou poklepává o dlaždicí terasu.

„Udělal mu to můj otec,“ odpovím klidně. Strne.

„Kdo?“

„Můj otec. Nevím, kdo to je, nevidám ho jinak než ve snu, ale je celkem jisté, že to byl on, a taky to, že Kaye nechtěl zabít. Možná to měla být výstraha.“

„Pro mne?“ zeptá se žena chraplavě.

„Nebo pro mne. Nevím, ještě jsem od té doby, co se to stalo, pořádně nespala. Nepřišel za mnou, chápeš? Zato přišel za Kayem, tak jako obvykle, ve spaní.“

Gothel křečovitě sevře prsty. „Kay si s tebou nikdy neměl začít.“

„Neměla's ho sem posílat, Gothel. Navíc, ta lekce opravdu nebyla určená jemu.“

„Věděla jsem, že je Dyre nebezpečný, ale měla jsem pocit, že už na nás zapomněl.“

„Dyre?“

„Jistě, ten, o kterém mluvíme. Směšné jméno, ne?“

Pokrčím rameny. „Nikdy jsem mu neviděla do tváře, ale mám pocit, že je docela pohledný, nebo ne? Z tohoto hlediska to nesmysl není.“

Gothel se ošije. Zdá se mi, že má stejný vztah k autoritám jako její syn. Nepochybuje o nich. Její slova to jen potvrdí.

„Nikdy mě nenapadlo přemýšlet o něm takhle.“

„Ne?“

„Ne,“ řekne suše, „víš, Kristino, ty vůbec žádné opravdu staré neznáš.“

„Kromě otce, chtěla jsi říct.“

„Jistě, kromě otce.“

„A kromě Simeona,“ nadhodím.

Gothel strne. „Ty znáš toho starého žida?“ Takřka šeptá.

„Docela dobře.“

„Je v Praze?“

„Jistě.“

„Něco se stane, Kristino, věř mi.“ Gothel vypadá spíš šokovaně než vyděšeně.

„Už to přece začalo, a ty nejsi stranou, Gothel,“ připomenu jí zlomyslně. „Taky sis vsadila, tak se teď neodříkej hry.“

Dívá se na mě a v očích má něco, o čem se nemůžu rozhodnout, jestli je to nenávist, nebo strach.

Nadechne se a já se dotknu jejího ramene.

„Pojďme dovnitř, Gothel. Promluvíš si s Kayem a dáš na něj pozor. Dlouho jsem nespala.“

Obrátím se ke vchodu, ale zadrží mě.

„Kristino, proč zavolal tobě, a ne mně?“ zeptá se, jako by čekala, že jí opravdu odpovím, ale já jen krčím rameny.

„Zkus se zeptat jeho, mně se nesvěřil.“

Gothel si odvěkla své odrostlé mládě do ložnice a Pete vrávoravě vstává.

„Pojedu domů.“

„Nepřipadá v úvahu, jestli se zabiješ ještě ty, nebude koho vyšetřovat.“

„Vezmu si tágo a zejtra...“

„Přespíš tady,“ nedám mu prostor ke smlouvání. „A ty, Darku, taky. V patře je spousta místa a Gothel zůstane tady dole, aspoň předpokládám.“

„Žízeň?“ usměje se Darek spokojeně a v té chvíli si uvědomím, že jsem Gothel nenabídla nic k pití.

Nepřítomně směrem k Darkovi něco zamručím a vydám se do spodní ložnice. Host do domu... a tak dále.

Zaklepu. Nikdy by mě nenapadlo klepat na Kayův pokoj, ale bůh ví, co s ním Gothel vyvádí.

„Dál,“ ozve se upír a já strčím dovnitř hlavu, rozhlédnu se a pevně stisknu rty. Gothel maže na syna cosi, co vypadá jako krevní sraženina, a brouká u toho. Kay útrpně drží a zdá se, že je za vyrušení rád.

„Jak je?“ kývnu na něj.

„Zítra budu v pohodě,“ prorokuje optimisticky.

„To těžko, kocoure,“ zmírním jeho nadšení, „ale vypadáš líp, to je pravda.“

Gothel se ke mně obrátí. „Co potřebuješ?“ Není z mé přítomnosti dvakrát nadšená.

„Já nic, ale ty možná potřebuješ něco k pití. Je tu výběr, zvířecí, lidská...“

„A nějaká živá?“ Gothel si jazykem přejede rty.

„Taky, ale ne moc. Darek už dával pít mně.“

Upírka hledá moje oči. „Půjčíš ho? Je to tvůj otrok, ne?“

„Přítel, já na tohle nehraju.“

Gothel se zasměje. „Je jedno, jak mu říkáš. Viděla jsem, jak se na tebe dívá.“

Mrknu na Kaye. „Všichni nadržení chlapi se dívají stejně.“

Upír se rozesměje, pak smích přejde ve skučení a jeho matka si ho přísně změří.

„Zapomínáš na dobré vychování,“ sjede ho.

Její syn se zatváří kající. „Ani ne, matko, jen... jen jste si s Tinou občas dost podobné.“

Gothel chvíli váhá mezi hněvem a smutkem, pak zvolí nejméně bolestivou cestu.

„Jsou věci, které mají obecnou platnost.“

„Jo,“ vložím se do hovoru, „například žárlivost, co, Kayi?“

„Zabil ti někoho?“ Poprvé se zdá Gothel aspoň trochu lidská.

„Ne, to ne. Ale nepolevuju v ostražitosti.“

„Nezabím...“ Kay se uraženě napřímí, „nezabím ze žárlivosti.“

„Jistě že ne,“ zašklebím se na něj. „Ty jen z našeho okolí odstraňuješ nežádoucí osoby.“

Jsou v postelích. Všichni. Nejméně práce bylo s Petem, láhev tequila mu spolehlivě vymazala z hlavy všechno kromě žalu, tak už to chodí. Darek se snažil být užitečný, dokonce natolik, že nabídl doušek i Gothel, ale ta odmítla. Není snadné s ní vyjít, dokonce ani když má strach. Kay spí a regeneruje a jeho matka nad ním bdí, tak to má být. Zívnu. I našinec musí spát, připomínám si. V pokoji pro hosty je efektní futon, ale mne neohromí. Strhám ze sebe šatstvo a padnu na něj. Dokonce ani zuby si nevyčistím. No co, zkazí se, vypadnou a bude pokoj.

„Dceruško...“ Jeho hlas k mému spánku patří.

„Uvědomil sis opožděně své otcovské povinnosti, nebo co? To s Kayem bylo zbytečné.“

„Nebylo, má milá. Ať chceme, nebo ne, on je kat. Je tím, koho se našinci bojí. Vykonavatel.“

Nevidím mu do tváře, ale vnímám jeho siluetu.

„Čemu pomůže, když se našinci přestanou bát vykonavatele, Dyre?“

Na okamžik se zarazí.

„To ti řekla ona?“

„Jistě. Gothel má ráda moc, ale nesrovnatelně víc lpí na synovi. Řekla by mi cokoli, kdyby myslela, že to pomůže.“

„Jak moc lpíš na jejím synovi ty?“ zeptá se posměšně.

Nezná mě, uvědomím si. Staletí mi leze do snů a vůbec mě nezná.

„Nelpím, ale patří do mého světa. Napatřím k těm, kteří pořád před něčím utíkají. Mám domov, práci, milence...“

Mlaskne. „Vidíš, zapomněl jsem. Zapomněl jsem, že tebe smrt nikdy docela neodřízla od lidského. Proto jsi silná.“

Začíná mi jít na nervy.

„Nebo slabá. Co kdybys mi na rovinu řekl, co ode mne chceš, hm?“

„Ještě není čas.“

„Chápu. Zatím jsi jen předvedl, že mi dokážeš znepříjemnit nejen sny.“ Něco mě napadne. S obrovskou námahou se zvednu na kolena a udělám krok. Rozesměje se.

„Já určuju ten pravý čas. Ted' spi.“ Kolena se mi zase podlomí a nevědomí je jako vlna na rozbouřeném moři.

Otevřu oko, pak druhé. Někde v domě kdosi přechází, cinká nádobím... Podezřívavě se zvednu na lokti a pak zabloudím pohledem k zatemněnému oknu. Jasně. Cinkají nádobím, protože je den, uvědomím si. Je den a v domě mám lidi.

Nikolas si potrpěl na pohodlí a v tomto jednotlivém případě ho neodsuzuju. Jacuzzi v koupelně má svůj smysl, říkám si, když leju do proudu vody levanduli. Po schodech někdo dusá nahoru a já tipuju vlkodlaka. Nosí blbý boty.

„Kristo,“ ozve se.

„Jsem v koupelně,“ křičím přes šumění vody.

„A můžu?“ Otázka je zbytečná, vzhledem k tomu, že už v koupelně stojí.

„Jo. Co máš na srdci?“ Mrknu na něj a pochopím, že má otázka je absurdní.

Pete má minimálně dva problémy. Bojuje s kocovinou a stydí se za erekci. Minimálně s jedním mu pomůžu.

„Už ses styděl dost, ostatně, je horší erekci nemít než mít. Takže co se děje?“

„Něco mě napadlo.“

Povzbudivě kývám. S dlaky to nikdy není jednoduché.

„Prostě,“ olizuje si rty a nervózně láme párátka, které sebral bůhví kde, „prostě, dovedeš si představit, co se musí dlakovi stát, aby se zabil?“

„Dokážu a myslím, že kamion bohatě stačí.“

„No právě. Chápej, napadlo mě, že někdo zjistil, že já to přežil, a u Kostry to zařídil líp.“

„Hm,“ to by znamenalo, že nejde o kletbu, „možná je to náhoda.“

„Jasně,“ vypadá tak zkřísle, že je mi ho líto.

„Ale možná taky stopa. Proklít vás mohl i někdo, kdo je naživu. Staré hříchy můžou mít dlouhé stíny a někteří taky dlouho žijí, chápeš? Někteří od vás, někteří od nás...“

„Je to celý na levačku,“ povzdychne si.

„To je. Hele, motorku tu necháš. Všichni ji nechají doma, jasný? Zatím nevím, jak zabránit, aby tam šli další.“

Pete neprotestuje, což znamená, že je víc vyděšený, než vypadá. V tom zvoní telefon.

„Je na posteli,“ naviguju Peteho, který zběsile hledá původce rambajzu.

„Prosím?“

„Tino, zastav se u mě.“ Konrád mluví hlasem, jakým se obvykle rodině oznamuje smutná událost.

„Copak?“

„Mám něco o tom tvém případu. Jo, a vem s sebou i toho ,klienta', budu s ním chtít mluvit.“

„Počkej,“ dožaduju se podrobností, „o co jde?“

„Ne po telefonu,“ Konrád je nezvykle úsečný. „Za hodinu vás čekám u Rotundy,“ oznámí mi ještě a zavěsí.

Pete tázvavě zvedne obočí. Odkáshlu si.

„Jdi si dát vyprošťovák a pak si nezapomeň vyčistit zuby, štěně. Máme práci a z tebe táhne jak ze sudu.“

Gothel spí, zato Kay je na tuhle denní dobu neobvykle bdělý.

„Už to mám skoro zahojené,“ pyšně ukazuje na břicho. Jeho matka, ležící na okraji postele, slabě pohne rukou. Ukázu bradou na dveře.

„Nebud' ji. Musím ven.“

„Proč jdeš ven?“ Kay ze sebe odmotává obvaz.

„Mám práci.“

„I pro mě?“

„Zatím ne a ty stejně nejsi schopnej dělat. Zalez do postýlky jako hodný dítě, Kayi, hm? Jo, v noci za mnou přišel.“

„On?“ Kay trochu zledovatí.

„Jo.“

„A říkal něco?“

Potřesu hlavou. „Jistě, ale ne to, co bych chtěla slyšet. Vyříd' Gothel, že se nemusí bát, nejde o vás.“

„Proto mě nezabil?“

„Neměl proč tě zabíjet. Jen mi ukázal, že může.“

„Chápu.“ Nejspíš nechápe nic, ale to je jedno. V chodbě se objeví Pete.

„Tak jdem?“

„Jdem. Stavím se večer, ostatně, v mateřské náruči ti nebude nic chybět.“

Kay se tváří skepticky a Darek, který už se dávno probral k životu, si bere tašku.

„Hodíš mě do Holešovic?“

I našinec musí zachovávat společenské ohledy a dva dny nošené triko mi už nepřípadá vhodné pro schůzky.

„Kristo,“ slyším, jak Pete bloumá po bytě.

„No?“

„Myslíš, že je to opravdu zlý?“

Strnu uprostřed pohybu, s tričkem v půli břicha.

„No hele...“ vykouknu z koupelny. Pete stojí uprostřed pokoje a proud světla ostře vykrajuje jeho profil. Nakonec je to asi hodnej chlap.

„Jo. Jo, jinak by Konrád takhle nevyváděl. Šavle hore a jdem, vlčku.“

Rotunda je touhle dobou stejně zakouřená jako večer. Příbory cinkají, když se soukáme kolem stolů ke Konrádovi. Podám mu ruku a pak postrčím svého společníka.

„To je Pete.“

„Od vidění se známe,“ překvapí mě vlkodlak.

„Stavovská sounáležitost?“

„Tak něco.“ Konrád si utře pusy. „Budete si něco dávat? Protože jestli ne, tak jdem.“

Přejedu jazykem po zubech, tohle vypadá na opravdovou konspiraci. Klopýtáme lokálem zase zpátky a někdo nadává. Nadává do té doby, než se kolem provalí Konrád, který ho málem shodí ze židle. Prostě medvěd.

„Kampa, nebo Střelák?“ dá nám Konrád na výběr.

„Kampa.“ Není to tak dlouho, co jsem na Střeláku lovila, a nechci Konrádovi věšet na nos reminiscence.

„Jdem,“ zavelí a my se vydáme za ním.

Když se konečně usadíme na lavičce, mám už čekání dost.

„Tak se pochlub,“ uhodím na Konráda. Zachmuří se, důkladně se vysmrká a pak začne. Hned první větou mě překvapí.

„Já ho znal.“

„Koho?“

„Toho vašeho mrtvého.“

„Kostru?“

„No, za války si říkal Wolf Lubner a těžko se s tím jménem narodil.“

Pete si zapálí cigaretu. „Jo, říkával si Wolf.“

Wolf, Bér, dlaci se svých identit drží jak hovno košile, pomyslím si.

„Kolega?“ ušklíbnu se na Béra. S tím, že Konrád dělal pro gestapo, jsem se dodnes nesrovnala.

„Ne. Dostával jsem ho z koncentráku.“

Tedy, nesrovnala, ale na druhé straně musím uznat, že pro našince a pro své soukmenovce udělal hodně. Ono je těžké nedat najevo, že jste dlak, v cele, kterou sdílíte s třiceti dalšími.

„Za co tam byl?“

„Za protiněmeckou činnost, ale pak se na to nabalily i nějaké kriminální věci a Wolf se nechal logicky radši odsoudit za ně.“

„Takže to nebyl odbojář?“

„Ale jo, byl. Jenže on byl ten typ, co je vždycky proti něčemu. Proti církvi, proti fašismu, proti komunismu... Upřímně řečeno, do lágru šel za několikanásobné znásilnění.“

Pete vydá nedefinovatelný zvuk. Asi ví o Kostrovi své.

„Jo?“ podívím se. „Byl docela milej.“

„To byl. Ženských měl tenkrát na každém prstě deset. Děvkař.“

Konrád byl vždycky trochu pruderní, už proto, že pro něj není zrovna lehké najít si partnerku. Nejspíš by ji zalehl.

„No dobře, a jak s tím jdou dohromady ty znásilnění?“

Bér zamručí. „Těžko říct. Možná ty ženské sbalil a jim se to pak přestalo líbit.“ Evidentně naráží na jisté sexuální praktiky a anomálie, které se u dlaků mohou vyskytnout.

„Může v tom být i něco jiného,“ ozve se znenadání Pete. „Já měl Kostru rád, ale, no prostě... on si nikdy nedělal moc hlavu z toho, koho k nám pozve.“

„Koho k vám pozve?“ opakuju a oba dlaci se na mě dívají jaksi... jako na vola.

„Jo tak. Jako že občas některou ze svých babetek i kousnul?“

„Jo,“ Pete to evidentně nepřiznává rád. „Kousnul.“

„Takže si to shrneme. Kostra byl v koncentráku, předtím ho vyslýchalo gestapo a možná i kremlo, takže je možné, že při výsleších někoho shodil. Taký je možné, že někomu znásilnil babu nebo že z nějaké baby udělal vlkodlačku, nebo dokonce...“

„Tino...“

„Nebo dokonce, že nějakou znásilnil a udělal z ní vlkodlačku naráz. To je motivů. Proč vlastně ti další dva vlkodlaci z Werewolfů nepřišli na pohřeb?“

„Nechci to rozebírat.“ Pete kouří už třetí cigaretu za čtvrt hodiny, „možná by ses jich měla zeptat sama.“

„To si vyřešte jindy,“ Konrádovi zřejmě končí pauza na oběd, „já tu mám jiné věci. Všechny ty nehody, všechny ty nehody jsou z viny motorkářů.“

„To mě nepřekvapuje,“ přikývnu. Ne po tom, co viděl ten mrtvý.

„Nesmyslně strhli řízení, bez důvodu vjeli do protisměru, jeden dokonce čelně narazil do zdi. Měli jsme podezření na sebevraždu.“

„Nojo,“ Pete típne vajgla a štrachá po kapsách pro další balíček, „ale proč by někdo zabíjel tolik lidí, kdyby chtěl dostat jen Kostru?“

„Možná chtěl dostat někoho jiného, nebo ne jen Kostru, nebo...“ snažím se vymyslet jinou variantu, „no, každopádně, jestli šlo o Kostru, tak přestane.“

„A jestli ne?“ Pete škrtne zipákem, až to cinkne.

„Jestli ne, budeme hledat dál. Dáš mi podklady, Konráde?“

Zafuní. „Už jednou jsi kvůli tomu byla ve vazbě.“

„Jo, ale tohle je jiná situace.“

„Opravdu?“ Konrád mi znechuceně šoupne tlustou bílou obálku.

„Nenech to někde.“

„Určitě nenechám,“ slíbím a povytáhnu papíry. „Jak že se vlastně Kostra jmenoval teď?“

„Vladivoj Líbner,“ Konrád má paměť vycvičenou lety špehování. „Bytem Šumavská 17, Praha 2, toho času zřejmě bez práce. Ani se nedivím, na práci nikdy nebyl.“

„Dělal v jednom baru,“ zastane se přítele Pete.

„Co?“ zeptá se Konrád a najednou je z něj zase policajt.

„Kde co,“ odpoví vlkodlak neurčitě a zahledí se na řeku. „Kde co.“

„Máme pět mrtvejch, je to tak?“ Bloumám s Petem po Kampě a počítám na prstech.

„Se mnou šest případů.“

„Přesně tak,“ pochválím ho.

„Kristo,“ ozve se znova, „s tím Kostrou je to blbost. Pokud by někdo chtěl dostat jeho, proč by šel po mně?“

„Těžko říct. Byli jste hodně dobří přátelé?“

„Byli, ale...“

„Cos dělal za války ty?“ zeptám se najednou.

„Já?“ zdá se, že otázka Peteho zaskočila. „Nic zvláštního. Makal jsem ve zbrojovce. Já nejsem Kostra.“

„Takže o tom, co se dělo tenkrát, nic nevíš?“

„Něco málo, a hlavně od něj,“ ošije se.

„Neshodil někoho?“

„To nebyl jeho styl. Spíš mohl někoho dostat do problémů, to určitě.“

Vzpomenu si na tu dobu. Jo, dostat někoho do maléru šlo raz dva, sama jsem... No, nechme toho.

„Opravdu byl takovej, jak říká Konrád?“ zeptám se na to, co mi vrtá hlavou.

„To se těžko vysvětluje, Kristo. Navíc, ty jsi upírka.“

„A co jako?“

„No,“ zapálí si Pete další cigaretu, „že kdyby došlo na lámání chleba, kousla bys vždycky ty jeho.“

Peteho brilantní psychologické postřehy mě vyčerpaly. „Hele, potřebuju ty další dva.“

„Čekal jsem to,“ přizná smutně.

„Kdy mi je přihraješ?“

„Stačí zejtra? Musím je trochu připravit.“

„Stačí. Já si dneska udělám vejlet, víš,“ usměju se na něj.

„Můžu si vyzvednout motorku?“ zkusí to.

„Nepřipadá v úvahu. Mohl bys taky potkat kamion.“

VI.

Na výlet vyrazím hned. Riskuju sice, že Guta s Gasparem budou ještě spát, ale Martina zastihnu určitě. Bude mi muset vysvětlit pár věcí, souvisejících s jeho chráněncem.

Zemědělská usedlost poblíž Lahovic žije svým poklidným životem. Koně se pasou v ohradě, dva statní kavkazští ovčáci se povalují v kotci a čekají na svou noční šichtu a dvůr přechází pihatá blondýnka v holínách. Labužnický mlasknu. Jestlipak tu i bydlí? No nic.

Můj bavorák přistane uprostřed dvora jako UFO.

„Hledáte někoho?“ I při pohledu zblízka vypadá dívka chutně.

„Jo, Martina. Je tady?“

Zdá se mi, že ji moje familiárnost rozladila, a vzpomenu si na Kostrovy údajné úspěchy. Hm, možná že se jí víc líbí šedý kožich.

„Je ve své kanceláři. Mohla byste to zaparkovat někde jinde? Budu tu vodit koně.“

Vklouznu zpátky na sedadlo a hbitě emko přesunu před garáž. Zdá se, že se blondýnka chystá k dalšímu protestu, ale nedám jí šanci.

„V kanceláři, jo?“ křiknu na ni a už jsem v domě.

„Jak to jde?“ Martin zvedne oči od počítače.

„Tino...“ Překvapení hraje trochu neobratně, musel o mně vědět, už když jsem vystrčila nos z auta. A Kristu nahradil Tinou.

„Mám na tebe pár otázek.“

Zašklebí se. „Bude to bolet?“ Zašklebím se. Martin je nejstarší ze všech vlkodlaků, které znám. Kletba, která ho stvořila, musí být poměrně vytrvalá, naštěstí pro Gasparovce. Těžko by se bez něj obešli.

„Mělo by to bolet?“ zeptám se laškovně.

Odloží myš a vstane od stolu. „Jsi upírka, Tino. Obvykle to bolí, když se ptáte vy.“

Možná si užil své, zvláště s Gasparem, který, co já vím, mlátil všechny své děti i Gutu. Pravda, Gutu jen tak dlouho, dokud se nestala upírkou, pak se rozdíl jaksí... setřel.

„Nemám v úmyslu tě mučit,“ přiznám unaveně. „Chci jen slyšet pravdu. Je za tím víc, než jak to vypadalo, Martine, o hodně víc. A ty jsi přece pilíř komunity.“

Neklidně přechází místností a strniště na jeho tváři pučí. Ach jo.

„Uklidni se, Martine, nezlámu ti kosti.“

Roztržitě pohlédne na svá předloktí. „Já vím, že ne, jen přemýšlím, čím začít.“

„Začni pravdou,“ poradím mu, „a úplně nejdřív mi řekni, proč jsi s tím za mnou poslal Peteho.“

„Protože se na mě obrátil, Tino, je to prosté.“

„Dobře, možná ti nějaké kosti přece jen zlomím. Víš o tom, že je Kostra po smrti?“

„Lubner? Víš. Upřímně řečeno, nepřekvapuje mě to.“

„Ne?“

„Překvapilo mě, že s tím, jak žil, se dožil tak vysokého věku, Tino. Tys ho neznala.“

„Znala.“

„Dobře, od vidění. Wolf nebyl zlý chlap, ale u takových jako on to nehraje roli. Znáš dost jeho bývalých kamarádů i lásek, znám pár jeho současných...“

„Lásek? Martine, na rovinu, patřil k nim Pete?“

Napije se z lahve minerálky. „Ne, ne tak, jak si myslíš, on Wolf s chlapama, víš, nesouložil. Jsou tam jiný pouta.“

„Bezva. Co se vlastně dělo za války?“

„To se ptáš ty mě? Vždyť si to dobře pamatuješ, bylo to pro nás horší než pro vás.“

„To je věc názoru. Co provedl ten Wolf?“

„Coby? Hrál si na hrdinu. Občas sundal nějakého pohlavára, nedokázali mu přirozeně nic, i když se snažili. Nepřeměnil se nikdy, byl v tom dobřej.“

„Tak dobřej, že dneska někdo proklel celou bandu, aby ho zabil?“

„Těžko říct.“

„Co Pete?“

Martin se usměje. „Pete patří do lesa, je na tenhle svět moc slušnej. Proto jsem ho za tebou poslal, aby nepřišel k úrazu.“

„Starám se o něj jako o vlastního,“ připustím. „Co ode mě chceš dál?“

Prsty si mne tvář zarostlou voussem, až to šustí.
 „Vím, co děláte vy, když se vyskytne problém. Zavoláte kata a ten to vyřeší, říkám to správně?“
 Přikývnu. „Chceš kata? Jednoho mám na skladě.“
 „Nechci kata, ale musím vědět, kdo to dělá. Potom to vyřídím sám.“
 „Nehraj si na Akélu, Martine,“ vrátím ho do reality. „Kdyby nic jiného, nedovolí to Gaspar s Gutou.“
 „Nechci je do toho tahat,“ namítne.
 „Já jo, v případě, že to přesáhne rozumnou mez. Pokud někdo z vašich opravdu zabil pět lidí, lépe řečeno čtyři nevinné lidi a jednoho dlaka, jen pro to, aby se pomstil, je to nebezpečnej cvok a souboj si nezaslouží.“
 „Nehádám se s tebou, Tino.“
 Nedivím se. Kdybych celou záležitost tlumočila jeho bytným, vtloukli by do něj rozum jedna dvě.
 „Ale je možné, že je to jinak... Potřebuju s vámi mluvit, Martine.“
 „Tak nějak oficiálně?“ pochopí.
 „Přesně tak. Oficiálně.“
 „A,“ Martin se zarazí, „promluvíš o tom oficiálně i s Gasparem?“
 „Ne, zatím ne. Ale jestli mi kecáš, ponese se krajem vytí hodně dlouho, to ti slibuju.“
 Klukovsky se na mě usměje. „Počítám s tím.“

* * *

Kdybych přijela do Lahovic a nestavila se u nich, to by mi Gasparovci nikdy neodpustili, takže protáhnu návštěvu až do doby, kdy vstávají. Je to slušnost.
 „Tino, děvečko zlatá,“ Gaspar mě obejmě tak, až kosti protestují.
 „Ráda tě vidím,“ mrknu na něj a obejmě Gutu.
 „I já tě ráda vidím, má milá.“
 Guta mizí za Martinem a Gaspar mě táhne ke krbu.
 „Za chvíli přinesou něco na zub. A jak ty se máš, povídej.“
 Povídat... to, co mu chci říct, se k přátelskému klábosení nehodí, ale nejde to jinak.

„Dyre napadl Kaye, tady u nás, v Krumlově. Gothel líže synovi rány.“

Gaspar mlčí. „Dalo se to čekat,“ povzdychne si potom a pročísně prsty dlouhé vousy. „Přece jen jsi jeho dcera.“

Proti své vůli se usměje. „Ale ne, Gaspere, kvůli tomu to nebylo. To bys možná udělal ty, ale on... Prostě se jen připomněl, to je všechno.“

„Doufejme,“ zdá se, že Gaspar mému vysvětlení moc nevěří. „A jak je tomu Němci?“

Těžko se bráním, abych se nerozesmála. Gaspar nemůže Kayovi přijít na jméno, přestože si sám Němku vzal a už pár století s ní žije.

„Kayovi? Nakonec se zahojil, ale měl rozsápané břicho a kus krku pryč.“

„Gothel asi zuří, že?“

Potřesu hlavou. „Vlastně ani ne. Gothel má prostě strach.“

„Tady to je,“ hlaholí Guta a staví před nás vysoké sklenice s napěněnou rudou tekutinou.

„Ještě teplá.“

„To je koňská?“ odhaduju.

„Jistě. Máme tu pár tahounů, kterým nevádí občas pustit žilou. Pij, ať nevychladne,“ pobízí mě Guta mateřsky. Poslechnu ji. I život na venkově má svá pozitiva.

Nechce se mi vyprávět celou věc znova, ale Gaspar se toho ujme.

„Je to starost,“ Guta soucitně popotahuje nosem, „nemocnej chlap, to je vždycky starost.“

„No, obskakuje ho jeho mamá, ne já,“ připomenu Gutě.

„A kdo pro něj jel, he? Kdo ho políval krví, kdepak, holka, takhle se ti dostane pod kůži líp, než kdyby tě na rukou nosil.“

Gaspar obrátí oči v sloup.

„A to ho tam jako měla nechat zdechnout, nebo co?“

„Ničemu nerozumíš,“ mávne jeho žena povzneseně rukou. „Uvidíš, že teď už spolu zůstanou.“

Nijak se mi Gutino proroctví nelíbí, ale v Lahovicích je takový klid, že se tam zdržím až do svítání.

„Nic jsem neudělala,“ vylítne najednou Guta od stolu.

„Pro jednou ti ta kobyła neshnije.“ Gaspar vypil za noc krve víc, než vůbec pokládám za možné při jeho hubenosti, a teď už neplánuje nic jiného než přesun do postele.

„Přece teď nepůjdeš jezdit bláznivou hajtrou.“

„Aspoň ji před svítáním povodím po dvoře,“ nevzdává se Guta myšlenky.

„A ty se zase někdy stav, holčičko,“ líbá mě vášnivě na tvář, až mě její zuby škrábou. „Jsi hubená, lot masa na tobě není.“

„Bláznivá ženská,“ Gaspar s povzdychem nakukuje do poháru. „Nejradši by jezdila i za světla.“

„Máš ji rád,“ popíchnu ho.

„Co jinýho mi zbejvá?“ odpoví s nadhledem filozofa. „Jiná by mě nechtěla a mám rád svůj klid.“

„Máte pěknou stájnici,“ připomenu mu. Ďábelsky se zachechtá.

„Tak na tu se zeptej Martina, a kdybys ji náhodou někdy kousla, tak si dej i za mě.“

„Dám,“ slíbím mu s úsměvem. „Ať už to stojí za to.“

Klid, který jsem získala v Lahovicích, mi vydrží právě tak k Nikolasovu domu. Vevnitř mě totiž uvítá ruch až příliš čilý.

„Co se tu děje?“ překročím kufr.

„Matka se zbláznila,“ Kay je oblečený, o tón bělejší než obvykle a neskrývaně vzteklý.

„Chce tě odvézt domů z vejletu?“ mrknu na něj.

„Přesně tak. Už svítá?“

„Jo, je den.“

Kay padne do křesla. „Výborně, aspoň bude čas to probrat.“

„Jen probírejte, já zas mizím.“

„Tino, to mě v tom necháš?“

„Co mám dělat? Mám práci, vlkodlaci se mi kočkují.“

„Tino...“ Vzpomenu si na Gutino proroctví.

„Hele, jestli chceš, abys měl pořád někoho za zadkem, tak je matka opravdu vhodnější.“

„Nechápeš to.“

„Nechápu,“ zamávám mu a jsem ze dveří. Kouzla rodiny mám dneska plný zuby.

Jedno pozitivum celá situace má. Už se nebojím chodit spát. Je mi lhostejné, jestli otec přijde, nebo ne, je jedním z těch, se kterými se můžu hádat a bojovat, už to není přízrak. Víc nechci.

Postel mě přitahuje přímo neodolatelně, tím neodolatelněji, že je prázdná. Chlapeckých půvabů jsem si v poslední době užila až moc. Balím se do přikrývek, vděčná, že jsem úplně nestrhala zatemnění, a už-už se chystám propadnout do spánku, když mi zase zavřískne mobil.

„Co je zas?“ zařvu do něj.

„Sehnal jsem ti toho mrtvého Líbnera, Tino,“ Konrád je na to zřejmě pyšný.

„Seru na Líbnera,“ odvětim pevně a vypnu telefon.

Sice na Líbnera seru, ale hned po probuzení mi dojde, že ho vidět stejně musím, takže se kajícně chápu přístroje. Tentokrát má ovšem vypnutý telefon zase Bér.

Seženu ho až v pozdním odpoledni.

„Co děláš, sakra, máš vypnutej telefon celý odpoledne.“

„Hele, Salo, až zase budeš na někoho chtít řvát, tak...“

„Konráde, už pár dní nespím. Probudil's mě. Promiň.“

Funí do telefonu, zřejmě aby zdůraznil, jakou milost mi prokazuje.

„Můžeš teď večer?“

„Jasně. Tam co minule?“ Na patolku mě nebere poprvé.

„Jo. A koukej se tvářit smutně, budeš dělat pozůstalou.“

Když pozůstalou, tak pozůstalou. Natáhnu si černé džíny a černé triko, doplním to černým kabátem a oči zaklapnu za černé brýle. Ty nosím furt. Jsem dítě dne, jak se poeticky říká, ale taky jsem zatraceně světloplachá.

Tentokrát na všechna přibližovadla rezignuju a jdu pěšky. Kayova popelnice ještě pořád stojí v Krumlově, uvědomím si znechuceně. Je potřeba tam někoho poslat. Je potřeba udělat tolik věcí, že je mi z toho až mdlo.

„Kristino,“ tímhle tónem mluví jen jediná bytost.

„Simeone?!“ Zlehka mě obejmě.

„I takoví jako ty musejí odpočívat, má milá.“

Srovnám si brýle na nose. „Možná, jenže teď zas pro změnu umírají vlkodlaci.“

„Vlkodlaci?“ Simeon není překvapený. „Máš povinnosti i k nim?“

Zarazím se. „To ne, jen jsem přijala zakázku. Navíc...“

„Proto se ptám, Kristino. Tvůj otec se vrátil, že?“

Proč mu něco vysvětlovat, když všechno ví?

„Vrátil. Přizabil Kaye, tím pádem k smrti vyděsil Gothel a mně zkomplikoval život. Ano, dá se říct, že je tady.“

„Nejsi ráda, ale strach nemáš,“ konstatuje stařec.

„Ne, strach nemám. Poprvé za ta léta, legrační, co? Člověk se vždycky bojí mñ, když soupeře pozná. A Kay je už skoro v pořádku, upíři se hojí dobře.“

„Soupeře? Je to tvůj otec.“

„Upíři mají někdy spoustu ,otců’,“ odfrknu pohrdavě.

„Dyře je tvůj otec po krvi, po obojí krvi, Kristino,“ Simeon umí šetrně říct věci špatné i ještě horší. Povzdychnu si.

„Z toho nic neplyne.“

„Snad pro tebe, pro něj ano. Toužil mít dceru a má ji. A věř, že tvůj otec nedělá věci zbytečně.“

Simeon se mnou drží krok, i když pospíchám. Střelím po něm rychlým pohledem.

„Dobrá, můj soupeř to není. Je to tvůj soupeř?“

Simeon nezmění výraz, jen si jemně odkašle.

„To není ten správný výraz. Nechci, aby tvůj otec uskutečnil některé z věcí, které plánuje, protože by to nebylo pro nikoho dobré. Na druhé straně... on není blázen. Už ne a do lidského světa je mu málo.“

„Simeone, já nejsem Kay, nebudu nástrojem rodiče, jakkoli jsme spojeni krví.“

„Pokusí se tě přinutit,“ připomene mi Simeon.

„Ale ty jsi přišel dřív,“ konstatuju suše.

Simeon mi stiskne ruku. „Ano, já jsem přišel dřív. Konečně, nejsi jen Dyreho dcera. Měla’s také matku.“

„Matku?“ vybavím si, co o ní říkaly markytánky, které mě vychovaly. „Byla to poběhllice, Simeone.“

„Možná,“ stařec stále tiskne mou dlaň, „ale ty víš, že já předsudky netrpím. Měla stejné právo o tobě rozhodnout jako tvůj otec a on jí je upřel.“

„A teď se našel mluvčí?“ usměju se.

„Říkejme tomu tak.“

At' je to jakkoli, poslední dny nejsou jen zlé. Simeon mi poskytl trochu tepla stejně jako před ním Guta s Gasparem. Zvednu oči k ceduli. Hm, patologie. Tady to teplo budu potřebovat.

Bér se snaží vypadat jako ohleduplný polda a těžkou levicí mě objímá kolem zad.

„Je to příbuzná, přišla na identifikaci,“ mručí a já slyším, jak šuplík skřípe. Mrtvoly mi nevadí, ale pach dezinfekce ano. Smrt v tomhle hávu není přitažlivá ani pro upíra.

„Tino,“ Konrád mě vede k pojízdnému lůžku, „připrav se na to, že jsou to spíš kousky než... No prostě, moc z něj nezbylo.“

„To je mi jasné,“ odseknu. „Kdyby z něj zbylo víc, vylízal by se z toho. Neutěšuj mě a ukaž.“

Bér eskamotérsky stáhne prostěradlo a já mám rázem pocit jako v řeznictví. Nohy, ruce, něco střev...

„Hlava je docela zachovalá,“ upozorňuje Konrád. „Měl helmu.“

Docela zachovalá je, to je pravda, ale pokud bych byla příbuzná, moc bych na identifikaci nevsadila. Co se dá dělat.

Dotknu se míst, která byla spánky, a čekám... Nejdřív nepřichází nic, jenže já málokdy mluvím s mrtvými vlkodlaky. Pak ucítím horký asfalt, pach výfukového plynu a slin. Pociť, že mám na hlavě přilbu, je skoro klaustrofobický.

Rychlost, znám to, stroj, důvěrně blízký lidskému tělu, ale ne velké vzrušení, Kostra byl dávno praktik. Hukot větru a pak, za míhající se obrazem silnice, i lidské tváře. Já, Pete, jakási žena se staromódním účesem, pobledlý vrásčitý muž, jeden, co ho znám už jen z fotek ze spisu, a pak stařena, pocit závazku a dluhu, tváře se střídají stále rychleji, slyším šum hlasů, sílí, sílí stejně jako svistot větru v uších, „Wolfe,“ křičí ta stará žena, horký závan gumy a pak drtivý tlak. Odtrhnu dlaně ještě před koncem. Hu, byl to dlak a žil déle, než pro něj bylo dobré.

Otřu zpocené dlaně o kalhoty.

„Copak?“

Pomalů se obrátím k Bérovi a dám si záležet, aby se mi netřásla brada.

„Vlkodlaci žijí dýl.“ Víc nemusím vysvětlovat, Konrádova tvář se bezděčně zkříví do grimasy.

„Kolik jsi toho stihla?“

„Jen jedno kolo,“ přiznám a opřu se o stůl.

„Mimochodem, je to on.“

„To vím taky.“

„Já jen, že jsem ho měla identifikovat,“ dostávám se zas do formy.

„Jo tak.“

„Pojď ven, z tý dezinfekce je mi na blití,“ zaprosím.

Na ulici už je mi hej. „Tak co, bude nějaký ten oficiální dlačí sraz?“ Konrád se nedůtklivě ošije. „Pokusím se, ale dlaci se neradi scházejí. Nemáme, no prostě nemáme vzájemně nejlepší vztahy a pak, vždycky je tu riziko prozrazení.“

Nakrčím nos. „U upírů snad ne?“

„Co si budeme namlouvat, jste silnější. A taky bohatší. Spousta dlaků...“

„Já vím, dělá v hospodě nebo na policii.“

Konrád jen stěží tají chuť něčím mě praštit.

„Dám ti vědět, až budeme něco mít.“

„Díky.“ Nechci se s ním rozcházet ve zlém, na to se známe moc dlouho.

„Ty, Konráde, co bylo s tím Lubnerem tak zvláštního? Pořád mám pocit, že něco míjím.“

Konrád se otočí, ramena jako vrata a hlava na krátkém krku napůl skrytá v límci.

„Udělal si hodně nepřátel, desítky... Ale přesto nevím, jestli kvůli němu zemřeli i ti ostatní. Co myslíš ty?“

Pokrčím rameny. „Taky dám vědět.“

Šourám se do centra a nechce se mi domů, ani za Kayem, ani za Darkem, takže zapadnu do Chateau. Ve vzduchu visí pach lidských těl, poryvy hudby do mě narážejí a známý na mě kývá. Koks, uvědomím si, jak ctnostně poslední dobou žiju. Koks a dneska ho potřebuju tunu.

No, tunu neměli, ale i tak jsem skoro v náladě. Svíjím se a tisknu k jakémusi hubenému Australanovi, co nemá ani potuchy o nástrahách pražských nocí. Vytáhnu ho ven, hlavně z potřeby

vrátit se zpátky k těm divokým časům lovu. Partnerství je hezká věc, ale někdy překáží.

Průjezd je dostatečně temný a Australan se sotva drží na nohách. Vycením zuby, prokousnu kůži a několikrát si loknu. Pak se rozsvítí světlo. Kurva, ještě toho trochu.

Australan se omámeně potácí, nejspíš ani neví, co se s ním děje, a po krku mu teče krev.

„Ona ho kousla,“ piští dívka a vine se ke svému společníkovi. Polknu.

„Kousla,“ přiznám spokojeně a vši silou se při tom snažím schovat zuby. Australan něco mrmlá.

„Pojď pryč,“ mládenec je zřejmě v rozpacích, co jsme se v průjezdu vlastně chystali dělat.

„Teče mu krev,“ vede děvče svou.

„Co je ti po tom,“ vleče ji kluk pryč a já si jazykem přejíždím přes rty. Dobrá by byla. Ale kuš.

Seřela jsem Australanovi krev z krku kapesníkem a vypustila ho na ulici. Víc mě nezajímá. Ve výborné náladě klušu přes Ungelt domů a nehorázně se těším na svou postel. Dům je tichý, hvízdám si, když dupu po schodech, dokonce si pobrukuju. Chvilí mi trvá, než najdu klíč, další, než ho vrazím do zámku. Konečně otevřu dveře, odkopnu boty a...

„Kayi?“

„Tady jsem,“ ozve se z ložnice. Doklopýtám tam v napůl svlečených kalhotách.

„Co tu děláš?“

„Coby? Ležím v posteli a modlím se, aby sis nepřitáhla chlapa. Dneska na nikoho fakt nemám náladu.“

Od té doby, co jsem ho viděla poprvé, Kay značně zvlčel. Narostly mu vlasy, a dokonce ani šatstvo už si neskládá na židli.

„Chytl ses s Gothel?“ odhaduju.

„Strašně. Dřív taková nebyla.“

„Ve čtrnáctém století?“

„Nikdy. Kdyby měla práci, neřeknu ani popel, sbalím fidlátka a jedu, ale ona nemá žádnou práci, jen chce, abych dřepěl v Berlíně. Korunní princ. Bože, přeskočilo jí.“

„Nepřeskočilo, jen má strach. Kayi, spoléhala na tebe, ty jsi záruka, že se nic nezvrtne, ty držíš její království u huby, nebo

ne? Prohrál's, a někoho by teď mohlo napadnout, že Gothel už neseď v sedle dost pevně.“

„Nesmysl. Prohrál jsem, ale s kým? Tvůj otec, Tino, není to, co my ostatní. No, ty taky ne, když na to přijde.“

„Vysvětluj to našincům. Jsi mlejn na maso, Kayi. Dělej pár týdnů garde mamince a ono ji to zas přejde.“

„Rozumím tomu dobře tak, že ty už o mé garde nestojíš?“

Ach jo. Je k ránu, pila jsem a chce se mi spát. Milenecká hádka je to poslední, co potřebuju.

„Podívej, Kayi, jsi parták, jsi milenec, a dokonce jsem si na tebe i zvykla, ale nehroťme to.“

„Jistě,“ vstane z postele, „nemám to hrotit, protože jsi pila ze živého, jsi sytá a chce se ti spát.“

„No a co je na tom zlého?“

Snad ani sám neví. Stojí nahý uprostřed místnosti, jenže mě dnes už ani soucit nepohne k akci.

„Pojd' si lehnout,“ zaprosím, „pila jsem, lezla do mozku vlkodlakovi, kterému chyběla půlka obličeje, a mám toho dost. Šoustat můžeme i zejtra.“

„To můžeme,“ připustí. „Pokud sem nenaběhne Gothel.“

„Jestli naběhne, vyhodím vás oba,“ řeknu plačtivě a Kay natřeše polštáře. Tohle ze čtrnáctého století určitě nemá.

Gothel se naštěstí neobtěžovala osobně a vyřešila to telefonátem. Její němčina rachotí tak, že se probudím.

„Jsi hysterická, matko.“ Kay drží sluchátko kus od ucha.

„Jistě, pokud pro mě máš práci, pojedu rád, jen...“

„Ne, není pro mě přednější.“

„Jistě, vždycky dělám, co ty chceš.“

„Kurva, jsem se ženskou v posteli, to ti jako důvod nestačí?“

Řval. Převalím se na záda. Kay řval na svou matku.

„Pozor na zaracha,“ šeptám mu posměšně.

„Mám to stále na paměti,“ přikrývá dlaní mluvítka.

„Máti, jed' oprašovat Timoteje a nech mě na pokoji. Co? Do řiti, její otec mě nemůže zabít, mrtvej už dávno jsem. Tchüss.“

Metodicky vypne telefon a pak si přetáhne peřinu přes hlavu.

„Ona je šílená.“

„Hele, jak je to mezi ní a Timem,“ vyzvídám.

„Co já vím?“ Kay nepatří mezi nejbohatší zdroje drbů. „Mají spolu poměr, to přece víš.“

„Vím. Myslela jsem, jestli ti třeba neřekla něco konkrétního.“

Upír se zatváří dotčeně. „Naštěstí neřekla. Přese všechno je to moje matka, Tino. Nechci, aby mi popisovala, jak, no, však víš. A pokud chceš vědět, co si o tom myslím, tak jí to nejspíš připadá vhodné, aby to táhla s někým jeho postavení.“

„Čtrnáctý století,“ povzdychnu si.

„Když myslíš. Mimochodem,“ přejede mi jazykem po břiše, „neříkala jsi před spaním, že dneska můžeme šoustat?“

Zvednu hlavu a přísně se na něj podívám.

„Jo, to říkala. Ale bleskem, odpoledne mám fůru práce.“

Nebylo to bleskem, ale zase to vhodně doplnilo včerejší nedokončený polibek Australana. Kay po upírsku tiše spí a já na sebe spokojeně soukám kalhoty. Navštívím truchlícího Peteho a budu mu trochu pálit chodidla. V tomhle případě je spousta věcí, které mi nesedí.

VII.

V garáži klímá gílera i triumph, emko nechám spát, najít v okolí Peteho baráku parkování je úkol nad mé síly. Nakonec vytáhnu skútr, a ještě než si nasadím helmu, zavolám při dobré paměti Sloupa. Není to zrovna intelektuál, ale občas se hodí. Jako teď.

„Poplach,“ vyštěknu do telefonu.

„Tino, já ti to vyúčtování posílal,“ blábolí Sloup. Nevím sice přesně, o čem mluví, ale taky vím, že mi určitě nic neposílal. To není jeho styl. Upřímně řečeno, neposlal by dobrovolně jakékoli vyúčtování. Sloup je zloděj, práskač, podvodník a teď, co ho vykopli z herny, kde dělal na baru, si u mě přivydělává drobnými úsluhami.

„Neposílal, ale to je jedno. Mám pro tebe práci.“

„Cokoli, lásko.“

Syknou.

„Promiň, vévodkyně.“

Kdyby byl při ruce, tohle vtipkování by si odpustil. Sloup totiž, jako jeden z mála lidí, ví, kdo jsem, ale vzhledem k jeho názoru na svět ho to nešokuje. Bojí se zdravě a přiměřeně.

„Dám ti klíče od Kayova auta, zajedeš do Krumlova a přivezeš ho zpátky. Bez škrábnutí, jasný?“

„A jak mám jet tam?“ zakňourá.

„Vlakem.“

„Ale...“

„Hele, zpátky povezeš medvěda SL s tmavejma sklama. Můžeš sbalit kočku, ale nesmíš o něj přijít, jasný?“

I přes telefon je slyšet, jak polknul.

„Jasný.“

„Kde jsi teď?“

„Doma.“

Sloupovo doma je kus ode mne, má kutloch v jednom z činžáků za Kotvou, což je praktické.

„Já jsem v garáži, takže pohni.“

„Rozkaz, vévodkyně.“

Vyjedu z garáže a představuju si Sloupa, jak zmateně hledá boty. Možná hledal nejen boty, protože před domem tvrdnu skoro deset minut. Když Sloup dorazí, je mi jasné proč. Načesal se, má

džíny, za jejichž značku bych nedala ruku do ohně, a parádní brejle.

„Že jdeš. Nemám čas tu tvrdnout,“ tisknu mu klíče do ruky. „Papíry jsou v autě, auto je psaný na Kaye. Kdyby něco, tak mi zavolej, ok?“

Kývá. „Hele, a jak tu popelnici najdu?“

„Na dvoře vedle motelu, platila jsem jim něco, ale strč jim ještě tohle,“ podávám mu pětistovku. Vyvalí na mě oči.

„Tisícovka pro ně, zbytek na vlak a padej už.“

„A barva,“ huhlá, když už si nasazuju helmu.

„Stříbrná metla, kolik myslíš, že tam stojí eselek? A neomlat to, musel bys to Kayovi vysvětlovat osobně.“

Když odpíchu od chodníku, ještě tam stojí, ale už se alespoň netřese viditelně.

Není nad to někoho překvapit. Když zvoním na Peteho zvonek, doufám, že se mi to právě povedlo.

„Kdo je?“

„Krista.“

V reproduktoru praská.

„Jdu nahoru,“ oznámím vlkodlakovi a strčím do dveří. Tyhle zámky většinou moc nevydrží.

Čeká mě na chodbě. „Kristo, co tě to napadlo?“

„Coby, dělám, mimochodem, jak to, že nejsi v práci?“

Pete má na sobě ušmudlané triko a tváří se rozpačitě.

„Mám tu známý.“

„Bezva,“ odsunu ho a vstoupím do bytu. „To se zrovna hodí, ne?“

Zbylí dva vlkodlaci z MC Werewolfs sedí v křeslech a nevypadají dvakrát nadšeně.

„Chlapi, to je Krista.“

Kývnu. Jeden z chlápů jeví snahu podat mi ruku. Usměju se a stisknu mu ji jako upír. Někdy to zabírá a třeba tu Pete ani nemá žehličku.

„Do píči.“

„To přejde,“ usměju se ještě víc, takže zuby blýsknou. Seberu ze stolu jednu ze sklenic a přičichnu k ní. Rum, jasně.

„Tak na upřímnost, děti,“ pozvednu ji. „Pete, a ty si sedni na zadek. Nepotřebuju, abys mi teď upek bábovku, jsem nenáročná návštěva, a když budu mít hlad...“ nechám konec věty působivě viset ve vzduchu. V pokoji, vylepeném starými plakáty motorek, je podivuhodné ticho.

„Takže Šedivák a Vilda?“ ujišťuju se, že si pamatuju dobře jména, která Kostra vyslovil, když jsem s ním mluvila na tryzně.

„Jo,“ mladší nevypadá na víc než na třicet, vlasy má stažené do nedbalého culíku a na sobě kalhoty z Goretexu.

„Proč jsi nebyl na pohřbu?“

„Nemám rád pohřby.“

„Nebyl’s ani na pařebě potom.“

„No...“

„Nechtěl jsem, aby šel,“ vloží se do hovoru starší z nich. Šedivák vypadá skoro na šedesát, což buď znamená, že mu šedesát je, nebo že je o hodně starší než Pete s Vildou. Od boku to netipnu.

„Proč ne?“

Má žluté oči a vrásky hluboké, jak už hubení staří lidi mívají. Vážně se na mě zadívá.

„Myslel jsem, že by bylo lepší lidi nechat na pokoji, a ne je zatahovat hloub do věcí, do kterých jim nic není.“

„Takže i ty si myslíš, že to je lov na Kostru?“

„Vadil hodně lidem,“ pokrčí muž rameny. „Měl dar trefit se tam, kde to bolí.“

„Takže...“

„Prostě, začalo to už před válkou. Jeden z nás si našel děvče, samozřejmě jí nic neříkal o tom, co je, ale chtěl si ji vzít. Pak ji seznámil s Wolfem a ona se k němu po měsíci nastěhovala. Lubner jí nejen řekl co a jak, on jí to dokonce i ukázal a děvenka zahořela.“

Usměju se. „No, to je snad správný, ne?“

„Přebrat někomu ženskou?“

„Každý má férovou šanci to zkusit,“ seznámím vlkodlaky se svým pohledem.

„No dobře, pro jednou by mu to všichni odpustili, jenže on v tom pokračoval.“

Pete si zapálí cigaretu. „Hele, ty ženský mu samy lezly do postele.“

Šedivák se jen podívá a Pete zmlkne. Musím přiznat, že se bavím.

„Za války museli někteří odejít a jejich ženy tu přirozeně zůstaly. Pořád stejná písnička, Kristo.“

Co na to říct? „Hele, ženský holt mají rády domácí mazlíčky. Kostra se jim předvedl v kožiše a zahořely. Vlci maj roztomilej čumák. Možná je na to dostal. Na tohle, nebo na to druhý.“

„Spíš na to druhý,“ zasměje se Vilda a vyslouží si od Šediváka stejně káravý pohled jako prve Pete.

„Kristo, co kdybychom se šli na chvíli projít?“ navrhně mi nejstarší z vlkodlaků a já kývnu. Považuju to za rozumné, koneckonců nevím, kdy vlítne pod kamion tenhle.

Šedivák mě vede na náplavku. Tmavá vltavská voda se líně táhne kolem nás.

„Tak co máš na srdci?“

„Ty jsi poznala Wolfa ještě zaživa, že?“

Přikývnu.

„Pak to, co ti chci říct, možná pochopíš. O mrtvých jen dobře, a já o něm vlastně ani nechci mluvit zle, byl to takovej náš d‘Artagnan, ale...“

„Ale bylo toho moc?“

„Přesně tak. Bylo toho trochu moc. Tyhle věci se stávají, stávají se pořád, ale když někdo odejde, musí odejít a z nějakého důvodu si nepřeje, aby manželka s dcerou věděly, jak to s ním je,“ Šedivák se zarazí. Stisknu mu ruku.

„Hele, zamotáváš se do toho. Takže někdo odešel do války, nechtěl, aby jeho stará s dcerou věděly, že občas běhá v kožiše, a dopadlo to jak?“

„Jak?“ chytne se znovu vlkodlak. „Tobiáš se vrátil a obě nejenže s Wolfem spaly, ale obě taky byly, no prostě kousnul je, chápeš?“

„Jo.“ Chápu to moc dobře a klíčí ve mně podezření, že vlkodlačí komunita měla problém nejen s Kostrovým přístupem k svátosti manželské.

„Zkrátka vyráběl vlkodlačky, co?“

„Jo. S oblibou. Přitom byl sám ženatý.“

„Podívejme. A co se stalo s jeho ženou?“

Šedivák se zarazí. „Možná by bylo dobře, kdybys zašla do jeho bytu a porozhlédla se tam. Pete ti dá klíče.“

„Má je?“ podívám se.

„Má. Byli přátelé.“

Od vody táhne chlad.

„A dál?“ pobídnu muže, zarputile krácejícího po mém boku.

„Dál?“

„No, kromě vlkodlaček? Konrád mluvil něco o koncentráku.“

„Konrád, ten gestapák?“ Šedivák medvědodlakovo jméno skoro vyplivne.

„Ten,“ potvrdím. „Víš, taky mi někdy vadí, co za války dělal, ale vytáhl z bryndy dost našinců, abychom mu odpustili. U vás to není jiné, ne?“

Šedivák pokrčí rameny.

„Zachránil hodně našich, to je fakt. Určitě víc než upířů. Nejsme tak mocní jako vy a taky nemáme tolik peněz. Možná proto Konrád zasahoval až na poslední chvíli, nemohli jsme,“ pohodí hlavou, „a co, prostě mu nedáváme za jeho služby domy jako vy.“

„Byla to sakra velká služba, jestli myslíš to, co se stalo v Horoměřicích.“

Vlkodlak zírá do tmavého proudu. „Nebudeme moct zaplatit tolik, i kdyby se něco zvrtilo,“ upozorní mě.

„Kolik vašich kvůli Kostrovi za války zařvalo, Šediváku?“ zeptám se tiše.

Trhne sebou. „Takže to víš. Pět, pět jich skončilo na Pankráci kvůli Wolfovým eskapádám a jedna dívka, v té době dívka, je od té doby nezvěstná, ale pořád doufám, že žije. Chápej, Wolf nikomu nechtěl škodit, jen se prostě neohlížel na druhé. Nikdy.“

„Vlk samotář?“ usměju se smutně.

„Spíš tulák. Kristino, zajdi k němu domů, těžko se mi teď o tom mluví. Zajdi tam a pak přijď. Budeš vědět, na co se ptát.“

Přikývnu a vrazím ruce do kapes. „Ty, Šediváku, co myslíš, přestane to teď?“

„Doufám. Umírají lidi, to jsme nechtěli.“

„Lidi,“ zopakuju, pohazuju si s tím slovem na jazyku. Pravdou je, že pro upíry není lidské umírání zdaleka takový problém.

Zatímco jsme bloumali kolem vody, Vilda s Petem se propili do stádia, kdy je jakákoli náročnější komunikace už zbytečná, a spokojeně se dohadují o pneumatikách.

„Pojeďu,“ plácnu Peteho po zádech.

„Už?“

„Jo. Hned potom, co mi dáš klíče od Kostrova kvartýru. Mimochodem, motorku máš v Troji, když ji budeš potřebovat, tak se mi ozvi.“

„Já ji potřebuju hned,“ namítne Pete a hrabe se z křesla.

„Hned se ani pes nevysere. Pomalu, dítě, rozdrčená pánev ti nestačila?“ Kouká se na mě znechuceně a podává mi klíče. „Tady jsou. Máš adresu?“

„Jasně. Padám, děti,“ pokynu jim a hodím klíče do tašky. „A koukejte se nezabít.“

* * *

Na návštěvu v Kostrově bytě už se necítím, a tak vedu gileru rovnou domů. Podzim na mě dotírá pachem, který visí v korunách stromů. Jestlipak ještě najdu Kaye ve své posteli? Gothel není žena, která se dá snadno odbýt. Srovnám si helmu na hlavě. Musím brnkout Timovi a vyzvědět, jak mu to s valkýrou jde. Nějak dlouho se neozval.

Výtah se chvěje. Vlastně nemám moc ráda výtahy, připadají mi jako rakve a mně rakve vadí. Pro morbidnosti obecně nemám pochopení.

Štrachám v kabelce, ale dveře se otevřou dřív, než klíče najdu. Stojí v nich Gothel a vypadá jako někdo, kdo dlouho plakal. Stisknu rty. Upíři nemohou plakat, nemají tu schopnost.

„Můžu pro tebe něco udělat?“ zeptám se upírky hned, jak za sebou zavřu dveře.

„Ne. Udělala's dost.“

„Ale...“

„Nechce odjet.“

„Gothel,“ najednou vím, že mě její hra na dokonalou matku unavuje, „Kay je sedm set let mrtvej. Sedm set let existuje kolem tvejh sukni. Opravdu na tom něco změní pár měsíců, které stráví v mé posteli?“

„Sedm set let existence může skončit ve vteřině.“

Dívám se na ni a uvažuji o tom, že kdyby nepila krev, stačila by ji možná udržet naživu ta posedlá majetnická náklonnost, kterou ke Kayovi chová. Dítě jejího lůna, ach jo.

„To může. Hlídej si vlastní zadek, Gothel. Možná Dyremu překážíš ty, a ne on.“

Dál už neříkám nic, protáhnu se předsíní kolem Gothel a v obýváku klepnu do ovladače.

„Black magie woman,“ chraplá Santana a Kay, který sedí v křesle s nezbytným sáčkem v klíně, na mě unaveně kývne.

„Už je tu dvě hodiny.“

Pach krve, linoucí se z jeho večere, ve mně vzbudí neodolatelnou chuť se napít. Snažím se necivět Kayovi na krk, ale nejde to.

„Máš žízeň,“ odhadne.

„Hm. Hele, pil's někdy z vlkodlaka?“

Dveře za mými zády se otevřou. „Odjíždím.“

Obrátím se ke Gothel. Tón jejího hlasu nevěstí nic dobrého a já se minimálně pokouším odhadnout, za jak dlouho je zpátky s věrnými z Berlína.

„Jsou cesty, jak vás přivést k rozumu.“

Zledovatím. Další válka, další mrtví, zbytečně, jen pro mocenské ambice dvou ženských. Znam řešení, jistě, ale nechce se mi ho použít. Zívnu. Gothel mě probodne pohledem a vím, že pokud by z něj dokázala udělat osikový kůl, byla by šťastná. Inu, nejhorší typ tchýně.

Znovu zívnu, tak, aby viděla špičáky.

„Jistě, každého lze přivést k rozumu, Gothel, každého.“

Kay po mně stělí pohledem a jeho matka se zarazí.

„Vyhrožuješ?“

Jsem utahaná a nechce se mi s ní dohadovat. Rozhodnu se skončit to rychle.

„Ne, uvažuji. Když na to přijde, jsi přece na ráně mnohem víc než Kay. Máš dlouhé prsty, Goth, a velké ambice. Tady nejde o to, v který posteli spává tvůj syn, tohle je politika a Dyre, když na to přijde, dokáže zabít každého z nás. I tebe.“

Gothel si přitiskne dlaň na ústa. Nechci se chlubit, ale možná cítím i soucit. Kay odloží sáček s krví.

„Chce ji zabít, Tino?“

Rozhodím rukama. „Sakra, nevím, ale nemyslím, že je dobrej nápad ho k tomu podněcovat. Gothel, jestli se chceš zase rvát tady v Praze, počítej s problémama. My tady císařovnu nepotřebujeme.“

Zavrčí. Na mou duši na mě zavrčí a na chvíli si myslím, že se po mně vrhne. Ale ne, je to distingovaná dáma, a navíc odhaduju, že má zadek stažený strachy.

„Chceš číslo na soukromý letadlo? Noc není dlouhá.“

„Zařídím si to sama,“ vyštěkne. „Kayi, poslední možnost.“

„Máti...“

Zabouchne za sebou dveře tak vehementně, že se odštípne kus futra.

Zmořeně se natáhnu po nedopitém sáčku.

„Co ti říkala?“

Kay si urovná hedvábnou halenu.

„Že jsem si začal s děvkou a Amélie z Milána že je beztak vhodnější.“

V duchu počítám do deseti, abych se za Gothel nerozběhla a jednu jí nevrázila. Ne, nebojím se, že mě připraví o společnost svého povedeného synka, jen mě rozčiluje její fascinace dohodnutými sňatky.

„Já ji...“ Mužská ruka mě obejmě kolem hrudi.

„Tino, co se navečeřet.“ Krev duní v jeho tepnách. Konečně, za své rodiče nikdo nemůžem.

Večeřím důkladně, musím ze sebe dostat ten vztek, navíc mi u vlkodlaků vytrávil. Posunu se po Kayově těle nahoru a uvědomím si, že mě jeho kyčle tlačí.

„Hubneš,“ zahuhlám s pusou plnou krve.

„Cože?“

„Že hubneš,“ tekutina mi teče po bradě na Kayovo rameno.

„Do prdele, zase bude povlečení od krve.“

„Tak nemluv,“ doporučí mi praktický Kay a nastaví krk.

„Když já si chci povídat,“ vycedím sveřepě a znovu si loknu.

„Víš, liebchen, ty jsi roztomilá dívka, ale jíš jako čuně.“

Vyprsknu smíchy a vzápětí toho lituju. Krev je i na zdi.

Upíry pití krve vzrušuje. Tedy sexuálně. Ne všechny, jen některé. Mne jo.

„Dělej,“ mluvit můžu bez obav, krev už jsem dávno polkla. Kay vydá nezřetelný zvuk. Obejmu ho stehny, najednou se cítím ztracená a připadá mi zdaleka nejjednodušší zaplnit prázdnotu tím nejfyzičtějším způsobem.

„Dělej,“ křičím, je to málo, cítím tak málo, že bych si přála, aby mi Kay rozpáral břicho jako nožem, vztekla ho kopu do zad a on pochopí. Kay, který je v zásadě ochotný dělat to, co se po něm chce, pochopí, zvedne mě z postele, přitáhne k sobě a obejmeme tak, že mi praskne žebro, možná ne jedno. Ostrá bolest mě konečně přivede zpátky a probudí natolik, že jsem schopná to skončit.

„Kdybys byla člověk, jsi mrtvá,“ šeptá mi udýchaně Kay.

„Ale já nejsem člověk,“ usměju se a nechám žebra srůst.

Zrovna dnes jsem si spánek zasloužila, klidný, nerušený spánek. Místo toho mě osloví známý hlas z větší blízkosti než dřív.

„Brzo to nebude stačit, dítě.“

„Cože?“ pokusím se nahmatat jeho tvář, podle zvuku musí být těsně za mým ramenem, musí... Není tam.

„Brzo ti nebude stačit krev, kterou ti Kay dává dobrovolně. Budeš muset sehnat jiné a pak ještě jiné, budeš je muset ovládnout, jinak tě zabijí. Ty je lovíš, dcerunko.“

„Ne, já je nelovím,“ zvolila jsem ten správný tón, chladný a vyrovnaný, „já z nich jen piju pro své i jejich potěšení. Kay není jediný, ani Timotej mi tu službu neodepře.“

„Neodepře,“ zapřede mi hlas do ucha, „ale co potom, až zjistí, že jsi jako já, ne našinec, ale predátor, ten, kdo si bere, co chce, bez ptaní.“

„Já se ptám.“

„Zatím.“

Snažím se představit si žízeň tak naléhavou, že by mě donutila neptat se našinců po souhlasu. Jistě, může existovat, ale to, o čem Dyre mluví, není žízeň, je to pohrdání a nenávist.

„Je pro tebe lehčí žít bez nich než s nimi?“ zeptám se ho přímo.

„My nejsme jako oni, holčičko,“ najednou mi jeho hlas připomene úchyláka, který láká prvňáčku za keř.

„Možná že nejsme jako oni, ale nejsme ani o nic lepší než oni, Dyre.“

Rozesměje se a tím mě definitivně otráví.

„Dobrou,“ popřeju mu a probudím se. Na žebrech mám podlitinu a v puse sucho. Kouknu Kayovi na krk, ale pak vstanu a z lednice vytáhnu minerálku. Mám svoji hrdost.

Spala jsem jen pár hodin, ale riskovat spánkem další pohovor s rodičem se mi nechce. Vyhrabu se z postele, po paměti se nalíčím (proč vždycky kýchnu, když si dělám řasy?), přes hlavu přetáhnu mikinu a v předsíni vezmu helmu. Vytáhnu triumphu, rozhodnu se náhle. Probuzení stálo za hovno, tak ať aspoň svezení stojí za to.

Svezení stojí taky za hovno, vlastně prostě stojím. Praha je po ránu ucpaná a Vinohrady patří k lahůdkovým čtvrtím. Šumavská, píchnu motorku ke značce a zkouším jeden po druhém klíče od vchodových dveří. Dům, kde Kostra alias Wolf Lubner bydlel, je dost starý na to, aby tu žil od narození. Býval to bohatý dům, mrknu do zrcadla na podestě. Ukáže mi pohublou holku s černou přílbou v ruce. To, že upíři nejsou vidět v zrcadle, je kec.

Doklušu do třetího patra a znovu cinkám klíči. Nakonec najdu ten správný, těžké dveře povolí a já ohromeně vpadnu do chodby se zařízením starým jako dům sám. Voní tu levandule. Sáhnu po vypínači a otočím se v úzké předsínce. Vysoká tmavá skříň, zašlé tapety s květinami, nikde rozkopané boty na motorku ani fotky roztažených holek. Hm, ať byl Wolf jakýkoli, jeho soukromý život je exotičtější, než jsem si myslela.

Otevřu jedny z dveří a vejdu do obývacího pokoje, který mi připomene otce Kondelíka. Ve vzduchu se vznáší podivný pach. Byl Kostra vyznavačem starožitností? Nevypadal na to. Další dveře a konečně najdu místnost, která mě nezarazí. Mužské oblečení přehozené přes židli. Naštípnuté plexi z helmy. Vyčichlý pach cigaretového kouře, poloprázdná láhev Havany, notebook a u postele poloprázdná krabička kondomů. Tady Kostra žil, tady ano.

Odsunu zmačkanou plechovku od piva a skloním se k notebooku. Displej se rozsvítí, otevřu Outlook a... nepříjemný pocit mě přinutí vzhlednout. V pokoji jako by se náhle zatáhlo. Potřesu hlavou, obrátím se a stojím tváří v tvář stařeně, opírající

se o hůlku. K hodné babičce má daleko a já si uvědomím, že jsem její tvář viděla v Kostrových vzpomínkách na patologii.

„Co tu děláš?“ hlas je dosud pevný, ale stárí už z něj vymazalo hloubky.

Usměju se s přemáháním a napřáhnu k ní ruku. „Jsem Kristina Salo a vyšetřuju Líbařovu smrt. Najali mě jeho přátelé. Vy jste příbuzná?“

Přehlédne mou dlaň.

„Manželka.“

Hu. Kaleidoskop se zatočil a v hledáčku teď vidím nový obraz. Ne moc pěkný obraz.

„Neinformovali vás?“ Co na to říct jiného?

„Ne. Nikdo mě neinformoval,“ odpoví kousavě. „Jak jste se sem dostala?“

„Mám klíče od Peteho.“

„Tak od Peteho. Nepřeju si, aby se něco vyšetřovalo. Manžel zemřel tak, jak žil.“

„Opravdu?“

Zvedne ke mně oči a já znovu pocítím nával odporu. Jsou jako řasou potažené tůně, staré a nesmířené. Něco na stařeně mě nutí vycenit zuby, ale ovládnou se.

„Jistě. O mrtvých jen dobře. O některých mrtvých, ne o těch, kteří v noci chodí.“

Ví, kdo jsem. Ví toho víc, než je ochotna přiznat, víc, než se sluší a patří na starosvětskou manželku.

„Pohřeb zajistíte vy?“ napadne mě se zeptat.

Prudce se ke mně obrátí. „Kdo jiný? Kdo jiný má právo ho pohřbít, když ne já.“

Pokývám hlavou a vykročím ke dveřím. Pak se zarazím.

„Vadilo by vám, kdybych si vzala ten notebook?“

„Jistě. Všechno zůstane tak, jak bylo. Všechno.“ Skoro vzlykne. Představuju si léta odkvétání po boku muže, který stárne mnohem pomaleji a jeho záliby leží, mírně řečeno, jinde než v rodinném životě. Vybavím si úsměv na Kostrově hubené tváři, jeho chraplavý hlas a skřípání gauče, které někde za zdí poslouchá jeho zákonitá manželka. Přistoupím k ní.

„Není dobře zůstat celý život s prokletým,“ řeknu tiše.

„Jdi pryč,“ zaječí na mě a napřáhne hůl k ráně. Jsem upírka, zlomím jí jediným pohybem dlaně. Projdu dveřmi ven a zhluboka

se nadechnu. Už vím, čím páchne ten byt. Páchne dlouho zadržovaným vztekem.

Triumph pode mnou žije. Nechci teď myslet na ženu zavřenou ve vinohradském bytě, na košík se šitím a starý porcelán. Vzduch mi tiskne helmu k hlavě, bere pryč ten tísnivý pocit, který se na mě nalepil, bere pryč lepkavou závist staré ženy. Přidám plyn. Nejezdil nakonec Kostra ze stejného důvodu? Začnu se rozhlížet po dálničním sjezdu. Už vím, koho navštívím a kdo mi tentokrát bude muset nalít čistého vína.

„Hele, proč jsi mi neřekl, že má Wolf starou?“ uhodím na Martina, který se s rozpačitým úsměvem zvedá od stolu.

„Starou?“

„Na lidské poměry hodně starou starou.“

Zaparkovala jsem na dvoře Gasparova statku, rozhlédla se, jestli nezahlednu blondatou stájnici, a teď stojím ve dveřích Martinovy kanceláře. Vlkodlak si odkašle.

„Nějak mě to nenapadlo. Vlastně jsem na ni zapomněl.“

„Tak zapomněl? Co ona je vlastně zač?“

„Hermína? No, je prostě jednou z těch jeho děvenek. Wolf ji přebral Oteckému už dávno, ve třicátých letech.“

„A vzal si ji.“

Martin si povzdychne. „Jo, tuhle si i vzal a pak už se nikdy neobtěžoval s rozvodem. Vyhovovalo mu to, ženu měl a jiná ho tedy nemohla uhánět. Tino, neviděl jsem Hermínu léta.“

„To asi nikdo,“ odhadnu.

„Kdysi to bývala hezká holka.“

„Nejspíš jo.“

Podívá se na mě s obavou. „Zestárla hodně?“

„Hodně. Martine, je to stará, vrásčitá a nenávistná baba. Málem mě přetáhla holí a není divu. On si domů, do toho mauzolea, vodil ženské ještě dneska.“

„Myslel jsem, že bydlí někde jinde,“ Martinovi zjevně není příjemné o těchhle věcech mluvit.

„To možná bydlí, ale krabičku kondomů vedle postele přece neměl kvůli ní, to mi neříkej.“

Neříká. Martin neříká vůbec nic. Zdá se, že se snaží vyrovnat s představou bezmála stoleté Hermíny, která štrikuje a naslouchá u toho Wolfovým mileneckým výkonům.

„Wolf byl v tomhle na ženské vždycky ras,“ připustí potom. Sedím na jeho stole a dívám se na něj, tak jak se našinci dívat umějí.

„Tino, nevěděl jsem.“

„Zřejmě nevěděl nikdo z vás...“ obviním ho. „Je to svinstvo.“

Martin se rozpačitě tahá za vousy.

„Martine, je to svinstvo, které možná zplodilo další svinstvo.“

Sklouznu z desky stolu a jdu ke dveřím. „Mám teď hledat někoho, komu bylo Hermíny líto?“ zeptám se a otázka padne do ticha jako náhodně nakopnutý kámen.

Stojím u ohrady a dívám se na koně. Pobíhají v ohradě, krásní a nevědomí, bezstarostní. Potřesu hlavou, abych zahнала jeden ze svých strachů, ale je neodbytný. Vylovím z kapsy telefon.

„To jsi ty, Darku?“

„Přijedeš?“ ozve se novinář dychtivě.

„Jo, jo, ale ne pít. Chci s tebou mluvit,“ oznámím mu a ukončím hovor dřív, než se může začít ptát.

Ano, je pravda, že mě Hermína vyděsila. Vyděsila mě představou pološíleného proklínající Darka, marnícího život láskou k upírce, pro kterou je občerstvovací stanicí, vyděsila mě nenávistí, oprávněnou nenávistí. Nesnažím se Kostru omluvit, nepotřebuje to. Nejspíš za tu stovku let své ženě mnohokrát nabídl konec, který by jemu umožnil žít tak, jak žil, a jí... jí přiměřenějšího partnera a možná dítě. Nenechám Darka v podobné pasti, stejně jako jsem v ní dřív nenechala jiné. Jenže dřív bylo snadnější se ztratit, pomyslím si a protáhnu se kolem sprintující fabie. V zorníku přílby mi stále visí vrásčitá ženská tvář.

Čeká před domem a mně je jasné, že to bude horší, než jsem předpokládala.

„Tino...“

Slezu z motorky a sundám helmu.

„Ahoj.“

„Mluvil jsem se Simeonem.“ Oči má jako dítě na pouti.

Výborně, mluvil se Simeonem. To by mohlo pomoci, tohle jo.
„Mluvil o tobě.“
„O mně?“ zhoupnu helmou v ruce. „Hele, pojď se projít do sadů.“

Podzimní Letenské sady voní svařákem a mokrým listím. Mám je ráda.

„Tak co ti říkal Simeon?“ usměju se na Darka a vrazím mu do ruky helmu.

Usměje se na mě taky. „Říkal, že pokud se něco nezmění, spálíš mě, jako oheň spálí toho, kdo k němu leze moc blízko. Říkal, že lidi nejsou ve společnosti takových jako ty šťastní.“

„To nejsou.“ Znovu se mi vybaví Hermína. „To nejsou a z neštěstí málokdy povstane něco kloudného.“

Vezme mě za ruku. „Simeon říkal, abych tě poprosil.“

„O co?“ vyjevím se.

„O to, abys změnila to, co změnit dokážeš.“

„Co?“ Tohle jsem od Simeona nečekala.

„Cos mu, prosím tě, vyprávěl?“

Darek se zazubí. „Řek jsem mu, že jsi jediná ženská, o kterou opravdu stojím.“

„Jo, a proč ses teda ženil?“

„Protože jsem byl vůl.“

A je vymalováno. Přemýšlím, jak na tuhle debatu naroubovat doporučení, abychom se už nikdy neviděli, ale nic mě nenapadá.

„Nekousnu tě, jestli myslíš na tohle,“ upozorním ho. „Poslední, komu jsem dala polibek, zařval skoro hned. Umři si sám a po lidsku.“

„Tino, prosím...“

„Ne. Neznáš situaci, a navíc...“

„Jde o Kaye?“

„Taky.“ Kayem jsem si zatím hlavu nelámala, ale je jisté, že by dalšího konkurenta nepřivítal. Představím si povyk Gothel a proti své vůli se zašklebím. Kdyby byl její synek jen jeden z mnoha, nepřežila by to.

Darek schlípne. Snad si opravdu myslel, že stačí doporučení Simeona a večer už bude jen tekutou stravou. Je zklamaný, takže se rozhodnu podat mu lízátko. Trochu hořké lízátko.

„Mám pro tebe práci.“

„Opravdu?“ Zní to zničeně.

„Jo. Půjdeš navštívit jednu starou paní. Manželku vlkodlaka.“

„Tino, já bych radši...“

„Kuš. Zajdeš za ní a řekneš, že píšeš článek o motorkářích. Nejspíš tě vyhodí, ale třeba ti i něco poví.“

Darek se vleče vedle mě jako trestanec a já v duchu proklínám Simeona.

VIII.

Kay se válí v posteli a já procházím účty a pokouším se zjistit, kam peníze mizí. Za jídlo přece neutratím. Chm, za jídlo ne, zato hodně nechám na benzínkách a možná bych měla omezit nákup kabelek. Pokouším se vzpomenout si, za co jsem utrácela v devatenáctém století. Už nevím, ale pamatuju si, že peníze tenkrát taky jen litaly. A tak je to pořád.

Upír sebou zachruje v peřinách a vzbudí se.

„Už je noc?“

„Houby, odpoledne.“

„Co děláš?“ Ke vstávání se Kay nemá, ale na hloupé dotazy ho užije.

„Koukám, kam mi mizej prachy,“ odseknu.

„Potřebuješ peníze?“ překulí se na břicho.

„Jo. Každý v tomhle slzavém údolí je potřebuje, pokud sis ještě nevšiml.“

„Mám ti něco převést?“

„Ne, připomenu se dlužníkům.“

„Možná bych měl začít platit něco na domácnost,“ uvažuje nahlas.

„Ty plat' Nikolasův barák a o mě se nestarej.“

„Liebchen.“

Vždycky když nasadí tenhle tón, nejradši bych ho praštila. Možná že to bude mít něco společného s poměrně dávným obdobím, kdy jsem se živila prostitucí, ale zájem mužů o mé finance snáším těžko.

„Liebchen, nepůjdeš do postele?“

Zrovna když se nadechuju, abych mu pořádně vynadala, zazvoní telefon.

„Kristo, musím s tebou mluvit,“ sípe do mluvítká udýchaný Pete.

„To se hodí, já s tebou taky.“

„Strejda je na ARO, položil to dneska dopoledne,“ nemůžu poznat, jestli vlkodlak kašle, nebo vzlyká. „Ještě je naživu.“

„Kurva,“ podívám se na telefon ve své ruce jako na hada, „kde leží? Jakou má šanci?“

„Nejspíš žádnou. Prej sbírali střeva po silnici.“

„Takže už možná ani naživu není, co? Kde má bejt?“

„Ve fakultní.“

Aspoň něco. Člověk, který tam prodává Kayovi šťávu, bude nejspíš za úplatu ochoten zařídit i jiné věci. „Ještě se ti ozvu,“ končím rozhovor.

„Kristo...“

„Neožer se,“ nakážu mu, „jinak uvidíš.“

„Malér?“ Kay se zaktivizoval natolik, že si dokonce oblékl kalhoty, a to je co říct.

„Jo, další smrták. Já to věděla.“

Prstem jedu po seznamu, který mi dal Pete. Strejda, Strejda... Vojtěch Milíč, najdu pravé jméno a pak už jen čekám, až to Rujbr zvedne. Rujbr je, kromě jiného, traumatolog.

„Prosím,“ ozve se. Je to suchar.

„Tady Salo.“

„Momentálně nemám...“

„Nechci šťávu. Chci informaci a možná ještě jednu laskavost. Leží u vás Vojtěch Milíč?“

„Milíč, Milíč, musím se podívat. Co by mu mělo být?“

„Umírá. Nehoda na motorce.“

Cosi si bzučí. Pepé potřebuje docela dost kokainu, jak jsem zjistila, takže úsluhy poskytuje poměrně ochotně.

„Je tady,“ oznámí mi po chvíli. „Na JIPce.“

„Jaké má šance?“

„Příbuzný?“ zeptá se absurdně.

„Ne.“

„Šanci nemá žádnou. Masivní krvácení do dutiny břišní, poškozené orgány a rozbíhá se sepse. Nasadili jsme antibiotika, ale...“

„Za jak dlouho umře?“

„Těžko říct.“

„A je při vědomí?“

„Chvilími.“ Rujbr si začíná hvízdát a mně je jasné, že si zřejmě před nedávnem osladil život.

„Potřebuju s ním mluvit,“ ozvu se naléhavě, než chirurgův svět definitivně utone v růžovém oparu.

„Tak přijďte, pokusím se...“

„Dvacet?“ nadhodím.

„Jdu zkontrolovat medikaci.“
A pak kam peníze mizí.

* * *

Poznám smrt, když ji vidím, jsem na mrtvé takříkajíc zvyklá. Milíč už je skoro na druhém břehu. Skloním se k tělu, přikrytému stříbrnou fólií.

„Cos viděl?“ zeptám se ho mírně. „Cos viděl před tou bouračkou?“

„Psa,“ vydechne.

„Psa?“ Napražil to do svodidel, protože se vyhýbal psovi.

„Svého psa. Už je deset let mrtvej.“

A brzo se dočká pána, pomyslí si při pohledu na Milíčovu popelavou tvář.

„Nic víc?“ Jistě, budu se ho moct zeptat ještě jednou, potom, ale raději bych to slyšela od živého.

„Někdo ho tam poslal schválně.“

Nadechnu se a přiložím mu dlaň k čelu.

„Už je v pohodě a ty budeš taky, uvidíš.“

Mrknu na chirurga. Je čas. Ve dveřích míjím ženu, bílou v tváři. Brzo z ní bude vdova a já musím zjistit proč.

Jsou věci, které bych měla udělat, místa, kam bych měla jít, místo toho se nerozhodně courám kolem vody. Deset let mrtvý pes. Je to svinstvo, svinstvo tak silné, že dokonce i Milíč postřehl zlou vůli, která utkala past. Neříkal Kostra, že je v klubu vlkodlaků pět, napadne mě najednou. Jeden mi chybí. Ztracené zubaté palice, jeden chybí a já z nich tentokrát dostanu který, i kdybych jim měla kupírovat ocas. Kterýkoliv ocas.

Tentokrát neberu ohledy na nikoho. Probudím Gaspara (tomu musím dokonce volat na pevnou, mobily odmítá) a s rozmyslem mu nastíním situaci.

„Do řiti, Tino, slyším tě vždycky rád, ale ještě je den.“

„Já vím, Gaspere, ale tohle nesnese odklad. Jde o Martina.“

„Co ta čuba zas provedla?“ Gaspar má specifický přístup k řešení problémů.

„Mám od něj jakýsi kšeft a zjistila jsem, že mi chlupáci pořád některé věci tají. No, možná o nich jen nemluví, ale z mého pohledu je to totéž. Ztrácím čas.“

„To vyřídíme.“ Starý upír kašle dlouho a vydatně. „To vyřídíme,“ zasípe do sluchátka. „Zastav se tak za dvě hodiny.“

„Díky, a pozdravuj Gutu.“

„Až se probudí, holčičko. Darmo by se mi při domlouvání s Martinem pletla.“

„Jedeš pryč?“ Kay je neklidný. Nejspíš mu došli Rozou a Božidarou pokousaní jedinci a teď nemá do čeho píchnout. Upír v domácnosti.

„Jo.“

„A kam?“

„Ke Gasparovi.“

„Pojedu s tebou.“

„Ještě není tma.“

„Zkusím to.“ Vytáhne ze skříně kabát, klobouk a rukavice, taky brejle. „Vždyť už je skoro šero.“ Ještě toho trochu. Mělo mě napadnout, že se dokonce i Kay se svou kocouří mentalitou jednou začne nudit.

„Tak pojď,“ rezignuju. „Ale nebudu na tebe mít čas.“

Výtah našťestí jede až do garáže a vzhledem ke Kayově účasti nemám dilema. Vytáhnu emko.

„Hele, kde mám auto?“ napadne mého společníka a já se zarazím.

„Nojo, vlastně.“ Budu muset Sloupovi zavolat. Doufám, že nezlákal nějakou fuchtli k hrátkám přímo v mercedesu. Kay by ho zakousnul. Doslova.

„Sedni si dozadu,“ diriguju Kaye, „a dej si na okna clony.“

„Je šero.“

„Neodmlouvej. Kdyby ses ještě navrch popálil, pochčije se tvoje máti do vejšky.“

Směje se. „Takhle se to řekne česky?“

„Jo.“

Přidám za zpátečku plyn víc, než bych měla, a málem nacouvám do sloupu.

„A mlč.“

„Vždyť mlčím,“ odpoví mi Kay pokojně. Výhružně se po něm ohlédnu, ale neušklíbl se. Vlastně se ani nedivím. Po staletích

strávených ve společnosti Gothel musí být zvyklý skoro na všechno.

Zbraslav není daleko a špička pomalu končí. Kay pozoruje lidi na chodnicích. Znovu mi připomene kocoura, kocoura pozorujícího myši přes sklo akvária. „U Gaspara se najíš. Má skvělou koňskou krev. Čerstvou.“

„To je tak poznat, že mám žízeň?“ opře se do sedadla. „Je. Měl bys ses někdy napít ze živého. Aspoň ze zvířete, ne jen pořád ty pytlíky.“

„Tino,“ v hlase má to, co obvykle zní v hlasech abstinujících alkoholiků, „nezačínej s tím. Měl jsem problémy, dost problémů. Jsem rád, že je to za mnou.“

„Promiň,“ najednou je mi hloupě.

„Nic se nestalo. To já... prostě mám strach. Třeba by se nic nestalo, ale mám.“

Zabočím na cestu, která vede ke Gasparovu statku.

„Hele,“ obrátím se ke Kayovi, „možná tam bude trochu pocuchanej vlkodlak.“

„Krvácející, chceš říct,“ povzdychne si.

„Asi tak.“

„Měl jsem se najíst,“ konstatuje suše a sáhne po klice.

Martin nakonec není tak zbitý, jak jsem čekala, dokonce zvládnul dojít nám otevřít.

„Neudělala jsem to ráda,“ zvednu mu bradu. Oko má oteklé a roztržený ret mu právě srůstá.

„Já vím, byla to hloupost, jenže ty staré věci jsou tak...“

„Hnisají jako všechny neléčené rány, Martine. Umřel další člověk a mně pořád chybí jeden vlkodlak.“

„Tino, rád tě vidím,“ zaburácí najednou v chodbě Gaspar a Martin se bezděčně přikrčí.

„I já tebe. Jo, vzala jsem s sebou Kaye, je už Guta vzhůru?“

„Je ve stájích.“

Gaspar nás pohybem ruky zve dál, ale já zavrtím hlavou. „Jdi Kayovi ukázat koně, nebo tak něco, já si to tady zatím s Martinem vyřídím.“

„Je tvůj, Tino. A kdyby se cukal, tak...“ Gaspar mi pohybem naznačuje, co mám s vlkodlakem dělat. „Trhnu ho mezi dveřma, čubu.“

Zasměju se, zasměje se dokonce i Martin. Zdá se, že výprask nebere nikterak tragicky. Nejspíš má trénink.

„Pojď,“ vede mě přes chodbu do svého bytu, „ukážu ti něco.“

„Něco“ je krabice starých vybledlých fotografií.

„Našel jsem je, abys měla představu...“

Svezu se do tureckého sedu a pustím se do prohlížení, až na účesy a oblečení na mě hledí tváře stejné jako dneska. Pete na staré jawině, Kostra objímající kolem ramen dvě dívky s načesanými loknami, Martin na plese. Šedivák s rodinou.

„On má Šedivák dítě?“ podívím se.

„Ne, vzal si vdovu. Po válce. Nakonec emigrovala i s dcerkou a on se vrátil, když začalo být vidět, že je něco jinak. Vladka byla skvělá ženská, zestárnout vedle něj si nezasloužila a Šedivák to věděl.“

„A Hermína si to zasloužila?“

„Hermína to chtěla. Visela na Wolfovi, i když jí prováděl to nejhorší. Nosila mu snídani do postele, když tam ležel s jinou. Prala mu košile zamazaný od rtěnky, dokonce ho jeden čas živila.“

„Chápu.“

„Chápeš ji?“

„Ne, chápu tu situaci. Já...“ najednou se mi do toho nechce. Nechce se mi připustit, že Darek by možná byl schopen dělat něco podobného, že i mě by mohlo potkat to, co Kostru, že... Radši naberu další hrst fotek, rozložím je jako hrací karty a zatápu nad nimi levačkou.

„Flek,“ plesknu jednou z nich o stůl. Je na ní přísně se tvářící muž s masivními čelistmi.

Martin sebou trhne.

„Jak to víš?“

„Co vím?“

„O Zenovi.“

Povytáhnou obočí. „Tohle je Zeno?“ ukážu na fotku.

„Je.“

„Ten pátý?“

Martin si bezmyšlenkovitě olízne natržený koutek.

„To je on. Nenáviděl Wolfa a myslím, že ho pořád nenávidí.“

„Taky kvůli ženské?“

Martin si povzdychne. „No, to snad ani ne, nebo možná taky. Zeno byl řadu let Wolfův nejlepší přítel. Nejlepší, jestli mě chápeš.“

Chápu ho po svém. „Spali spolu?“ Upřímně řečeno, u Wolfa si to dovedu představit docela dobře. Tyhle typy semelou všechno.

„Asi jo.“

No, tak jestli tohle byl důvod, proč všichni mlčeli a Martin si nechal od Gaspara rozbít hubu, jsou vlkodlaci pruděrnější, než jsem si myslela.

„Spali spolu, ale Wolf měl ženské, co?“

„To by Zeno snesl. Problém byl, že za války, když Wolfa sebrali, Zeno zešílel. Chtěl zorganizovat Wolfův útek z koncentráku, vymýšlel diverzní akce, choval se, jako by měl vzteklinu. Však víš, jaká byla válka.“

Vím. Něco vím, i když jsem jí většinu prožila na severu. Děly se tam věci, které mě zajímaly, a hlavně, byl tam větší klid.

„A dál?“

„Podplatil Konráda a ten z toho Wolfa dostal. Zeno si myslel, že tímhle počinem si definitivně vysloužil Wolfův vděk, ale ten mu jen koupil flašku špiritusu a zmizel do Anglie.“

„A to už Zeno nerozdejchal.“

„Přesně tak. Stýkali se sice dál, ale zdaleka ne tak důvěrně. Upřímně řečeno, myslím, že Wolf až do konce nepochopil, co se stalo.“

„A kde je Zeno teď?“

„Bydlí v Křivoklátě. Občas vytáhne motorku, ale jinak... ani nevím, co tam dělá.“

„Jsou tam pěkný lesy, ne?“

Martin se smutně usměje. „To jsou. Jenže vlk, milá Tino, vlk je smečkový zvíře. Je to peklo,“ promne si oči. „Víc nevím.“

Šustivě se probírám fotografiemi. „Tohle je Hermína?“

Vlkodlak se ke mně nakloní. „Ano, je. Bývala hezká, vid’?“

To bývala. Její stará fotografie potvrzuje fakt, že z krásných žen se někdy stanou o ošklivější stařeny. Zamyslím se a pak shrnu snímky zpátky do krabice.

„Ještě dvě věci, Martine. Za prvé potřebuju vědět, jak se ten Zeno stal vlkodlakem: kousnutí, kletba? A za další... chci mluvit s nějakou vlkodlačicí. S jakoukoli.“

Martin mi jemně vezme krabici z rukou. „Proč ne. Představím tě Ortruně, jestli mě Guta pustí. Amarylis má rodit, víš.“

„Počkej,“ snažím se udělat si ve jménech pořádek, „kdo je zas Amarylis?“

„Klisna,“ odpoví Martin způsobně.

Odkašlu si.

„No, mám pocit, žes mi řekl dost.“

V jídelně je zatím zábava v plném proudu, teplá koňská krev rozjařila dokonce i Kaye, který obvykle zachovává přísnou zdrženlivost. Vypadal takhle zaživa? Dost možná.

„Tak co, je Martin ještě naživu?“ ptá se mě laškovně Gaspar.

„Je. Mám pochopení.“

„Jo, tím jsi známá, liebchen,“ Kay se neusmívá, ale stejně si ho podezřívavě měřím. Promnu si oči a přijmu od Guty pohár. Napiju se.

„Výborná.“

Guta kývá. „Jsi bledá.“ Je to absurdní poznámka, upíři jsou bledí všichni, ale Guta si tím neláme hlavu.

„Měla bys víc jíst a spát, přes den pořád někde lítáš,“ lamentuje Guta dál.

„Vsadím se, že piješ studenou krev.“ Studená krev je pro Gutu to nejhorší zlo.

„Kdepak,“ vrtím hlavou a bezděčně se pohledem dotknu Kayova krku. „Vůbec nepiju studenou.“

„No, to by mě zajímalo, kde tam, ve městě, seženeš čerstvou krev.“

Kay po mně strelí pohledem a jazykem si navlhčí rty. Zdá se, že taky není úplně v klidu.

Odkašlu si. Tohle je dobrá chvíle, Tino, přemlouvám se a pak se odhodlám.

„Z Kaye.“

„Co?“ Guta pokojně srká krev z hrnku.

„Z Kaye. Piju z našinců. Dalo se to čekat, ne? Při mém původu.“

Gaspar se ke mně otočí. Zpozorním. Kdyby začal křičet, kdyby on, Kay a Guta začali křičet, nezbylo by z tohohle statku nic. Guta se zhoupne na židli a vstane.

„To není pořádné jídlo,“ sdělí mi rozhodně, „a na něm už to taky začíná být vidět. Je jak lunt.“

Tohle je všechno? Zdá se, že se Dyre v našich soukmenovcích plete.

„A to nic jiného nejíš?“ Gaspar si mě měří, jako by čekal, že ho pokoušu hladem.

„No, taky piju z Darka.“

„Je ještě mladá,“ Guta má ve věci jasno, „a navíc chce zůstat hubená, však víš, jak to dnes chodí.“

Pokusím se je trochu přivést zpátky k realitě. „Otec říkal, že našinci zešílí, až se to dozvědí.“

„Nechtěj po mně, abych šlel, děvenko.“ Gaspar si sedne ke krbu a s povytaženým obočím gestikuluje na Gutu.

„To už se všechno vypilo?“

Žena založí ruce v bocích. „Jo, děti měly hlad.“

Škubne to se mnou vzpomínkou na Gothel. Guta své syny pohřbila dokonce dvakrát.

„Gothel to ví,“ upozorním Gaspara.

„Hm, to se dalo čekat. Je to máma. Co Timotej?“

„Taky. Dal mi pít.“

Gaspar vrtí hlavou. „Copak Timo, ten je pro každou špatnost. Co čekáš ode mne?“

Těžká odpověď, sama nevím.

„Nejspíš nic.“

Zasměje se. „To moc nechceš.“

„Nechci tobě a Gutě lhát, Gaspere, to je celé.“

„Nemusíš nám lhát, přetrvali jsme horší věci.“ Guta mávne rukou. „Nechceš se se mnou jít podívat na kobylu?“

Vstanu a jdu v předtuše ženských řečí.

Venku před domem mi Guta stiskne ruku s upíří vehemencí.

„Nesmíš zdivočet, Tino, zabili by tě.“

Poklepu ji po předloktí. „Nemám strach, že zdivočím, ale možná nás nečekají nejlepší časy.“

Guta pokrčí rameny. „Nějak bylo, nějak bude. Slyšíš?“ zaposlouchá se do zvuků, linoucích se ze stáje. „Hřebí se nám klisna.“

Nad ránem vyrazíme domů. Je mi divně. Pohostinnost Gaspara a jeho ženy mi připomněla povinnosti, které ke svým mám. Nepřekvapilo je to, uvědomuju si posmutněle. Nejspíš vždycky čekali, co divného se ze mě vyklube. Čekali, a přesto byli vždycky po ruce, když jsem potřebovala. Timotej mi dal pít, Kay... Pod žebry mě bolí. Je to žal.

„Co je, liebchen?“ Kay zívne.

„Vzali to s přehledem, ne?“

„Jo, to vzali. Tino, ty bys jim to řekla, kdybys předpokládala něco jiného?“

Jeden dar Kay má. Dokáže svým nezúčastněným způsobem odkrýt i věci, o kterých se raději mlčí.

„Vlastně jo,“ připustím nenadšeně.

„Gaspar k tobě bude vždycky loajální,“ má Kay ve věci jasno, „Guta zrovna tak. Vidí v tobě dítě a dětem se odpouští hodně. Všechno.“

Teď z něj nejspíš mluví jeho vlastní zkušenost.

„Gaspar by ti taky dal pít, kdybys to nutně potřebovala,“ oznámí mi pak.

„Ale prosím tě.“

„Řekl mi to. Řekl mi, že by byl nerad, abys pila z Gutu, ale že on to klidně snese.“

„Ach jo.“

„Je na tom něco špatně?“

„Ale ne. To je Gaspar, Gaspar, co ho nic nepoloží.“

Kay zívne znovu. „Budeme už doma?“ Pak zvažní. „Dávej na ně pozor, Tino. Gaspar si možná myslí, že ho nic nepoloží, ale...“

Kay je zabiják, dokáže odhadnout soupeře. V tomhle mu věřím.

„Ale?“

„Nebylo by s ním tolik práce. To s Gutou možná víc.“

„Za koně a za rodinu?“ ušklíbnu se smutně.

„Jo. To Gaspar by bojoval jen za Gutu.“

„Přijde to?“ zeptám se ho a vlastně ani nechci slyšet odpověď.

„Určitě. Tino, vždyť víš, že se to čas od času stává.“

„Odvykla jsem, Kayi.“

Obejme mi zezadu ramena. „Bojovat je taky pěkné, zase si zvykneš.“

Jsou chvíle, kdy upíři fakt nejsou útěchou.

„Nevzdoruj mi, dítě.“

Čekala jsem ho. Jsem unavená, nemůžu zadržet spánek, a dokonce se ani nechci probudit.

„Děti obvykle rodičům vzdorují, měl by ses s tím smířit.“ Na tuhle větu jsem čekala stovky let.

Prsty se mi zaryjí do ramene. „V takovém případě je rodiče musejí přivést k rozumu.“

Přikryju dlaní jeho ruku. Držím ho, uvědomím si. Dotýkám se ho.

„Opravdu?“

„Nezahrávej si, dceruško.“

Obejmu prsty jeho zápěstí.

„Nejsem ti nic dlužná, otče. Jestli po mně něco chceš, řekni co, jinak mě nech spát.“

„Dlužíš mi život.“

Odtrhne mé prsty, ale já jsem na upírské způsoby zvyklá. Obrátím se k němu a usměju se.

„To děti rodičům obvykle dluží.“

Má mé rysy. Lépe řečeno, já mám jeho. Dotkne se mé tváře.

„Nestačilo ti to?“

„Co? To, že jsi napráskal Kayovi? To otcové občas dělají, ne?“

Chladně se usměje.

„Chápu. Nejsi své matce vůbec podobná.“

„Možná jsem podobná tvojí matce,“ zvolím zbraň, která má šanci zranit.

„Nechtěj se jí podobat, dítě.“

Zapíšu si bod. „Takže, chceš mi něco speciálního?“

Pohodí hlavou a vlasy, o kterých se nemohu rozhodnout, jestli jsou bílé, nebo jen světlé, se rozletí.

„Jistě že chci,“ hlas má tak hluboký, že cítím, jak mi vibruje v hrudi.

„Co?“

„Pro začátek Evropu. Nebude to těžké, dítě, stačí jen...“

„Evropu?“ Čekala jsem něco podobně pitomého.

„Jistě.“

„Světovládne choutky?“

I tuhle grimasu znám, je to má vlastní grimasa vzteku. Připomenu si, jak dopadl Kay, když si s ním Dyre pohrál. Jestli mě praští, urazí mi hlavu a je jedno, že právě spím.

„Spletl jsem se. Něco ze své matky přece jen máš. Mozek.“

Když mám vztek, je mi obvykle jedno, jestli mi jednu natáhnou.

„A o co tedy jde? Být hlavou upírské komunity? Korunní princeznička? Baba, co předsedá nemožným latexáckým večírkům? Dyre, jsi mimo.“

Ano, stríhnul mi ji. Probudím se, právě když mi hlava padá na hranu nočního stolku, na poslední chvíli uhnu a sklouznu na podlahu. Sbírám se ze země a jsem celkem spokojená, že mám alespoň nějakou jistotu. Vím jistě, že můj otec je magor.

IX.

Svítlí slunce a já nemám hlavu na kusy, ideální den na projížďku. Plácnu po zadku spícího Kaye, natáhnu si kalhoty na motorku a v předsíni vezmu ještě jednu helmu. Martin se bude divit.

Diví se. „Myslel jsem, že pojedeme autem. Nechceš vzít můj džíp?“

„Sedej,“ pobízím ho.

„Nestačil jsem se ještě s Ortrunou domluvit.“

„To je dobře, čím méně nás čekají, tím líp.“

„Tino...“

Výmluvně ukážu očima směrem k obytné budově a Martin ode mě s povzdychem přijme helmu.

„Jo, tentokrát už by mě asi opravdu zabil.“

S zálibou sleduju, jak Martin dává poslední pokyny plavovlasé dívce. Už jsem dávno ze žádné nepila, napadne mě a špičáky mi nadzvednou horní ret. Mlasknu, Martin se otočí a prokáže, že s upíry žije opravdu dlouho.

„Jedeme?“ vede mě k motorce.

„Neboj, nesložím toho kolouška,“ bráním se se smíchem.

„Kdo ti má věřit, zabijáku?“ cpe mi do ruky helmu a já se šklebím, ještě když startuju. Vlk si své jehně dobře hlídá.

Serpentiny miluju a k Roztokám jich vede požehnaně. Martin se mě křečovitě drží a cosi křičí. Slyším jen šum, ale i kdybych rozuměla, nedbala bych. Teď si hraju, pomyslím si šťastně a znovu zatáhnu za plyn.

„Tak kde bydlíš?“ Zastavila jsem před roztockým hotýlkem a uvelebila se na dřevěné lavici.

„Tino, dojdeš tam pěšky. Jsi blázen.“

„Proč? Nebylo to pěkný?“

„Najížděla jsi do těch zatáček stovkou.“

„Vždyť regeneruju,“ pokusím se ho utěšit.

„Jdu pěšky.“

„Martine,“ zapředu a ukážu zuby. „Sedej, nebo tě hryznu. Ale ještě před tím mi řekni, kde to je.“

„Před mostkem přes potok doleva, ale slib mi, že nepojedeš víc než šedesát.“

„Jo, vyhlídková jízda. Slibuju.“

I tak si za mě sedá s maximálním sebezapřením a já jen těžko přemáhám touhu dát si most po zadním, čistě jen proto, abych dlaka postrašila. Možná jsem trochu infantilní, připustím si v duchu.

Podzim v údolí má zvláštní půvab. Rakovnický potok hučí kolem úzké silnice, kterou bych stovkou nedala ani já, a když odbočím z hlavní, kodrcáme se po rozbité cestě. Martin je, počítám, spokojený.

„Tady,“ ukazuje na vilku zarostlou psím vínem. Zastavím, sklouznu ze sedla a ohlédnu se po Martinovi. S úlevou sundává přilbu.

„Je doma?“ ptám se, když si jakž takž rozmasíruju vlasy.

„Je.“ Martin vsune ruku do vrátek a odjistí zástrčku.

„Je, ale nebude z nás mít radost.“

Nemá. Zeno z nás vůbec nemá radost. Zdá se, že jen respekt k Martinovi mu brání, aby nás vyhodil. Prohlížím si muže trochu s překvapením. Nevypadá na vlkodlaka. Všichni vlkodlaci, které jsem v životě potkala, vypadali podobně. Byli to štíhlí muži s ostře řezanými tvářemi, s očima daleko od sebe a loudavou chůzí. Zeno takový není. Má širokou bradu a masité tváře, věk ještě zdůraznil znaky, kterých jsem si všimla už na fotografii. Napřáhnu k němu ruku.

„Jsem Tina Salo,“ představím se. „Vyšetřuju Lubnerovu smrt.“

Zeno se rychle podívá na Martina.

„Vyšetřuje? Zabil se přece na motorce.“

Martin pomalu přisvědčí. „To zabil, ale s ním i ostatní. Není to normální, Zeno.“

„Co je dneska normální?“

Rozhlédnu se. Je tu uklizeno, možná spíš prázdko než uklizeno. Dům vypadá, jako by v něm nikdo nežil.

Zeno si všimne mého pohledu a tázavě se zadívá na svého druha. Martin pochopí.

„Tina je upírka,“ řekne. Na Zena to velký dojem neudělá, ale aspoň se odhodlá k vysvětlení.

„Většinou jsem venku, je mi tam líp.“

Snažím se představit si ho ve vlčí podobě a moc mi to nejde. Zkusím přímý útok.

„Jak vypadáš jako vlk?“

Zeno na mě zírá, jako bych po něm chtěla přinejmenším, aby provedl anální sex s kaktusem.

„Co?“

„Ptám se, jak vypadáš. Nejsi stejný jako ostatní.“

Zenova tvář se jaksi propadne do sebe. Mírně se na něj usmívám.

„Zabila by tě ve vteřině,“ upozorní ho Martin, „pokud bych to nestihnul dřív já. A ty, Tino, ty přece víš, že tohle je trochu intimní otázka.“

„Možná, ale nabízí se. Nepředpokládám, že byste si byli tak podobní, než jste se vlkodlaky stali, ale teď Vilda vypadá jako tvůj syn. Prostě mě jen zajímá proč.“

„Vypadám jako pes,“ zahučí Zeno. „Jako pes.“

„To jde?“

Martin nešťastně kroutí hlavou. „Asi jo, když se to Zenovi stalo.“

Všechno vypadá najednou jasnější.

„A ty si myslíš, že tebou Wolf kvůli tomu pohrdal?“

Tentokrát už ho Martin varovat nestačí. Zeno se po mně vrhne s nepřičetným řevem... a skončí na zdi. Bojím se uhodit víc než jednou, abych ho nezabila, mrtvých už je v tomhle případě víc než dost. Nestačí mu to. Drží se za hrudník, ale potácí se ke mně, v očích smrt. Nakopnu ho těžkou botou na motorku do boku, sesune se na zem, pak se znova zvedne, další rána na hrudník, slyším, jak praskají žebra, a pak ještě jedna na čelist. V očích mu zasvítí bělmo, padne na zem a přímo před námi se začne měnit. Není to pěkná podívaná, kosti se s praskotem přestavují, muž s otevřenými ústy sípe bolestí. Martin mě vezme za ruku.

„Jsi moc tvrdá, Tino.“

Zavrtím hlavou. „Rychlejš než já bolí.“

Na podlaze prázdné kuchyně leží tmavé, žlutě žíhané tělo, které ze všeho nejvíc připomíná německého ovčáka. Je zamotané do kusů oděvu, které se snaží ze sebe strhat. Zuby trhají látku, která s praskotem povolí. Zvíře se s vypětím všech sil pokusí postavit na nohy, potácí se. Přikleknu k němu a pevně sevru krk pod paži.

„Neopustil tě pro to, že jsi pes. Opustil tě proto, že on pes nebyl a věrnost mu chyběla. Měl ve zvyku opouštět. Dopadl's ještě dobře.“ Hlava sebou přestane mlátit. Vstanu a plácnu ho po hřbetě. Zvíře se vztyčí a já se usměju. V tomhle už Zena vidím.

„No, to jsme si moc nepovídali.“ Martin je trochu nesvůj.

„Ono to přejde, ne?“

„Tino, to není tak jednoduchý. Bude to chvíli trvat.“

„Hm,“ dostanu nápad. „Zeno, neukážeš nám to tu?“

Martin ztuhne. „Chceš s ním jít ven?“

„Vypadá jako pes, ne? Co je na tom divného? Jdem se psem ven.“

„No,“ moc se mu to nezdá.

„Je krásně a já s ním pak ještě potřebuju mluvit.“

„Je ti jasné, že když se promění venku, bude nahej?“

„Tak mu vem do tašky nějaký oblečení.“

Martin neprotestuje, ale myslím, že ho k pořádku vede hlavně myšlenka na Gaspara.

Otevřu dveře. „Jdem,“ kývnu na Zena a ten kolem mě vyběhne ven.

„Měla by tu bejt někde naučná stezka. Jsou na ní nějaký ty, čolci, nebo co.“

„Čolci?“ Martin vysloveně trpí, ale Zeno nás s přehledem vede z městečka.

Potkáváme paní na kole. Na řídítkách jí visí igelitka.

„Zavolejte si toho psa.“

„Zeno, k noze.“

Zvíře se ke mně pomalu vrací a žena nadává.

„Pražáci.“

Padnu na sokl plotu a směju se, až mi dochází dech.

Čolky jsme neviděli a Zeno se po půlhodině proměnil, takže Martin netáhl gatě, bundu a boty zbytečně. Podruhé už mě přerod

kožoměnce tak nepřekvapí, takže jsem mnohem diskrétnější a zbytečně na Zena necívím. Taky nemám ráda, když mě někdo přistihne s bradou od krve. Když na sebe natáhne oblečení, zvedne se z listí a promluví docela normálním hlasem.

„Tys někdy měla psa?“

Nadzvednu v úsměvu koutky. „Jasně, měla jsem za svůj život spoustu psů. Tedy, hlavně feny, abych řekla pravdu.“

„Je to poznat,“ opráší si dlaně. „Mě ale nemusíš chytat za krk, když jede auto.“

„No promiň.“

Zavrtí hlavou. „To nic. Na co ses vlastně chtěla ptát?“

Nerozhodně se na něj zadívám. „Vlastně ani nevím. Chtěla jsem s tebou mluvit o Wolfovi, o vlkodlačích motorkářích...“

„Protože si myslíš, že jsou to vraždy?“

Přikývnu. „I Martin si to myslí.“

„Já spíš tápu,“ ohradí se Martin a zahýbe nosem. „Mám rád podzim.“

„Já taky, vždycky mám chuť od všeho utéct.“

„Neměla by tahle chuť přijít spíš na jaře?“ Zeno je tradicionalista.

„Těžko říct. Takže, co si myslíš o Wolfovi ty?“

„Že máš pravdu, když říkáš, že měl ve zvyku opouštět. Byl to vlastně samotář.“

„Typ ,tancuju s kdekým, piju s každým, nemiluju nikoho’?“

„Spíš ,mám spoustu přátel, ale stačí mi je vidět občas’. Tys ho znala?“

„Setkala jsem se s ním jednou.“

„A co?“

„Nevím, dával si pozor.“

„Každý si dává pozor, když mluví s upírem, Tino,“ vloží se do hovoru Martin.

„Ale nějaký názor na něj máš, ne?“ naléhá Zeno.

„Mám,“ přiznám nerada. „Prostě jsem si říkala, že by byl docela pěkný, kdyby se pořádně vzal u huby.“

Martin mávne rukou. „To není o něm, ale o tobě.“

„Asi jo,“ uznám. „No, ale jednu věc jsme tu každopádně vyřešili. Zeno to není.“

„Co?“ Zeno sebou trhne a Martin málem uklouzne na mokřím listí.

„Není ten, kdo je zodpovědný za tu kletbu. Možná že tě mrzí, co Wolf udělal,“ obrátím se k Zenovi, „možná mu máš za zlé, že nedal najevo víc vděku, ale neproklel bys ho kvůli tomu. To není vlčí řešení, dokonce to není ani psí řešení, a už vůbec ne tvoje. Vrať se k přátelům, Zeno, ty samotář nejsi. Nemyslím teď, vrať se, až bude po všem.“

„Proč ne teď?“

„Musela bych hlídat o jednoho navíc,“ odpovím a pak ukážu do tůňky. „Je tohle ten čolek?“

Rozloučili jsme se se Zenem a já ženu Martina k motorce.

„Jedem za tou Orthrunou?“

„Vždyť už je večer,“ namítne.

„Choděj vlkodlaci brzo spát?“

„Do Božího Daru je to daleko.“

„Možná sto kiláků.“

Vlkodlaci nepláčou často, ale zdá se, že Martin začne.

„Tino, ty nás někde zabiješ. Ty nepotřebuješ prokletí k tomu, aby ses rozmázla. Jezdíš jako blázen.“

„Rychle, ale bezpečně,“ těším ho, nezdá se ale, že by mi věřil.

* * *

Nerozmázli jsme se, zato jsme zabloudili. Na triumphu není navigace a Martinův orientační smysl není na odbočkách silnic třetí třídy k ničemu. Kurva fix. Nakonec stopnu rozpadající se škodovku a do okýnka, z kterého táhne pach piva, odmelduju, kam se potřebujeme dostat.

„Pojeďte za mnou,“ nabízí dobrosrdečně muž neurčitého věku a já vděčně přijmu. Zbytek cesty se pak táhneme za vesele silnicí plující škodovkou: Martin je spokojený, cestovní rychlost mu vyhovuje a je i naděje, že se dostaneme k cíli.

Boží Dar jsme našli a Martin mi klepe na rameno. „Bydlí tam nahoře.“

„Kde nahoře?“

Ukazuje někam mezi nemocné smrky.

„Tam.“

„Nevíš to přesně?“ Zní to výhružně, a tak to znít i má.

„Najdu to.“

„Skvělý. Takže mám Timotejovu motorku nechat stát někde v lese?“

„To je Timotejova motorka?“ Zdá se, že Martin už má upírů plné zuby.

„Jo.“

„V tom případě, co ji zaparkovat u nějakého hotelu?“

„Hm.“ Já zas začínám mít plné zuby kožoměnců.

Hotel vypadá jako přerostlá hájovna, ale motorku tu odstavit můžu. Rovnou rezervuju pokoj. Triumph je sice hodná motorka, ale po celodenním pojíždění mě už začíná bolet zadek. Martin možnost přespání taky vítá, jezdit na tandemu je ještě míň pohodlné než řídit.

Vyjdeme ven.

„Hledej,“ dávám povel.

„Já nejsem Zeno,“ zavrčí a pak mi nabídne rámě. „Jdem.“

Za chvíli můžem na korzování zapomenout. Plahočíme se vymletou lesní cestou a Martin teď připomíná vlka víc než kdy dřív. Houby si pamatuje, kde Orthruna bydlí, odhaduju. Opravdu hledá.

„Tudy,“ ukazuje na vyšlapanou cestu. Jestli po ní kdy co jelo, tak je to hodně dávno.

„Měla jsem si půjčit nějakou krosku,“ brblám.

„To by nás vyhodila rovnou,“ upozorňuje mě Martin.

„Je tady vůbec elektrika?“ zeptám se ho podezíravě.

„Nejspíš ne. Ty, Tino, ty přece pamatuješ dobu, kdy elektřina nebyla nikde, ne?“ rýpne si.

„Jo, pamatuju,“ připustím nenadšeně. „Taky pamatuju dobu, kdy se člověk koupal, jen když spadnul do vody, a na záchod se chodilo do sadu, jenže, milej zlatej, to už je pryč. Naštěstí.“

Martin smutně kroutí hlavou nad mým nedostatkem ekologického citění a vede mě hloub do lesa. Zakopávám o výmoly a nadávám, co jiného mi taky zbývá.

„Támhle,“ ukáže vlkodlak konečně na starou chalupu a skoro se rozběhne. Nejspíš se na Orthrunu těší, odhaduju.

V břiše mi zakručí hlady, nervózně se ošiju a přidám do kroku.

Orthruna z nás není nadšená, ba naopak, evidentně váhá, jestli zavřít dveře hned, nebo až za chvíli.

„Prosím,“ Martin je velmi způsobný, „vážili jsme sem dlouhou cestu.“

„Mohli jste si ji ušetřit, ty a upírka. Co si vůbec myslíš, přitáhneš mi sem mrtvou a...“

Otevřu dveře dokořán. Prostě je otevřu, i když je Orthruna pevně drží.

„Chci mluvit s někým, kdo ví,“ vydechnu jí do tváře. „A ty jsi tu nejstarší.“

V světnici je teplo, tahle dáma zřejmě nespí v boudě jako Zeno. Cítím něco, snad houbovou polévku, bohužel je mi na nic. Utěšil by mě i kus hovězího.

Orthruna vejde za mnou.

„Všichni jste stejní,“ ozve se klidně. „Já nejsem ochočená čuba jako Martin.“

Obrátím se k ní. „To by mě ani nenapadlo. Víš, co se děje?“

Pokojně se na mě dívá žlutýma očima a šedé copy jí rámuji úzkou tvář.

„Jen zhruba. Wolf je mrtvý, pro smečku to není ztráta.“

Martin se ošije a žena se k němu obrátí.

„Jdi ven. Přivedl's ji sem a to stačí. Jdi ven, vyřídíme to samy.“

„Orthruno...“

„Maž. Ji tu strpět musím, tebe ne.“ Martin váhá, pak Orthruna zavrčí a můj průvodce odvrátí pohled.

„Jdu, ale nebudu tu po lese běhat pro nic za nic.“

„Můžeš počkat v hotelu,“ nadhodím, ale podle způsobu, kterým se na mne Martin podívá, pochopím, že to nebyl dobrý nápad.

„No tak ne.“

Neurčitě mi pokyne a vyjde ze dveří.

„Máš hlad.“ Není to otázka, je to konstatování.

„Mám,“ nepokouším se lhát, „ale nemusíš se bát, jestli myslíš na tohle.“

„Nebojím se, ale bude se nám líp mluvit, když budeš sytá. Počkej,“ zmizí ve dveřích, a když se po chvíli vrátí, nese za uši strakatého králíka.

„Předpokládám, že králíčí krev ti bude stačit.“

„Úplně. Díky.“

Převezmu od ní zmítající se tělíčko, rozfouknu srst a pak se zakousnu. Krev je horká, sladká a já si teprve teď uvědomím, jaký hlad jsem měla. Radost mi to neudělá.

„Můžeš ho klidně upéct, nebo sníst syrového. Je jen vykrvený,“ vracím mrtvolku Orthruně. Ta mlčky přikývne a odloží králíka na okno.

„Říkala's, že pro smečku není Wolfova smrt ztráta, proč?“

Uvelebí se v křesle proti mně a odfrkne si tak, jak to zvířata při uléhání dělají.

„Vždycky běhal sám,“ odpoví klidně, „a navíc, jeho krev žije v jeho dětech.“

„V dětech?“ vyhrknu překvapeně. „On nějaké měl?“

„Měl. Sama s ním mám dceru, a nejsem jediná.“

„A děti jsou taky, hm, vlkodlaci?“

Přejede si rukou po tváři a mně se zdá, jako bych na chvíli viděla světlou tlapu.

„Jistě. Zuzana i Mara jsou taky z našeho rodu. Postaral se o to.“

„Takže je pokousal a pak s nimi měl děti?“

„Přesně tak.“

Povytáhnu obočí. „Hm, sekáč. O jeho ženě víš?“

„Vím. Je to už dlouho, co sem za mnou přišla.“

„Pročpak?“ Tuhle návštěvu jsem měla vykonat už před pár dny, napadá mě, ale to by musel být Martin ochotnější mluvit.

„Abych přemluvila Wolfa. Nechtěl ji kousnout.“

„Jiné ale kousnul ochotně, ne?“

„Ji nechtěl a udělal dobře. Nehodila se mezi nás. Omezená, majetnická fíflena.“

„Prožila ošklivý život,“ nadhodím a čekám, co na to vlkodlačice. Orthrunu to nevzruší.

„Prožila život, jaký si vybrala. Odejít mohla vždycky. Zнала's Wolfa zaživa?“

Na tohle se mě ptá každý.

„Viděla jsem se s ním jednou.“

Zašklebím se na ni: „Ošustit a opustit?“
 „Ty nejsi mrtvá,“ obviní mě náhle.
 „Ne, já nikdy nezemřela.“
 Zavrtí hlavou. „O co vlastně jde?“
 „Těžko říct. Možná ne o Wolfa, možná o někoho jiného, nebo o vás o všechny. Sklouznul se i Pete, ale ten přežil. Zato nepřežili jiní.“
 „Ti motorkáři? Kletba?“
 Přisvědčím. „Kdo to mohl být, přemýšlej.“
 Orthruna si mlčky přejíždí jazykem rty a já se rozhlížím kolem. Je to tu staré, Orthruna je stará. Na zdech visí otýpky sušených bylin, stažené kůže.
 „Pytláčíš?“ usměju se.
 „Občas. Je to větší riziko než dřív.“
 „Vlci jsou chránění, ne?“
 „To povídej myslivcům. K té kletbě, nemyslím, že to byl někdo z našich. Zeno Wolfa možná nenávidí, ale...“
 „Zeno to nebyl, mluvila jsem s ním.“
 „Tak vidíš. Hrozí nám opravdu nebezpečí?“ vstane najednou z křesla a skokem je u mě.
 „Možná. Kde jsou ty děti?“
 „Wolfovy? Jsou už dospělé, jestli myslíš tohle.“
 „Jasně. Jen se ptám, kde jsou. A vlastně taky, jaký k němu měly vztah.“
 „Moje Madlen žádný. Nezná ho, lépe řečeno, možná ho párkrát zahlédla, ale nevěděla, že je to její otec. Na co?“
 „Jistě, na co. S otci jsou jen problémy,“ souhlasím s Orthrunou při vzpomínce na vlastního rodiče. „A ty ostatní?“
 „Mara má dva syny, ti ho znali, žijí na Slovensku. Zuzana má dceru, ta je v Praze. Jestli ho znala? Určitě ji nevychoval, snad se občas mihnul.“
 Dovedu si to představit.
 „Je pravděpodobné, že by ho některé z jeho dětí nenávidělo?“
 Orthruna mlčí. Dlouho.
 „Madlen jeden čas nenáviděla mne, jeho neměla proč, a ty ostatní...“
 „A jejich matky?“
 Orthruna vezme králíka a neklidně si s ním pohrává.
 „Vlčice by neproklínala. Zabíla by ho rovnou.“

Po tomhle útěšlivém závěru už nevím, na co se ptát, a tak sedím ve vyhřáté světnici a mlčím.

„Půjdu teď ven,“ oznámí mi zničehonic Orthruna.

„Zalovit si?“

Blýskne po mně žlutým pohledem.

„Jsem stará, ale ještě jsem úplně nevyhasla.“

X.

Na Martina narazím cestou dolů. Pomalým zvířecím pohybem ke mně otočí hlavu a zamrká, jako by se probíral ze spánku.

„Na horách je v noci hezky, co?“ prohodí nuceně.

Dám mu čas. Pomalu se vrací ke svému lidskému vědomí, pak mi podá ruku.

„Jdem spát?“

Kývnu.

„Byla debata s Orthrunou k něčemu?“

„Ona není odsud, co?“

„Myslíš kvůli jménu? Nevím, přišla dřív, než jsem se narodil.“

Na chvíli jsem v pokušení vrátit se, abych se mohla zeptat, proč ze severu odešla. Pak si to rozmyslím. Možná se nemusím ani ptát. Na cestě těch, kdo žijí dlouho, jsou vždycky mrtví.

V Hubertu nám recepční přidělila pokoj s manželskou postelí. Kriticky si Martina změřím, no, snad ho někdo může považovat za mého milence. Jemu by taková myšlenka zřejmě připadala absurdní, zná upíry příliš dobře.

„Chceš spát?“ zeptá se mě.

„Hm. Jsem dítě dne, někdy spát musím.“

„Bezva,“ zamručí spokojeně. „Taky se natáhnu.“

S úlevou ze sebe stáhnu oblečení a padnu do čerstvě povlečené postele. Martin svleče triko.

„Můžu si lehnout k tobě?“

„No, pokud se nemíníš proměnit a stočit se k topení, tak klidně.“

Vycení na mě zuby. „Dost to bolí, viděla’s, ne?“

„V tom případě si lehni,“ plácnu dlaní na postel vedle sebe. Martin se svléká a já ho pozoruju. Ne výsměšně nebo se žádostí, prostě se jen dívám. Nikdy jsem ho neviděla nahého, až teď. Na páteři, ramenou a na stehnech se mu kadeří chlupy.

„To máš pořád?“ ukážu prstem.

„Skoro.“

„Ženské to mají taky?“

„Připadalo by ti to na nich divné?“

„Jo.“

„Nemají to. Nebo se holí. Proč tě to zajímá?“

„Jen tak.“ Převalím se v posteli a přetáhnu přes sebe pokrývku.

„Znáš Orthruninu dceru?“ napadne mě.

„Madlen? Znáš.“

„A je hezká?“

„Z mého pohledu jo. Je podobná matce, pěkná holka,“ zasní se Martin.

„Ty máš taky nějaký děti?“ Tohle téma mě zaujalo. Upíři mohou přijít k ‚potomstvu‘ jen jediným způsobem, pro vlkodlaky to, zdá se, neplatí.

„Mám syna. Ve Francii.“

„On je taky...“

„Jo.“ Martin přitáhne kolena k břichu a chystá se spát. „I jeho matka.“

„Schválně sis ji vybral?“

„Ani ne,“ zívne zeširoka Martin, „ale kletba je dědičná. Jak chceš normální ženské vysvětlit, že se jí narodí vlkodlak?“

„Měňej se už malý?“ zasměju se.

„Měňej. Prostě se z mimina stane vlče. Ještě něco?“

„No...“

„Nechceš už spát?“ zaprosí.

„Ne,“ zhoupnu se na posteli. „Ale pohádku na dobrou noc mi vyprávět nemusíš.“

Mám pocit, že jsem sotva zavřela oči, když se ozve telefon. Chvilí po něm hmatám pod polštářem, pak si uvědomím, že jsem ho nechala v bundě, a klopýtám k ní. Martin zvedne hlavu.

„Děje se něco?“

„Spi.“

Konečně vydoluju přístroj z kapsy.

„Zdar, Gaspere, co je?“

Ve sluchátku sviští dech.

„Dostalo to Gutu.“

„Cože?“ Víím, že to, co mi drtí hrudník, je šok.

„Šla do stájí a...“

„Jak je na tom?“

„Hrozně potrhaná. Nehojí se to.“

„Polij ji krví, hodně. A zavolej Kaye.“

„Proč Kaye? Ten...“

„Zavolej ho, má s tím zkušenosti. Udělal to Dyre.“

„Tino...“

„Neodejde, Gaspare, stejně jako neodešel Kay,“ říkám a snažím se tomu věřit. „Já jedu.“

„Tino...“

„Jdi za ní.“

Když se obrátím k posteli, Martin už na ní neleží. Stojí strnule vedle ní a dívá se skrze mě.

„Umírá Guta?“ zeptá se pak těžce.

„Neumírá, mrtvá už dávno je. Jedem.“

Byl oblečený dřív než já a tentokrát neprotestuje, když stříhám zatáčky. Je ještě tma a silnice je volná, naštěstí. Představa dobité Guty mě žene dopředu. Jen doufám, že se na Martina motocyklová kletba nevztahuje.

V oknech se svítí a před domem parkuje moje emko. Poslušný Gaspar, pomyslím si, zoufalý Gaspar, který se bojí, že přijde o ženskou, se kterou strávil stovky let. Martin seskočí z motorky a běží k domu. Cestu mu zastoupí blondáta stájnice.

„Amarylis...“

Martin ji odsune, jako by ji ani neviděl, dívka odlétne stranou a šokovaně vyjekne. Jdu za ní.

„Potřebuješ s něčím pomoci? Martin teď nemůže.“

Děvče si mne žebra.

„Takhle se běžně nechová,“ postěžuje si.

„Paní Gasparová měla úraz, znají se dlouho,“ vysvětlím jí a děvče nespokojeně pohodí hlavou. Rty mi zacukají. Ještě že jsem od Orthruny dostala toho králíka.

Guta je hodně potřhaná. Leží v posteli a do matrace se vpíjí její krev.

„Tino...“ natáhne ke mně ruku. Gaspar má pod očima černé kruhy a vypadá děsivě, zrovna tak Kay. Ohlédnu se po nich.

„Ještě krev. Můžeš pít?“ zeptám se Guty, které teď kosti z oblé tváře vyvstávají jako na marách.

„Snad.“

„Napiješ se ze mě, Kayovi to pomohlo.“

„Ne,“ ozve se Gaspar.

„Proč ne? Kay se po tom začal hojit.“
„Jestli to byl Dyre, rozzuřilo by ho to. Pít z jeho dcery, to není dobrý nápad.“
„No...“
„Není, Tino.“ Gaspar mluví jako někdo, kdo stojí u úmrtního lože. Zamyslím se.
„Dobře, napije se z Martina.“
„Z Martina?“ Kay, který je také podivně zaražený, se ozval.
„Z vlkodlaka.“
„Jo. Dobře regenerují, třeba to pomůže.“
„Dám jí napít rád,“ nabízí se Martin.
Gaspar se trpce usměje. „A co když to bude mít vedlejší účinky?“
„Vlčice v posteli taky není k zahoezení,“ usadím ho a pak k lůžku přitáhnu Martina.
„Načnu ti ho,“ upozorním Gutu.
Vděčně se usměje.
„Sama bych to nedokázala.“
Odhrnu Martinovi vlasy a zakousnu se do svalnatého krku.
„Chutná dobře,“ usměju se a Martin přilehne na postel k zraněné.
„Pij pomalu a tak dlouho, dokud budeš moct,“ doporučím jí ještě a vyjdu na chodbu.

Kay vyklouzl za mnou. Zničehonic mě pevně obejmě, táhne mě k sobě lačně a zoufale.
„V Berlíně to schytali další dva,“ vypráví ze sebe po chvíli.
„Timotej?“ znovu ztuhnu.
„Ne, ten ne, ani matka. Jen teta Gris a Günter, matčin...“
„Takže druhá vlna. Tentokrát papá umravňuje evropský lídry. Báli jsme se, že sejme Gaspara a Gothel, jenže není idiot. Gaspara by vlastní krev nikdy tolik nevydělala.“
„Gothel je strachy bez sebe. Udělá všechno, co po ní bude Dyre chtít. Ukázal, co jí může sebrat. Dobrá taktika.“ Kay má nejspíš někde uvnitř kus ledu, ale teď se to hodí.
„Já ne,“ zasyčím. „Já určitě ne. Mně sebral dost, a nic jsem mu neudělala. Teď je řada na něm.“
„Protože tebe určitě nezabije?“

„Nezabije,“ přikývnu s jistotou. „Na to mě nechal žít moc dlouho. A navíc, vlastní dítě se zvládá ze všeho nejhůř. Efekt zrcadla.“

„Hojí se.“ Dveře se otevřely a z nich vypadl ztrhaný Gaspar. „Tino, zabralo to.“

„Bezva. Tak zvedni Martina, nesmí ztratit moc krve. Budete ho ještě potřebovat. A kdyby byli potřeba nějakí další vlkodlaci... dluží mi teď dost.“

„Chceš na tom jejich případu dělat dál? Nemáme svého dost?“

Upíři do mě zabodnou pohled. Sobci, všichni našinci jsou sobci.

„Jistě že na tom budu dělat dál. Nenechám Dyreho, aby mi vandroval do života. Je to můj otec, kurva.“

„A to je přitěžující okolnost?“ Martin je bledý a drží si krk, ale na nohách stojí pevně.

„Jo, to je.“

Gaspar krátce přikývne. „Velké děti, velké starosti. Venku je světlo,“ kývne potom k oknu. „Zůstanete do večera?“

Kaye tam nechám, ale sama se zdržet nemůžu. Darek, vzpomněla jsem si na něj teprve dneska ráno, Darek a jeho reportáž o Hermíně. A taky Kayův mercedes. Pokud se autu něco stalo, může si Sloup už vyhlížet na Olšanech flek. Mám žízeň a chce se mi spát.

„Máš hlad,“ zívne utýraný Gaspar.

„Jo, ale vydržím to.“

„Napij se ze mne,“ zavrčí.

„Blázníš?“

„Z Kaye už padaj gatě a bez tebe by mi Guta odešla pod rukama.“ Rozepne košili u krku.

„Gaspere, já se nemusím živit jen z upírů.“

„Ale piješ z nich a nějaký důvod to mít musí. Už tvůj otec to dělal. Zdědila's to.“

„Dyre našince zabíjel.“

„No, však ty taky, když na to přijde. Kousni, sakra, vím, že mi nepřehryzneš vaz. Tak bude to?“

Už se neupejpám. I Gasparova krev je teplá a má zatraceně blízko k věčnosti.

XI.

Jsem ráda, že Kay jel ke Gasparovým mým bavorákem, jsem tak ospalá, že bych se na motorce neudržela, a zadek mě bolí, jako by pode mnou padli čtyři koně. Nechce se mi nic, ale zubatá se ometá na můj vkus příliš blízko. Proč vlastně Darek nevolal? Darek, který se jinak ozve dvakrát denně a kvůli každé pitomosti. Únava a vzpomínka na Gutin otevřený život ve mně zažehne ošklivé podezření. Tak ošklivé, že zahnu do Strahovského tunelu a pomalu se sunu na Letnou.

Technické muzeum obepíná lešení, ale parkovat se tu dá. Prozvoním Darka mobilem. Hovor padne do schránky. Jednou, podruhé. Vystoupím z auta a vydám se ulicí dolů. Nemám sice od Darkova bytu klíče, ale jeho krev uslyším. Pokud ji ještě žene srdce, uslyším ji určitě.

Do domu mě pustila dobrosrdečná sousedka, ale když zvoním u dveří bytu, neozývá se nic. Přiložím ucho ke dveřím a pak ji uslyším. Krev. Sune se pomaleji než normálně. Darek buď tvrdě spí, nebo je v bezvědomí. Prohlédnu si zámek. Je docela obyčejný. Neuzvednu auto ani dům, ale prorazit rukou dveře mi nedělá problém. Prostě do nich jen uhodím a jsem vevnitř.

Darek leží v posteli a vypadá, že se buď ožral, nebo přešňupal. Obojí je možné a taky pravděpodobné vysvětlení toho, proč nebral telefon. Jednu mu vrazím, rána je podle mého zcela přiměřená míře provinění. Nestane se nic, jen hlava se překulí na polštáři. Nelíbí se mi to. Položím mu dlaň na nahý hrudník. Srdce tluče namáhavě, jako by měl v sobě jed. Dojdu do kuchyně pro vodu a naliju mu ji na hlavu, zmáčím celou postel, ale muž se ani nehne, jen víčka se mu trochu chvějí. Zvednu ho z lůžka, postavím na nohy a vláčím po pokoji. Bezvzádně na mně visí. Přitisknu mu dlaně na spánky. Když mě slyší mrtví, musí on taky.

„Tino,“ zasténá.

„Cos to do sebe nasypal?“ pokouším se o konstruktivní dialog.

„Nevím, nic. Je mi blbě.“

„To vidím. Byl's u té ženský na Vinohradech.“

„Jo.“

„Je ti blbě od té doby?“

„Ne, od večera, tedy vlastně od noci.“ Rozkašle se. „Promiň, asi budu...“

„Blít,“ dokončím za něj, protože on už nemůže.
 Klečí na záchodě a objímá mísu.
 „Kolikrát už jsi takhle zvracel?“
 „Celou noc. Usnul jsem až k ránu.“
 „Pojď sem,“ přitáhnu ho k sobě a znova mu přitisknu dlaně ke spánkům. Cítím napětí, snad nemoc.
 „Lepší?“
 „O hodně.“
 Vleze si do postele a snaží se přemoci zimnici.
 „Byl jsem za tou ženskou, Tino,“ snaží se být užitečný.
 „A co? Jak se chovala?“
 „No, divně. Nejdřív mě vůbec nechtěla pustit dovnitř, pak mě sice dovnitř vzala, ale vyptávala se hlavně ona.“
 „Řekla ti vůbec něco?“
 Obejme si dlaněmi ramena a zajede hloub pod peřinu.
 „Jo, říkala něco o tom, jak zůstala na starý kolena sama, že někomu obětovala život a tak, moc jsem to nepochopil.“
 „Mluvila o Wolfovi?“
 „Mluvila o tom, že její manžel byl nezodpovědný člověk. Byl jsem rád, že jsem venku. Podle mě nesnáší chlapy za to, co jí proved ten její. A ženský asi nesnáší taky.“
 „Nejspíš.“
 „Hnusná baba.“
 „Prožila život s vlkodlakem, Darku. On nestárnul, ona jo. To člověku nepřidá.“
 Zvedne ke mně oči. „Proto jsi mě tam poslala?“
 „Taky. Ztrácíš čas a nemáš ho tak moc. Ne tolik jako já.“
 „Já vím. Proto bych hrozně chtěl, abys mě kousla.“
 „Ne. Upírství není žádná výhra a navíc, visel bys mi na krku. Nechci ti dělat mámu.“
 Kývá se dopředu a dozadu jako deprivované dítě, ale zřejmě se jen pokouší zahnat nauzeu.
 „Dopadnu jako ta baba,“ prorokuje temně. Nejradši bych ho něčím praštila.
 „Ale on s ní nezůstal,“ udělám poslední pokus.
 „Svým způsobem zůstal, ne?“ kontruje Darek a pak zas vyletí z postele. Podle zvuků, které vydává, tentokrát nechal na záchodě i vlastní střeva.

Mám toho tolik na práci, ale nechce se mi nic. Nadirigovala jsem Sloupa, aby mi přišel podat hlášení do Šestky, a teď se malátně opírám o bar. Kay je v rekonvalescenci, Darek nemocný, Guta potrháná, v Berlíně pozdvižení a vlkodlaci umírají. Pociťuju stále silnější touhu se na všechno vykašlat, sebrat se a někam odjet. Neudělám to, samozřejmě. Nemůžu, už kvůli svému ‚dědičnému hříchu‘. Dyre je můj otec, nakouknu smutně do panáka. Můj otec a chová se jako idiot. Idiot na drogách, opravím se. Ne, sebestřednej idiot, nebo nakonec možná někdo, kdo je zaslepený mánií. Chci ho potkat, musím ho potkat jinak než ve snu a říct mu, že jeho plány nesdílím. Vládnout Evropě... Potkala jsem v životě hodně mafiánů, kteří chtěli vládnout, a neměla jsem jim to ani nijak zvlášť za zlé, na Dyrem mě ale zaráží jeho hon za ‚vyšším cílem‘. Pár přes hubu by mu neškodilo, pomyslím si a pak větu zopakuju nahlas. Pajda zvedne obočí, ale mně se vymítací formule skvěle osvědčí. Zopakuju ji ještě třikrát a je mi skoro dobře.

„Tino,“ Sloup je tady a podle toho, jak nerozhodně se ke mně přibližuje, tuším, že s Kayovým medvědem něco smrdí.

„Kde máš auto?“ začnu zostra.

„Před domem.“

„Tímhle?“

„Před mým domem.“

„Naboural’s to?“

Zavrtí hlavou.

„Zavařil’s motor?“

Dívá se na mě jako tele, které čeká ránu palicí.

„Tak co?“

„Potahy jsou zničený.“

„Podpálil’s to?“ Sedačky byly v kůži, takže mě nic jiného nenapadne.

„To ne, ale...“

„Co?“ Nechci ho moc vyděsit, ale jsem utahaná a moje empatie je už dávno vyjetá do sucha.

„Jedna holka tam vylila víno.“

„Je to kůže, ne? Umeje se to.“

„Krabicový. Nechalo to fleky.“

„Když se nestalo nic horšího.“

Svěsí hlavu.

„Taky to trochu propálila cigárem a pak...“

Vstanu a Sloup couvne. „Já ti ty peníze vrátím, vrátím je hned, jak budu mít.“

„Co mně,“ usměju se mile, „Kayovi je dáš.“

Sloup už nevypadá jako tele, ale spíš jako kapřík, ze kterého zaživa krájí filety.

„Tino,“ zaprosí.

„Padej pro to auto, dám to někam, ať to vyčistěj.“

Sloup upaluje pryč a já pošlu sklínku Pajdovi.

„Ještě jednu?“ ptá se soucitně.

Zavrtím hlavou. Našincům alkohol bohužel žádnou úlevu nepřináší.

Vyčistit to nepůjde tak snadno. Vždycky pedanticky čisté auto teď vypadá, jako by v něm týden tábořili bezdomovci, a ta představa asi není daleko od pravdy. Sloup chtěl udělat dojem na dámy, to je pravda, ale za hotel utrácet nemínil. Vevnitř to příšerně smrdí.

„Vypije ti všechnu krev,“ řeknu klidně, když se odlepím od ovládání rádia. „Vypije ti všechnu krev a pak tě hodí do Vltavy.“

Sloupovy zuby drkotají, jako bych ho táhla bradou po kočičích hlavách.

„Tino, tak dlouho už spolu děláme.“

„Co sis, kurva, myslel? Tos nemohl sehnat nějakou civilizovanější děvku?“

„Vypadala slušně, teda všechny tři.“

Jednu mu vrazím. Výchovnou. Dost výchovnou na to, aby mu začala téct krev z nosu. Lidé se po nás ohlížejí, ale to mi nevadí. Nikdo se nezastane chlapa, kterého tluče hubená blondátá holka, to už jsem si ověřila mockrát.

„Padej,“ zavrčím potom a Sloup maže pryč, rád, že je celý. Neměl by být, pomyslím si, tohle je změkčilá doba.

Odpoledne se ozve ustaraný Pete. Prý jestli můžou Werewolfové jezdit.

„Nemůžou,“ mručím nezřetelně do telefonu. Chce se mi hrozně spát.

„Nemůžou, protože nemáme viníka a umírání se po Kostrovi nezastavilo.“

„Nechceš přijít na schůzi?“

„A přiznat budu?“ Nedovedu si moc představit, pod jakou záminkou by mě Pete dostal na schůzi motorkářů jako svou přítelkyni.

„Teď už je to jedno, ne?“ reaguje celkem logicky.

„Taky pravda. Kdy je ta schůze?“

„Dneska večer tam, jak už jsi jednou byla.“

Představím si hospodu, pach piva a zívnu. „Prozvoň mě předtím, budu spát,“ požádám ho. „Jo a pak přijď sem, hodím tě tam sama.“

Spát potřebuju opravdu nutně, v puse mám sucho a před očima se mi dělají mžítiky. Začíná mi docházet, o čem mluvil Dyre, když mi prorokoval vzrůstající žízeň. Vlastně na tom není nic podivného, ostatní upíři se celé dny povalují a já... já potřebuju palivo. Vstanu z postele a šourám se k lednici, kde se povalují poslední dva pytlíky po Kayovi. Krev je stará a chutná odporně, ale mžítiky zmizí.

„Máš žízeň, dcerko?“

Hm, přišel brzo, sotva jsem zavřela oči.

„Už ne. Stará krev je hnusná.“

„Zato Gutina sladká.“

„Chm, Gasparova taky. Budeš muset vytáhnout větší prskavky, abys mě ohromil, otče.“

„Dal ti pít?“

„Pomohla jsem jeho ženě,“ zasměju se.

Dotkne se mě. „Zahráváš si.“

„Ale ne,“ ošiju se. „Prostě mě uráží, když ze sebe děláš hlupáka.“

Jeho ruce mi drtí ramena.

„Jsi stejně směšný jako Gothel,“ přidám dobrosrdečně. Odstrčí mě.

„Gothel je proti mně pískle.“

„Je trapná,“ trvám tvrdošíjně na svém. „Neuvědomuje si, že čas plyne. Podívej, Dyre,“ pokračuju s vědomím, že plácám zubatou přes zadek, „klidně si hraj na upírského krále nebo

papeže, či co, ale mě do toho netahej. Já ze sebe pro nic za nic vola dělat nehodlám.“

Zasyčí, rozpřáhne se, já zachytím jeho ruku a pak se vzbudím. Ležím ve své posteli a nade mnou se sklání chlap, co má povědomou tvář.

Posadím se na posteli. „Udělej si pohodlí, Dyre. Co ti můžu nabídnout? Hnusnou starou krev, nebo ne nejčerstvější hovězí, nebo prostě koks?“

Změří si mě. „Tohle jsem nechtěl.“

Poklepu mu na rameno. „Já vím, že ne. Proto jsem to udělala.“

Neměla jsem se k němu obracet zády, ale na druhé straně, asi by mi nepomohlo, ani kdybych o útoku věděla. Srazí mě zpátky na postel.

„Kristino,“ tiskne mě do polštářů, „to bylo naposledy, cos mě neposlechla.“ Tiskne mě do příkrývek.

„Ty nemáš s výchovou dětí moc velký zkušenosti, že ne?“ Už mi to nejde přes rty tak lehce jako před tím, ale nemůžu mlčet.

„Dělám to i pro tebe,“ vypadne z něj věta, ke které rodiče sahají ve stavu krajní nouze.

„Co od nich chceš? Peníze?“

Dyre na mě kouká, jako bych právě spadla z měsíce.

„Peníze? To je to, co tě napadlo? Peníze? Víš, jak je naše komunita stará?“

Opatrně se vysoukám zpod jeho ruky.

„Jo, přibližně to vím. To nic nemění na tom, že peníze jsou důležitý, víš, co tu stojí nájem? A benzín co stojí? A ta blbá kabelka, co jsem si koupila minulej tejden a nikdy si ji nevezmu ven, protože je vínová? Koupila jsem si vínovou kabelku,“ chytnu se za hlavu. Dyre mlčí. Možná si myslí, že jsem zešilela, a má pravdu. Vínovou tašku si může koupit jen člověk na drogách.

„Ten, kdo dokáže ovládnout upíry, má moc.“ Dyre sedí v křesle a já mám dobrý pocit z toho, že když dřepí tady, nemůže nikde dávat moje známé.

„A dál?“ Znervózňuje mě, protože je mi podobný. Stejně krčí nos a ruce má taky podobné jako já. Neklidné.

„Aliance s lidmi nemají vzhledem k délce naší existence smysl.“

„Moje řeč. Proč jsi potrhal Gutu?“

Usměje se stisknutými rty. „Strach je dobrý nástroj, pokud chceš ovládat druhé.“

„Gutu by nikdy nenapadlo něco proti tobě podnikat a navíc, ona jediná je schopná kočírovat Gaspara. Kdyby odešla, zešílel by.“

„A záleží na něm?“

Nakloním hlavu na stranu. „Jo. Když se uprázdní příliš mnoho místa, nakonec se mladí objeví tak jako tak. S mladými je víc malérů, to jsme si ověřili.“

„Neodpověděla jsi na mou otázku.“ Začíná mi jít opravdu na nervy.

„Mně na něm záleží. Udělali pro mě hodně, tenkrát...“ nepříjemně se na Dyreho usměju. „Mladé upírky na tom nejsou o nic líp než nezletilé děvky, nenapadlo tě to někdy?“

Nenapadlo, nahlas to ani říkat nemusí. Stačí mi pohled, kterým si mě změřil.

„Dal jsem ti své jméno a svou krev.“ Zdá se trochu překvapený.

„Jo, a taky jsi mi umožnil, abych si od útlého věku užila svobody, že? Kouřit v devíti letech chlapům za polívku je, eh, obohacující.“

Tohle téma mu evidentně nevyhovuje.

„Můžeme spolu ovládnout bratrstvo krve na celém světě.“

„Hm,“ jeho melodramatické nápady mě nadšením nenaplňují.

„Co pro začátek pozvat někam Tima, Gothel, římského Anselma, Cynthyi, Zoju a Anibala? Ještě tu Francouzku,“ lusknou prsty, „jak se jmenuje?“

„Eglantine?“

„Jo, tu taky. Prostě je někam sezvi a seznam je se situací. Dyre, oni přece vědí, kdo jsi. Dneska nikdo nechce riskovat pro nic za nic.“

Na tváři mu leží úšklebek jako maska.

„A co bych po nich podle tebe měl chtít, dcero?“

„Peníze, samozřejmě. A možná krev.“ Jakmile to vyslovím, uvědomím si, že mám zase žízeň. Není divu, vždyť skoro nespím.

„Peníze, krev, nejsem kupec.“

„A co jsi?“

Napřímí se. Má černý plášť a vypadá jako z béčkového hororu. Ne, že by z něj nešel strach, ale jeho plán mi připadá směšný. Taký mu to řeknu.

„Je to blbost. To, co si představuješ, je blbost. Co chceš? Lítat nad Prahou? Nastěhovat se do Karpat? Děsit panny? S tím jediným jsem ti ochotná pomoci.“

Nevím, co se na něm změnilo, ale vypadá teď strašně. Kůže obepíná lebku, rty jsou bez masa a těsně lnou k zubům. Spletla jsem se já i Kay, napadne mě. Dyre mě zabije.

„Uděláš všechno, co ti řeknu, dítě. Všechno, nebo...“

Mám strach, takový strach, že skoro nemůžu mluvit. Přesto se nadechnu.

„Nebo zabiješ ty, na kterých mi záleží? No, začni sebou, Dyre, matku už jsi mi zabil dávno, když odpravíš i sebe, budu sirotek. Dojemné, jen co je pravda.“

Uhodí mě jen jednou, ale stačí to. Svět kolem mě zhasne, jako by otočil vypínačem.

XII.

Když se proberu, bolí mě čelist a vím, že je na čase volat Timoteje. Doplazím se k telefonu a modlím se, aby to zvednul. Zvedne to skoro hned.

„Tino, jsi v pořádku?“ Až teď mi dojde, jak mi jeho hlas chyběl. Vlastně mi chyběl celý Timotej.

„Moc ne. Setkala jsem se s ním.“

„S ním? Ty víš, co se tu stalo, vid’?“

„Jistě, Kay mi to řekl. Právě proto...“

„Tino,“ zhrozí se Timotej, „doufám, že se to nepokoušíš nějak řešit.“

„Jasně že se to pokouším řešit,“ nasupím se. „Je to magor, Timo, a když jsem mu to řekla, tak mi jednu vrazil.“

„Máš ještě hlavu?“ zeptá se starostlivě.

„Mám hlavu. Timoteji, přijed’.“

„Kotě...“ něco v jeho hlase mě zarazí.

„Nechceš?“

„Nemůžu. Právě teď nemůžu, Tino.“

Odkašlu si. „Timoteji, potřebuju pomoc a navíc, potřebuju krev.“ Přes rty mi to jde zatraceně těžko.

„Krev?“

„Jo. Zhoršuje se to. Hodně dělám a tak... no prostě, mám žízeň. Nemůžu pít jen z Kaye, ne když mám ještě dělat obstrukce Dyremu.“

„Nedělej mu obstrukce, proboha, zabije tě.“

„Ale ne...“

„Je to opravdu tak zlý?“

„Zlý to není, jen jsem už musela načít i Gaspara.“

„Co na to Gaspar?“

Zdá se, že na Timoteje hrnu moc informací najednou.

„Coby? Je špatnej z toho, že Dyre potrhal Gutu, ale napít mi dal.“

„Jak je Gutě?“

„Dostane se z toho, a tak to taky Dyre myslel. Pokud chceš znát můj názor, schytá to ještě pár našinců. Dyre myslí vysoko.“

„To dělal vždycky.“

„Možná, ale dneska už se to moc nehodí. Chce být králem, nebo co.“

Timotej si povzdychne. „Je starej, Tino. Tenkrát šly věci jinak.“

„Taky jsem stará a jsem ráda, že jdou věci dneska jinak. Timo, přijed’.“

„Mlčí. Mlčí tak dlouho, že mi to připadne podezřelé. Pak se odhodlá.“

„Kotě, kdo zatím ví, že piješ z našinců?“

Zamyslím se. „No, Kay, ty, Gothel, Darek, Gaspar, Guta a Martin, víc nikdo, aspoň myslím. Gothel to někomu řekla?“

Timotej se znovu odmlčí. „No, řekla. Potom co se vrátila z Prahy celá běsná. Kay jí nejspíš řekl něco, co nechtěla slyšet.“

„Já jsem jí řekla něco, co nechtěla slyšet. Mimochodem, jak ti to s ní jde?“

„Jako s každou upírkou. Moc se jeden s druhým nepářeme. Jak tobě s Kayem?“

Zarazím se. Těžko to popsat. „No, zvykli jsme si na sebe, asi tak.“

„To je skoro víc, než může našinec čekat. Jsem rád, že ho tam máš, protože... Jak moc je Kay k tobě loajální?“

„Myslíš kdyby nastal průser?“

„Přesně tak.“

„Je dost loajální. Nepochybně by kvůli mně zabíjel, kdyby na to přišlo. Konečně, je to jedna z mála věcí, které ho opravdu baví.“

„Tino, Gothel to tady začala rozmazávat a ty víš, jací upíři jsou. Navíc má teď každý plný kalhoty. Může se stát cokoli, proto nemůžu odjet. Chci mít jistotu, že když se něco semele, budu o tom vědět mezi prvními a stačím tě varovat.“

Stará ješitná autokratická Gothel, zanedávám v duchu.

„Zaútočit na mě by byla ta největší pitomost, co existuje. Dyre je ješitnější než Gothel, taky je starší a silnější. Vypuknul by masakr. Všechno, co doteď funguje...“ najednou nemůžu dál. Jazyk mi zaráží představa, co by se mohlo stát. Všechno, co jsme znali, v čem jsme žili, by se mohlo najednou zvrtnout. Sevře mě mrazivá náruč strachu.

„Zkrátka to nemůžeme připustit. Všechno, ale ne upíří válku, Timo.“

Tentokrát nemlčí dlouho.

„Přijedu,“ oznámí mi krátce. „Jen na den, ale přijedu.“

„Výborně.“ Jsem víc než jen ráda, uleví se mi. „Sejdeme se se Simeonem.“

„Proč?“

„Protože se potřebujeme poradit s někým opravdu starým.“

Připadám si jako zmlácená a zmlácená taky jsem. Tmavý stín na čelisti ještě ukazuje, kam jsem ji dostala, a to regeneruju dobře.

Motorkářská schůze... najednou mám všeho plné zuby. Prozvoním Darka, který mi pak deset minut nepřesvědčivě tvrdí do telefonu, že mu nic není, zavolám i Kayovi, který hraje s Gasparem a Martinem karty. Neříkám mu nic o Dyrem ani o Gothel, ba ani o autě, které v servisu drhnou ze všech těch fleků. Na špatné zprávy je vždycky času dost.

Pete se dostavil včas, a dokonce i střízlivý. Tenhle stav mu nesvědčí, vypadá smutně a jaksi opelichaně.

„Sedej,“ pobídnu ho a nasadím si přilbu. Prší a asfalt se leskne, ve vzduchu visí smog. Jakkoli tenhle smrad asi cítí vlkodlaci, otočím se na Peteho, ale ten má na hlavě přilbu a zamyšlený pohled. No, zeptám se ho potom.

Proplétáme se Prahou směrem ke Smíchovu a Pete mě občas obejme kolem pasu. Mám pocit, že se tím chce odškodnit za fakt, že se jen veze. Ale možná mu křivdím. Vybavím si vlky tak, jak jsem je vídala před staletími, stočené v šedých klubcích, přitisknuté k sobě, a když se o mě Pete znovu opře, zavrčím. Zasměje se a mně je ho z nějakého důvodu líto. Poradím mu, aby si našel nějakou pěknou vlkodlačku, umíním si. Zima se blíží.

Hospoda je zakouřená a páchne pivem. Žízeň, bliká mi v mozku kontrolka, žízeň... Představa, že si sednu vedle člověka, mi lepí jazyk na patro. Kurva, měla jsem na to myslet dřív.

Pete se vítá a já horečně přemýšlím, co by mi mohlo pomoci. Kromě krve nic, dojdou nakonec k závěru, který je nasnadě, a zatahám Peteho za rukáv.

„Pojď se mnou na moment ven.“

Pozdě, někteří už si mě všimli a začínají se vítat i se mnou. Je to horší, než jsem si myslela. Muži se ke mně naklánějí a líbají mě, jejich krk nebezpečně blízko mých zubů. Zuby... už nemůžu

otevřít pusy, aby nebyly vidět špičáky. Nemůžu ani mluvit, a jestli to nepřestane, začnu jako šavlozubec i vypadat.

„Pete,“ vydechnu a vlkodlak pochopí.

„Jasně,“ šeptne a táhne mě ven. „Krista to trochu přehnala s hulením,“ usmívá se nuceně a odpovědí je mu smích. V puse mám jak v polepšovně a před očima rudo.

„Na záchod,“ diriguju Peteho šišlavě, a když mě dovede na kýženou místnost, zavřu za námi zkušeně dveře.

„Promiň,“ vydechnu a pak ho přirazím ke zdi. Chutná jako Martin.

Pete si šokované ohmatává krk.

„Kristo...“

„Omluvila jsem se ti. Ber to jako částečnou úhradu služeb, nemohla bych hladová sedět tak blízko lidí, chápeš?“

„Chápu,“ zní to ukřivděně, „ale mohla jsi mi to nejdřív říct. Máš sílu jako bejk.“

„Byla jsem hladová a ty se rychle hojíš,“ přistrčím ho k umyvadlu. „Koukni do zrcadla, vypadá to už jen jako cucflek.“

„Pořádněj cucflek,“ pohne Pete zkusmo hlavou. „Šel z tebe fakt strach.“

Povzdychnu si. „Někdy ti to vysvětlím, teď není čas.“

„Co jim řeknem?“

Opláchnu si ruce a ohlédnu se po něm. „Co jim řeknem? Že jsou prokletí. To odláká pozornost od tvého cucfleku naprosto spolehlivě.“

Odlákalo. Peteho prohlášení, že jsem detektiv, vyvolalo takovou nevoli, že se o jeho krk nikdo nestará. Opírám se o výčep a představuju si, jaké pozdvižení by vyvolalo přiznání, že jsem upír. No, snad někdy příště.

„Držte hubu,“ Šedivák překřičí diskutéry, „třeba nám Krista chce něco říct.“

Ušklíbnu se. „Nevím, jestli vám to chci říct, ale každopádně vám to řeknu. To, co se děje, není náhoda a riziko, že se celá situace bude opakovat znova a znova, je velké.“

„Jo, a jak si teda vysvětluješ, že to tolik lidí položilo a tolik jich zařvalo, každéj jinde, jindy, na jiný mašině?“

„Jednoduše... Někdo vás proklel.“

Ticho je jen chvíli, pak se ozve smích.

„To si snad děláš prdel, ne? Možná bys to s těma drogama neměla tak přehánět.“

Mají smůlu. Jsem sice sytá, ale taky jsem nevyspalá a hrozně utahaná.

„Víš co? Tak si vezmi bajk a jed'. Pak mi budeš vyprávět, jaký to bylo, když jsi umíral. Nejpozději zejtra večer. Mně nějak extra nejde o to, abyste mi věřili. Máte možnost volby.“

Ticho je spíš rozpačité, zdá se, že převažujícím pocitem je trapnost. Pete vypadá nešťastně, Šedivák rozpačitě, Vilda, který už urazil pár piv, se tiše tlemí. V tom se otevrou dveře a vejde Zeno, mokrý a rozcuchaný, jak si sundal helmu.

„Smrdí tady mokrej pes,“ vítám ho. Vyčítavě se na mě podívá.

„Právě mluvím o kletbě. Když jsme u toho, přijel's na motorce?“

„Jak vidíš.“

„To není moudrý.“

Zadívá se mi do očí a já v těch jeho vidím psa.

„Možná ne, ale někdo sejmul Kostru. Tak jsem přijel.“

„Nejen Kostru.“ Chápu dobře Zenovu motivaci, ale upřímně řečeno, úmrtí lidí mně vadí mnohem víc. „Víš, Zeno, není tady zrovna moc vůle věřit tomu, že vás někdo proklel.“

„No, možná bude, když uvidíte, na čem jsem přijel. Pojd'te se kouknout.“

Šedivák zneklidněně vyrazí ven, za ním se loudají ostatní, jen Pete mě přidrží za ruku.

„Hele, bylo to zvláštní,“ zamručí mi do ucha.

„Jo?“ roztržitě na něj mrknu.

„To pití.“

Konečně pochopím. „To víš, koukáme, aby si užily i oběti,“ zašklebím se na něj a táhnu ho ven.

„A pohni, tuším, že uvidíme něco zajímavého.“

Kroužek, obklopující Zenovu motorku, se rozestoupí a já otevřu pusku.

„Čolci.“

„Houby čolci,“ poučí mě Šedivák, „jmenuje se to mlok skvrnitý a je to vzácný a chráněný.“

„Jo, a v zatačce u školy to přehradilo cestu. Byly jich tam stovky, Kristo, stovky. Nejel jsem po asfaltu, ale po těch žlutočerných potvůrkách.“

„A položil's to do nich, předpokládám.“

„Chtěl jsem zastavit a klouzlo mi to.“

„V tom viaduktu?“

Zeno se na mě podívá s porozuměním. „Pamatuješ si to tam? Jo.“

„Rozbil ses?“

„Trochu, ale...“

Nechám Werewolfy, aby si prohlíželi rozmačkané mloky, nalepené na motorce, a vezmu si Zena stranou.

„Cos viděl, než jsi to položil? Tedy, kromě mloků.“

„Wolfa.“

„To se dalo čekat. Je to zvláštní, tohle se ještě nikomu nestalo.“

Zeno se na mě podívá. „Jo. Víš, možná je to tím, že Wolf byl nakonec hrozně slušnej chlap.“

„Z čeho tak usuzuješ?“ zeptám se podezřívavě.

„No, z toho, že kdyby tam ti mloci nebyli, tak bych to napral do nákladáku s kládama, kterej jsem vůbec neviděl, ale takhle jsem se tam proplížil a položil jsem to až za zatačkou do listů a do těch ubohejch ještěrek.“

Koukám na něj s otevřenou pusou.

„On mi ten život totiž opravdu dlužil, víš, Kristo,“ dovysvětlí Zeno a vydá se zpátky k motorce.

„Musím z ní ty mloky nějak dostat dolů.“

Hodím Peteho do města, odložím triumpha v garáži a pak jen tak bloumám. Na náměstí Republiky mě upoutá naříkající punkerka. Holka vríská a válí se po zemi kolem skupinky ležících psů.

„Bud' silná,“ hučí do ní postarší bezdomovec moudrým hlasem opilců. „Bojuje, bojuj taky.“ Přijdu blíž. Na dlažbě umírá štěně, tmavé oči se už potahují mázdrou smrti. Založím ruce na hrudi.

„Co čumíš?“ vyštěkne na mě dívka.

Dneska nemám ambice být hodná. „Neber na sebe zodpovědnost za jiné, když si neohlídáš ani vlastní zadek, holka,“ poradím jí tiše. „A zvedni se, je třeba to zvíře pohřbít.“

Udělal chybu, že ke mně zvedla oči, teď už nemůže uhnout. Sama nevím, proč se do toho pletu. Děvče se poslušně sebere ze země a skloní se k zvířecímu tělu. Jeden ze psů zakňučí.

„Odneste ho k řece,“ ozve se za mými zády známý hlas, „tam se mu bude dobře ležet.“

Dívka si z tváře odhrne zplihlý pramen vlasů, zvedne mrtvolku a odchází. Za ní se potácí starý bezdomovec a něco zpívá. Zní to jako žalm. Praha.

„Simeone,“ povzdychnu si, „hledala jsem tě.“

„Já vím, má milá. Tvůj otec se vrátil, že?“

„Poprvé jsem s ním mluvila, opravdu mluvila, chápeš?“

„Rozuměli jste si?“ zeptá se a poprvé se v jeho hlase zatřepetá nejistota.

„Jo, nakonec mi našil takovou, že jsem se probudila až za hodinu. Ty taky usiluješ o světovládu?“

Simeonův úsměv je spíš smutný. „Já?“ potřese hlavou. „Já ne a z duše si přeju, aby k takovému názoru dospěl i Dyre. Zatím to nevypadá, že?“

„Ne, zatím ne. Potřebuju pomoc, Simeone.“ Jemně mě vezme za ruku a vede směrem k řece.

„Promluvíme si o tom.“

„Další problém je, že potřebuju upírskou krev.“

„Upírskou?“

„Ano, abych byla schopná Dyremu čelit, tak určitě. Stará krev je jiná, je v ní čas, nebo... těžko říct.“

„A vašim to vadí,“ konstatuje.

„Jistě, našincům to vadí, už proto, že můj otec je loví. Taková roztomilá forma kanibalismu.“

Simeon se ke mně obrátí. „On musí lovit, ty ne.“

Rozepne si svrchník u krku a kývne na mě. „Můžeme mluvit dlouho, ale nejdřív se musíš najíst.“

„Cos vlastně řekl Darkovi?“ napadne mě, když se nasytím. Simeonova krev je hustá a dává mi sílu. „Cos mu řekl?“

Simeon se usměje takřka chlapecky. „Řekl jsem mu, že najdeš cestu, jak to vyřešit.“

„Možná máš o mých schopnostech přehnané představy, Simeone. Neudělám z něj upíra, zvlášť ne v téhle situaci.“

Pokrčí rameny. „Jak se má?“

„Je nemocnej,“ zamračím se. „Vlastně nevím, co mu je. Nejdřív to vypadalo jako kocovina, ale to není ono. Snad nějaká chřipka,“ odhadnu nejistě. S lidskými nemocemi moc zkušeností nemám.

„Chřipka?“ Simeon zpozorní.

„Jo, ale říkal, že už je mu líp.“

„Opravdu?“

Zavrtím hlavou. „Ne, nejspíš kecá.“

„Co mám dělat?“ jdeme pomalu kolem řeky a ve mně roste touha schovat se do jejího proudu pod vodní spousty, do ticha a chladu. Spát.

„Musíš svého otce poznat a pochopit, abys ho mohla odmítnout.“

„Ty mého otce znáš.“

„Znám.“

„Je to blázen?“ zeptám se zpříma.

Simeon potřese hlavou. „Pokud ano, tak jsem takových bláznů poznal tisíce.“

„Simeone, já chápu politiky, mafiány, šíbry... ale můj otec mluví o jakési pofidérní vládě nad upírstvím. Je to jak z béčkového filmu.“

„Ale ty ses zachránila.“

„Já?“

„Ano, ty světu vládnout nechceš. To je dobrá zpráva, Kristino.“

„Jsme doma,“ minu osvětlený vchod do klubu a kývnu ke dveřím. „Nechceš někam odvézt?“

„Chci,“ Simeon mluví nezvykle tiše. „Kristino, pokud ti to nebude vadit, rád bych navštívil tvé přátele.“

Zvednu hlavu. „Myslíš Gaspara?“

„Ano. Upřímně řečeno, teď se bojím. Tvůj otec může uvést věci do pohybu.“

„Ale potřebuje k tomu i mne,“ upozorním Simeona.

„O tom chci s vámi právě mluvit, Kristino.“

Přikývnu a otevřu vrata garáže.

XIII.

Statek svítí do noci a já už sem jedu jak domů.

„Pojď za mnou,“ pomůžu Simeonovi z auta a zaklepu na dveře.

„Tino,“ Gaspar mě obejmě a až potom si všimne mého doprovodu. „Tino, přivedla's návštěvu?“ zeptá se nedůvěřivě.

„To je Simeon, Gaspare. Neznáte se?“

Stařec pokročí vedle mne do proudu světla z chodby.

„Známe,“ řekne mírně. „Jistě že se známe.“

Gaspar mlčky ustoupí, a když se na něj ohlédnu, vidím, že má pevně stisknuté rty.

„No konečně, liebchen,“ Kay vyskočí od stolu. „Kdes byla? Máš na tváři modřinu.“

„Nojo,“ odbudu ho.

„Kdo to je?“ šeptne, když do místnosti vstoupí Simeon.

Než stačím odpovědět, ozve se Gaspar. „Posaďte se, pane Simeone. Věděl jsem, že se časem sejdeme.“

Simeon si sedne a pokojně položí dlaně na stůl.

„Nevyhledal bych vás, ale Dyre se vrátil. Možná že mne přese všechno, co nás dělí, budete potřebovat.“

„To ti udělal otec?“ Gaspar mi podává pohár s krví.

„Jo. Řekla jsem mu, že je magor. A tak.“

„Tino...“

„Timotej už to ví, přijde, ale jen na skok. Kayova máti si v Berlíně postěžovala, že jí vysávám synka, a někteří našinci jsou z toho trochu, eh, neklidní.“

„Matka?“

„Dalo se to čekat,“ Gaspar se zachmuří a pak se starostlivě zadívá na Gutu, která sedí v houpacím křesle, obalená v přikrývkách. „Myslíš, že sem přitáhnou?“

„Nevím. Spíš ne, Gothel se Dyreho bojí a sáhnout na mne znamená vyhlásit otcí válku. Bez ohledu na to, jaký má Dyre ke mně vztah, tohle by si líbit nenechal a Gothel to ví.“

„Gothel možná, Tino, ale je spousta jiných, i v Německu.“ Kay se ošije.

„Neříkej, že to máti nemá pod kontrolou?“ ušklíbnu se.

„Má, ale znáš mladé.“

„Jsi tu taky ty, kotě. Ty nejsi pověst, jsi zabiják.“
„To je pravda,“ zabručí Gaspar a Guta se ozve slabým hlasem.
„Měl by ses postarat, Kayi.“
Málo platné, Gasparovci jsou ze staré školy.

„Kay se postará, o tom nepochybuju,“ Simeon promluví lehce a nevtíravě, ale přesto se k němu všichni obrátí, „nepochybuju, že dokáže zastavit jakékoli obtěžování, kterému by byla Kristina vystavena, jenže... jenže nedokáže zadržet jejího otce. O tom musíme mluvit. Čas plyne a ti, kteří zůstali stát...“ zarazí se najednou.

Gaspar zakašle. „Vím, o čem mluvíte, Simeone. Není možné žít tak jako dřív. Někdy mě to mrzí, ale je to tak.“

„Je to tak,“ potvrdí Simeon. „Jenže Dyre, jak řekla Kristina, nechce peníze, nejde mu o vliv ve správních radách, po kterém touží Gothel, chce vládu.“

„Jo, vládu. Jenže si neuvědomuje, že v Evropě žijí stovky milionů lidí, není to jako dřív.“

„Nic není jako dřív,“ postěžuje si Kay a zatočí pohárem v prstech. „Pamatuju si doby, kdy člověk mohl uštvat koně, a nepotkal člověka.“ Zasní se.

„Jasně, a pamatuješ si dobu, kdy holky ječely, když v noci potkaly chlapa, Kayi, nechme tvé vzpomínky stranou.“

Guta se rozesměje. „Myslím, že by bylo pěkné, kdybyste se s Kayem vzali.“

Odkašlu si. „Nechci být zlá, Guto, ale nechme stranou i tvé vzpomínky, ano?“

„Snad jsem tolik neřekla.“

„Simeone, dokážu ho zvládnout?“ Někdy je lepší zeptat se rovnou.

„Dokážeš,“ Simeon si přihladí vlasy ke spánkům, „ale nejspíš ne hned. A taky, taky budeš potřebovat hodně krve. Staré krve. Ta, kterou ti může dát Kay a Gaspar, nebude stačit.“

A je to tady. Věděla jsem, že to přijde, ale je to tady.

„Copak můžu pít jen z našich?“

„Pokud chceš odporovat svému otci, tak jistě.“

„Co třeba vlkodlaci?“

Guta se napřímí v křesle. Snad má strach o Martina.

„Pila's z nějakého?“ osten žárlivosti v Kayově otázce nelze přehlédnout.

„Z Peteho. Musela jsem, prostě, měla jsem žízeň. Musela jsem ho odtáhnout na záchod a... No, nechci to rozebírat. Byl pěkně vyděšený.“

„O tom mluvím, Kristino. Bude se to stávat častěji a častěji.“

„Dyre bude mít radost, tohle mi vždycky sliboval,“ řeknu vztekle.

„Neboj,“ Gaspar mě štípne do tváře. Vždycky jsem to nesnášela, ale v situaci, kdy hrozí, že mu vypiju krev, podobné gesto vítám.

„Uživíme tě.“

„Až se uzdravím...“ Guta se hrabe z křesla.

„Ty ne,“ její muž přes ni rychle hází přikrývkou. „To tak.“

„Aspoň zhubnu,“ maluje si Guta a bezděčně pohledem zavádí o Kaye. Zhubnul hodně, uvědomím si, a nemá na tom podíl jen otcův útok.

„Já ti budu dávat pít,“ řekne Simeon a znovu se mírně usměje. „Nejsem upír, nevyvolá to rozepře.“

Gaspar si změří křehkého starce. „Vy? Když bude mít opravdu žízeň, nevydržíte dlouho. Podělíme se.“

Simeon s úsměvem potřese hlavou a já vyřknu to, na co myslím od odpoledne.

„Jak můžu zabránit Dyremu v těch pitomostech, Simeone. Mám ho zabít?“

Stařec se ke mně obrátí a v jeho tváři se zračí překvapení.

„Ovšem že ne, má milá, je to tvůj otec. Musíš mu to vysvětlit, ukázat, že je jiný způsob, jak vládnout.“

Jeho odpověď mě zbaví naděje. Přitáhnu kolena k bradě a podám Gasparovi pohár.

„Nalej, starý. Čekají nás zlé časy.“

* * *

Jednu výhodu setkání s Dyrem má. Teď mě aspoň nechává vyspat. Slastně se zachumlám do peřin a... u dveří zadrnčí zvonek.

„Kdo to je?“ Kay zvedne hlavu z polštáře.

„Nejspíš pošta,“ zavrčím. „Spi.“

Upír přes sebe přetáhne přikrývkou a já hledám župan.

„Už jdu,“ zavrčím a šourám se ke dveřím.
 „Kdo je?“
 „Policie.“
 Nakouknu do kukátka a znechuceně odemknu.
 „Co blbneš, Konráde? Víš, kolik je hodin?“
 „Poledne.“
 „Jo, poledne. Jsme upíři, Konráde, upíři.“
 Rozjařeně se na mě zasměje. „Kafe by nebylo? Venku je pěkně, co, že máš zabeďněno?“
 „Je tu Kay,“ upozorním Béru a zapnu překapávač.
 Kay tu opravdu je, stojí nahý ve dveřích a zívá.
 „To je překvapení,“ konstatuje.
 „Co nespíš?“
 „Naspal jsem toho poslední dobou o hodně víc než ty,“ odsekne, „tak se chci zúčastnit.“
 Bér si Kaye nezaujatě prohlíží.
 „Taky bych potřeboval zhubnout,“ řekne potom lítostivě.
 „To se ti možná splní dřív, než tušíš,“ potěší ho upír a jde si pro župan. Rýsuje se tu hotová snídaně v trávě.

„Hele, Tino, musíme ty případy motorkářů odložit,“ oznámí mi Konrád.
 Kývnu. „Co jinýho?“
 „Tobě to nevadí?“
 „Nepředpokládám, že bych přiměla Policii České republiky, aby vyšetřovala smrt způsobenou prokletím.“
 „Hehe,“ Konrád si zamne nos. „Takže kletba? Určitě?“
 „Jo, určitě. Už chystáte tu dlačí sešlost?“
 Ostře na mě pohlédne. „Ono se to týká i někoho jiného než vlkodlaků?“
 „Těžko říct. Pamatuješ si Zenu?“
 „Jo,“ kývne. „Vlkodlak, co vlkodlakem není. Ty ho znáš?“
 „Jo, venčila jsem ho v Křivoklátě.“
 „Co to?“
 „Ale nic. Taky měl bouračku.“
 Konrád zvážní. „Tino, slyšel jsem, že se tu objevil tvůj otec.“
 Přikývnu. „To se tě netýká. Nezajímá se o lidi.“
 „Budou mrtví?“

„Jestli jo, tak mezi těmi, kdo už jsou mrtví dávno. Pust' to z hlavy.“

„Tino, když jste se minule rvali, bylo mrtvých dost. Zaručím ti, že...“

„Ne. Ne, Konráde. Dyre by nás zabil všechny tři najednou a ani by si nezašpinil manžety. Nedám ti záruky.“

Medvědodlak usrkne kávy, jako by potřeboval spláchnout hořkost z jazyka.

„Nějak se poslední dobou všechno sere.“

Možná čeká přitakání, ale mlčím. Kay nasaje ze sáčku další krev.

„Už půjdeš?“ zeptá se Konráda společensky. „Nebo zůstaneš na oběd?“

S úsměškem se dívám, jak medvědodlak bledne. Neměl nás zkrátka budit.

* * *

Podruhé v jednom dni mě vzbudí zvonek u dveří. S nadávkami se vyhrabu z postele a potácím se otevřít.

„Kdo sem pořád leze, do prdele?“

Dveře otevřu hodně prudce a Darek nadskočí.

„Tino?“ Je bílý, řekla bych, že bělejší než my, a vypadá, že se v následující chvíli složí.

„Máš být v posteli, když je ti takhle zle.“

„Ozvala se mi.“

„Kdo?“

„Ta baba. Ta, cos mě za ní poslala dělat rozhovor. Ozvala se mi, že se mnou chce znova mluvit.“

„Neřekla proč?“ Celé se mi to nezdá. Vzpomenu si na Hermínu a v páteři mi zatrne. Jistě že nemám strach, ale ta ženská je nenávisť celá podebraná.

„Chceš tam jít?“ zeptám se Darka.

„Jo. Musím tam jít.“

„Proč to?“ Na stole ještě leží Kayův dopitý sáček od krve. Stává se z něj taky bordelář, napadne mě. Mám na něj dobrý vliv.

„Chci vědět, proč s ním zůstala celý život, když...“ Všimne si zatemnění. „On je tu Kay?“

„Jo.“

„Takže překážím?“

Ten ukřivděný tón se mi nelíbí. „Ne, nepřekážíš. Spí a navíc, jsou věci, do kterých nemá co mluvit.“

„Máš žízeň?“ zeptá se Darek radostně.

„Ne.“ Není to pravda, ale při pohledu na Darkovy vystouplé lícní kosti pokryté horečnatým ruměncem nemám chuť přitížit mu ztrátou krve.

„Jedla jsem.“

„Půjdu tam.“

Zarazím se. „Hele, Darku, nejsi od té minulé návštěvy nemocnej?“

„To nemá souvislost. Víš, dost v poslední době piju,“ přejíždí nervózně prstem po stole, „nějak se z toho nemůžu dostat.“

„Z čeho?“

„Z toho, že mě nechceš.“

Vstane. „Už půjdu. Vzbudil jsem tě, vid’?“

Zní to trpitelsky.

„Víš co, jdi za tou babou a vyptej se jí pořádně. Zeptej se, jestli jí to sebezapírání přineslo štěstí, hm? U mne si nic nevybrečíš,“ upozorním ho tvrdě. Neurazí se.

„Vždyť já vím. Tohle je můj boj.“

„To je,“ plácnu ho po zádech a pak ho v úzké předsíni políbím.

„Cítím tvý zuby,“ šeptá mi okouzleně. „Nemůžeš mě aspoň kousnout?“

„Ne,“ strkám ho ze dveří. Láska má hodně podob a některé jsou hodně bizarní.

XIV.

Podzim je pro upíry doba plná naděje. Zatímco v létě jsou nuceni věčně sedět doma, podzimní a zimní šero umožňuje nepřebernou škálu aktivit. No, aktivit, zavádím pohledem o spícího Kaye, prostě mohou ven. Já se ovšem z podzimu neraduju. Ven můžu celý rok, a tak pro mne znamená jen nutnost odstavit gileru (a triumpha) do garáže a obalit své věčně zimomřivé tělo do kabátu. Nejradši bych utekla ke Gasparovým na statek a v křesle, vyloženém kožešinou, tam pila horkou koňskou krev, ale nejde to. I tohle útočiště už je rozbité.

„Chci domů,“ chce se mi zařvat, ale vím, že mi to nebude k ničemu. Mé doma není, nikdy nebylo. Nebylo na vozech, táhnoucích se za vojáky, ani ve vypálených usedlostech, v žádné z těch postelí, ve kterém jsem za svůj život spala, v žádné náruči. Je teď doma tady? Rozhlédnu se kolem sebe. Možná, možná je mé doma Praha, která nikdy neusíná, možná Staré Město. Vzpomenu si na Dyreho a zamračím se. On je ten, kdo můj domov zabil, a já... já nedokážu zabít jeho. Přeběhnu si jazykem přes vyschlé rty a vklouznu ke Kayovi pod pokrývku. Zajede mi rukou do klína.

„Máš chuť, liebchen?“ šeptá v polospánku.

„Hm,“ přisvědčím a rty hledám jeho krk.

„Tohle je ono?“ Kay si ohmatává hojící se ránu a jemně mnou pohupuje na klíně.

„Co ono?“

„Ta žízeň?“

„Asi,“ nechce se mi o tom mluvit.

„Proč tak smutně, liebchen, mne to opravdu bere.“

Stočím pohled k jeho slabinám. „Možná jo,“ připustím, „jenže tohle tempo dlouho nevydržíš.“

„V loži?“ povytáhne obočí.

„V krvetvorbě, prdelko,“ vstanu z něj. „Zvu tě na noční vejlet,“ dloubnu ho bosou nohou do žeber. „Vyjedem si za Prahu?“

„Šukačka v listí?“ Pobytem v českém prostředí si Kay podivuhodně rozšířil slovní zásobu.

„Ne,“ zkažím mu radost. „Naučíš mě křičet.“

„Hele,“ ženu emko po mokré silnici a Kay se ošívá na vedlejším sedadle, „hele, Tino, nebude to tak jednoduchý, jak si myslíš.“

„Vím, že to nebude jednoduchý,“ pošlu auto do zatáčky dveřmi napřed. Kay se na mě zazubí. „Brzdi, liebchen, já už mrtvej jsem, ale ty ještě ne.“

„Slíbila jsem ti trochu zábavy, nemám pravdu?“ mrknu na něj a znovu sešlápnu plyn.

Noc je vlhká a větrná, taková, do které nejdete, když nemusíte. Pro našince je to jen dobře... Taková noc je noc lovu.

Zabočím na lesní cestu a vypnu motor. Kay je venku první.

„Máš pořádný boty?“ rýpne si.

„Jasně že ne.“

Podpatky se mi boří do bláta, když spolu míříme hloub do lesa. Kay naslouchá.

„Mohli by tu být myslivci,“ šklebí se na mě.

„Myslivci možná,“ odbydu ho, „ale lovci jsme tu jen my dva.“

Paseka je sevřená stromy, tmavá v bezměsíčné noci a nejspíš děsivá. Nejspíš, protože děsivost má pro našince poněkud jiné konotace než pro normálního člověka.

Stisknu Kayovi loket. „Křič.“

Zavrtí hlavou. „Ty chceš křičet, ne?“

„Neumím to. Buď jsem moc mladá, nebo to má něco společného s tím, že snesu den.“

„Tvůj otec taky snese den a křičet umí,“ argumentuje Kay logicky.

„Tebe to někdo učil?“

„Ne,“ vede mě k vývratu, „ale tenkrát jsem neměl glock. Musel jsem, chápeš?“

„Já s Božou taky musela a nevrkla jsem.“

Položí mi dlaň na břicho. „Zkusíme to spolu.“

Nadechne se a já pocítím chvění, jeho prsty na mém břiše se cukají, bránice vibruje a pak křik vyrazí jako poryv ohně. Kolem praská dřevo a ulámané větve padají k zemi. Zalehly mi uši.

„Už víš, o co jde?“ Kay se zjevně namáhá mi křik nějak popsat, ale nejde mu to.

„Nevím, prostě to musíš cítit,“ rezignuje nakonec.

„Zkusíme to ještě?“

Přikývnu a opřu se o něj zády. Nemyslím teď na Kaye, myslím na svého otce, představuju si ho, jak rve břicho Gutě, jak dává mou matku, patnáctileté děvče, které možná čekalo rány a násilí, ale ne zuby na hrdle. Představuju si ho a nakonec ho na spodním okraji paseky i vidím. Křik potom přijde sám, vydere se mi z hrdla, rve bránici a nutí mě křečovitě zaklánět hlavu. Je strašlivý. Kdybych hodila granát, nezpustošila bych paseku víc.

„Kurva, mám to, Kayi,“ zalomcuju svým průvodcem, ale ten mě neobejme. Strnule stojí a dívá se kamsi dolů.

„Co sis myslela, že děláš?“ Dyre je najednou u mne, tvář zkrvavenou. Není to moudré, ale usměju se na něj šťastně.

„Křičím.“

„Chtěla's mě zabít?“ Dyre vztáhne ruku k mé hrudi. Kdyby chtěl, vytrhne mi srdce. Měla bych se bát, ale nebojím se.

„Chtěla, upřímně řečeno, chtěla, ale myslela jsem, že to, co vidím dole, je jen má představa. Neber to osobně, Dyre. Moc věcí jsi zkomplikoval.“

Kay mi mačká ruku, ale nevnímám ho.

„Dal ti pít?“ sykne Dyre.

„Kdo? Kay?“

„Ne, Simeon.“

Potřesu hlavou. „Jo, dal. Taký mi řekl, že ti mám některé věci vysvětlit.“

„Ne, některé věci bych měl vysvětlit já tobě, dcero.“

V tu chvíli zakřičím. Tlaková vlna ho srazí k zemi, na okamžik, ale ten stačí. Kay mě táhne pryč, běžíme tak, jak to upíři dovedou, kličkujeme mezi stromy, které se lámou pod vlnami jeho křiku.

„K autu,“ vydechnu.

„Dostane se dovnitř.“

„Ne.“

Zoufale hledám po kapsách klíč, abych včas otevřela dveře. Emko stojí na cestě tiché a opuštěné a za námi zuří vichřice poryvů Dyreho síly.

„Dovnitř,“ křičím, ale nemusela jsem ani nic říkat. Když na to přijde, je Kay profesionál.

Vklouznu na sedadlo, vrazím klíč do zapalování a vidím otce možná deset metrů od nás. Emko není auto do lesa, ale teď mě to nezajímá. Pneumatiky se protočí v bahně a vůz vyletí na cestu jako vystřelený z praku. Pořád čekám náraz, ale ten nepřichází. Reflektory češou noční tmu, Dyreho nikde nevidím, ještě pár metrů a budu na silnici, pár metrů.

Najednou je před autem a nadechuje se.

„Tino, dolů,“ řve Kay, jenže já mám jiný plán. Snažím se najít Dyreho mysl, stejně jako hledám vzpomínky mrtvých, jenže teď si neberu, teď dávám. Dávám otci své vzpomínky na bití, znásilňování a hlad, s nohou na plynu ho zaplavuju proudem špíny, kterou jsem prošla, a Dyre zaváhá. To mi stačí. Emko kolem něj prolétne, zadek auta se smýká po silnici, ale ručička na tachometru už sahá po stopadesátce.

„Teď nás zabije,“ zaprorokuje Kay.

„To mohl klidně udělat i v tom lese, čas na to měl,“ syкну. V duchu se zabývám myšlenkou, jestli je v silách jakéhokoli upíra dohonit bavoráka em pětku, když se Kay znovu ozve.

„Najde nás. Dostane se dovnitř. Snila jsi o něm a pak najednou tam byl, zničehonic, nemáme šanci...“

„Kayi, nevidíš, že řídím?“

Zmlkne a spolkně to, co měl na jazyku.

„Jasně že nemáme šanci,“ připustím po chvíli smířlivě, „nemáme jinou šanci než tu, že se zastaví sám.“

„To je potěšující.“

„Zastaví se sám.“

„Tino...“

„Zabila by tě Gothel?“

„Liebchen, Gothel mě vychovala, je to moje matka se vším všudy. Dyre tě zplodil a pak ti dal poslední polibek, to je něco jinýho. Vím to, taky jsem zplodil děti. Věř mi.“

„A dal's jim polibek? Napadlo tě jim ho dát?“

„Jistě že ne. Proč bych s sebou tahal unudlaný spratky nějakých poběhlic?“

„Proč on dal poslední polibek žoldácký matraci? Měla jsem za sebou stovky znásilnění, když mě kousnul. Prodávala jsem se za polívku, měla jsem svrab a filcky, přesto...“

„No dobře. Je tu naděje.“ Zničeně na mě koukne. „Aspoň ses naučila křičet. Je to... No, měl jsem to čekat.“

„Co zas?“

„Že když začneš křičet ty, bude to jiný. Tino, víš, co by se stalo, kdyby začal křičet on?“

Pocit bezpečí, který mi Praha poskytuje, je možná klamný, ale jak mineme ceduli s nápisem „Hlavní město vás vítá“, je mi líp. Timotej, potřebuju Timoteje, vím to úplně určitě. Jeho a Simeona. Ruce, svírající volant, se mi najednou roztřesou vyčerpáním.

„Máš toho dost,“ konstatuje Kay. „Nemám tě vystřídat?“ Zavrtím hlavou. Nechci vystřídat, jsem vyděšená a neřídít, strach by mě zavalil. Nutnost soustředit se mě vysvobozuje od povinnosti myslet.

„Nechceš jet radši k Nikolasovi?“

Kay teď mluví konejšivě.

„Proč?“ vyjedu na něj.

„No, jsou tam různé zabezpečovací systémy a navíc, kdyby se něco semlelo, neodnesou to lidi.“

Překvapil mě, to musím přiznat. Ne vírou, že Dyreho zadrží bezpečnostní systém, ale tím, že pomyslel na sousedy.

„No dobře.“

„Musím se taky převlíct,“ přizná Kay i prozaickou motivaci.

„Potřebuješ čisté prádlo?“ dobírám si ho.

„Neříkej, že ty nemáš staženej zadek. Roztomilej, ale staženej.“

Plácnu dlaní do volantu. „Těžko říct. Možná jsem i trochu ráda.“

„Ráda?“

„Hm. Nezdá se ti, že takhle je to normálnější?“

Kay mlčí a dívá se na mě s neskryvaným údivem.

„Liebchen,“ řekne potom, „ty jsi cvok.“

Kay zapíná systém vnitřní ochrany a já se jdu koupat. Dyre sem nepřijde, vím to. Nepřijde, protože není připravený.

„Můžu k tobě?“ Kay se sice zeptal, ale na souhlas už nečeká a vlezte ke mně do vany.

„Hm.“

„Tino, můžu se tě na něco zeptat?“

„Hm.“

„Kde se tam vlastně Dyre vzal. Sledoval nás?“
 „Ne,“ kouknu na něj ohromeně, „jistě že ne. Přivolala jsem ho.“
 „Cože?“ Kay se málem utopí ve vaně.
 „Jo, ale ne tak, jak si myslíš. Ne vědomě. Prostě jsem si potřebovala představit někoho, na koho bych ten křik nasměrovala, a nikdo jiný mě nenapadl. No a on přišel.“
 „Poznal, že na něj myslíš?“
 „Jistě. Jsme dost těsně spojení na to, aby to věděl a nemusel se moc namáhat.“
 „Přišel ti dát za uši?“
 „Asi tak.“
 „Takže ho dneska už nečekáš?“
 Zavrtím hlavou. „Vyděsil nás dost, ne? A o to mu jde.“
 „Co budeme dělat teď?“
 „No,“ cáknu na něj pěnu, „coby. Vykoupem se a pak půjdem do postele.“
 „Máš hlad, co?“ odhadne mě cynicky.
 „Jo, obojího druhu,“ přiznám.

Ležím a dívám se do stropu, na jazyku ještě chuť Kayovy krve, spokojená a uspokojená. Dyre je daleko, povlečení voní prádelnou a Kay už dávno ví, jaké tempo je optimální. A umím křičet, po dnešní noci už umím křičet. Ještě chvíli nechám všechno tonout v růžovém oparu a pak zvednu zadek z postele. Tak moc v pohodě to přece jen není.

Přejdu po vysokém koberci k zablácené hromádce šatů a po chvíli z ní vyhrabu mobil.

„Timoteji...“ čekám na hluboký hlas na druhém konci, a dokonce se i mírně těším.

„Kotě...“ dal najevo takovou míru citů, jakou pokládám za přiměřenou. „Jedu. Byl bych se ti ozval. Něco nového?“

„Jo, umím křičet.“

„Opravdu?“ Nejsem si jistá, jestli má z toho radost.

„Samo.“

„Co na to tvůj otec?“

„No...“

„Tino, nedělej pitomosti. Dyre je jiný než já nebo Gaspar. Nebude se s tebou mazat.“

„No, víš, představovala jsem si ho jako terč.“
Timotej mlčí, ale já si dovedu představit, že mě při tom nevelebí.
„Kde jsi?“ zeptá se potom tiše.
„U Kaye, tedy vlastně u Nikolase. Však víš.“
„Dostane se tam.“
„Když bude chtít, tak jo,“ připustím vesele.
„Jestli ti tvůj krk vyhovuje tak, jak je, začni brzdit,“ Timotej se zlobí. „Dyry ti ho může zlomit jedna dvě.“
„Kdy dorazíš?“ snažím se ho odlákat k jinému tématu.
„Tak za dvě hodiny. Doufám, že tou dobou budeš ještě naživu, že budete oba naživu.“
„Pesimisto.“
Timotej se mi zdá vydešenější, než si dokážu představit.
„Rád bych byl, holčičko, rád bych byl.“

Čekání na Timoteje si krátím prohlídkou Nikolasovy knihovny. Některé ze svazků jsou velmi staré, Nikolas si možná nepotrpěl na kulturu, ale snob byl určitě. Listuju historickým vydáním Kladiva na čarodějnice, psaným v latině. Chm. Pro ženu a upírku k tomu je to zvláštní lektura.

Pátrám v knihovně dál a najdu jakýsi spisek o pražských židech. Nemá pro ně moc laskavých slov, ale mě zarazí ilustrace, která má zobrazovat život v ghettu. Je na ní Simeon, stejně starý a křehký jako dnes. Uhladím stránku a znovu si prohlédnu kresbu. Jistě, nemusí to být on, ale... Posadím se do křesla. Musím se ho na jeho vztah k mému otci pořádně vyptat.

Domácí telefon bzučí, a když kouknu na monitor, vidím, jak se do kamery zubí cizí chlápek.

„Timotej je tu,“ hlásí. „Otevřete dveře?“

Nerozhodně se zarazím. Chlap může vézt skoro cokoli, na druhé straně trvat na tom, aby mi Timo zamával do kamery, je přes den dost pošetilé.

„Jo, moment,“ stisknu klávesu a rozběhnu se do garáže. Chci tam být dřív než dodávka.

Modrý boxer se vkolébá do vrat, která se za ním automaticky zavřou, a šofér vystoupí. Vypadá nervózně, když otevírá dveře skříně. Přitisknu se ke zdi a čekám, co se bude dít dál.

„Tino, vím o tobě,“ Timotej seskočí ze dveří a jde rovnou ke mně.

„Takže jsi celá.“

Šofér se skromně drží u dveří a mně dochází, že se nás, upírů, docela obyčejně bojí.

„Od cesty,“ vtiskne mu Timo do ruky pětistícovku a řidič zmizí za volantem.

„Musím mu otevřít,“ vzpomenu si a běžím do haly. Timotej jde za mnou a motor auta naskočí.

Sotva je dodávka pryč, Timotej se do mě pustí.

„Tobě dočista přeskočilo. Místo abys byla nenápadná, začneš se učit křičet a první, na kom to vyzkoušíš, je on.“

„A to mám jako sedět na zadku a dělat paví chvosty?“

Timo přiklekne ke křeslu, ve kterém sedím. „Tino, když ne ty, tak Kay mohl být na kusy. Mysli trochu,“ zaskučí bezmála zoufale.

„Myslím až moc,“ ohradím se. „Moc, za všechny a na všechno. Mám toho plný zuby, Timoteji. Vlkodlaky kosí nějaká kletba, Darek je nemocnej a otravuje mě, abych ho kousla, Simeon tajemnej jako vždycky. A Dyre je magor.“

„Kotě...“

Zavrtím hlavou. „Nerozmlouvej mi to. Každý, kdo chce dneska vládnout upírům pro vládu samu, je blázen. Pochopila bych, kdyby chtěl peníze, akcie, cokoli. Ale předsedat nějaké pitomé upíří konkláve? Nenech se vysmát.“

„Upíří konkláve?“ zdá se, že tohle je moc dokonce i na Tima. „To ti říkal?“

„Jo. Chce vládnout Evropě. To je...“

„To je myšlenka z časů, kdy byl Dyre mladý, Tinko,“ pohladí mě upír po rameni. „Každý upír by měl mít nějakou normální práci,“ řekne pak zničehonic.

„Myslíš jako ty, já a Kay?“ zeptám se ironicky.

„Třeba,“ odsekne. „I Kayovo šaškování s taktickým střelivem je lepší než tohle,“ povzdychne si pak a já nemůžu než souhlasit.

Všechno je lepší než tohle.

XV.

Tetovací pistole bzučí, to se Timo uklidňuje prací na Kayových zádech. Má jisté, klidné ruce a já se na něj ráda dívám. Pomáhá mi to.

„Kam až budou ty runy sahat?“ zeptám se zvědavě a píchnu Kaye prstem do zad.

„Až na konec páteře...“ Timotej ani nezvedne hlavu.

„Bude mít zkérované zadek,“ zaraduju se.

„Když chceš...“ broukne Kay a nadzvedne se na židli. „Když chceš.“

Culím se na něj a idylu naruší teprve telefon, který se zase nekompromisně dožaduje pozornosti. Co jsme vlastně dělali, když nebyly telefony?

Je to Pete.

„Neruším?“ Jestli se mi na Petem něco líbí, tak hlas, hluboký a znělý, teď ale zní trochu skřípnutě.

„Ne. O co jde?“

„Můžeme tě s Konrádem navštívit?“

„Můžete, ale nejsem doma.“

„Potřebovali bychom...“ slyším hlas, který Petemu napovídá, „probrat to setkání. Nějak se to nelepší.“

„Nelepší?“

„Teď se zas sklouznul Šedivák.“

„Není mrtvej, že ne,“ ujistím se.

„Ne, ale odvezli ho do nemocnice.“

„No a?“

„Víš, je dost potlučenej, a když se začne hojit, tak...“

„Může se proměnit?“

„No může.“

V duchu zakleju, ale držím se. „Dej mi Konráda.“

„Ale Konrád tu není.“

„Dej mi ho a běž si vypláchnout pusku mejdlem. Lhát je špatný.“

Pete vydá jakýsi neurčitý zvuk a vzápětí se ozve medvědodlak.

„Nedělej ze mě vola, Bére,“ vyjedu na něj, ještě než stačí něco říct. „Ani to nezkoušej, mám spoustu jiný práce. Kde leží Šedivák?“

„V Motole,“ zahučí Konrád, který evidentně není rád, že o něm vím.

„A máš nějaký zásadní problém s tím zajet pro něj a vyzvednout ho dřív, než mu naroste ještě jeden ocas?“

„Všechno není tak jednoduchý, slečno Salová. Vyhoděj mě od policie, a pak si svý maléry žehlete sami.“

„Konráde,“ dávám si záležet, aby si výhružky všiml.

„Toho tak vyhodí,“ vloží se do hovoru i Timotej, „beztak tam na každého něco ví. Řekni, že mu to vzkazuju.“

Jeho slova nemusím ani opakovat, Bér je slyšel dobře.

„Vyzvednu Šediváka z nemocnice,“ svolí nenadšeně, „ale co bude dál?“

„Dál přijedete, všichni tři. Ty, Šedivák a Pete, a pobavíme se. Víš, kde bydlel Nikolas? Jsme v domě. Pa.“ Hotovím se zavěsit, když mě Konrád zarazí.

„Počkej, Tino, přijedeme, ale mám tomu rozumět tak, že jste tam tři upíři?“

„Jojo, tři, vážený kolego, ale slibuju, že se před vaší návštěvou najíme.“

Když mobil odložím stranou, usměju se. Buď Konráda trápí svědomí, nebo jsem Peteho svým záchodovým číslem vyděsila až moc.

„Najíme?“

Timotej přestal tetovat a teď se s Kayem živí ze sáčeků.

„Ty nejíš.“

„Je to studená krev.“

„Kay je tak hubenej proto, že mu studená nechutná, nebo proto, že ty máš hlad?“

„Měl přece úraz,“ ohradím se.

„Jak často z něj piješ?“ nedá se Timo zmást, a navíc použije tón, který ve mně evokuje pocity malé holky, co shodila kamaráda z prolejšačky.

„Každý den, no, skoro každý. Gaspar se taky nabídl.“

„Počkej, až dojím,“ starý upír se zhluboka napije. „Musí si trochu odpočinout, nebo z toho ještě bude zlá krev.“

„Zlá krev?“ Vykračuju si prsty po Kayových potetovaných zádech a pohvizduju si mezi zuby. „Proč?“

„Proč? To si děláš legraci? Celý Berlín je kvůli těm potrhaným upírům na nohách, a když ještě vypiješ korunního prince, nerozdýchají to. Mají strach, a ze strachu se snadno líhne vztek.“

„Co mi můžou?“

Timotej sebou trhne. „Neříkám, že ti ublíží, ale něco můžou. Můžou před tebou zavřít dveře. Všechny dveře.“

„Všechny? I tvoje?“ zeptám se posměšně, ale lehko mi u toho není.

„Moje a Gasparovy ne. Možná s tebou zůstane i Kay, ale to je všechno. Znáš našince.“

Kousnu se do rtu. „Myslíš, že by přiměli Přibského a ostatní, aby...“

„Tino, když to rozmáznou, Přibský tě možná stejně pozve, ale nikdo se už k tobě neobráčí zády. Budou s tebou konverzovat, ale nebudou ti věřit. Já tě znám, kotě, ty nejsi Dyre. Ublíží ti to.“

„A jak víš, že jemu to neubližuje?“ zeptám se najednou. Ne, nechci se otce zastávat, jen se snažím představit si, jaké je to uvíznout v čase, a navíc sám. Možná se na to zeptám Simeona.

Když se ozve domovní telefon, jsem už skoro hotová, ale stejně se od Timotejova krku odtrhuju nerada.

„Kurva, musej přijít takhle nevhod?“

„Tys je pozvala, tak trp.“

„Pch,“ utřu si pusy a jdu otevřít.

Šedivák vypadá špatně. Upřímně řečeno, vypadá mnohem hůř, než jsem čekala. Bér ho spíš nese, než vede, a Pete za nimi pokluskává celý nervózní.

„Taky kamion?“

Pete vrtí hlavou. „Ne, osobák, ale letěl asi třicet metrů.“

„To ses s ním sčuchnul v takový rychlosti?“

„Bylo to za Prahou, Kristo.“

Kývnu ke dveřím. „Jděte dovnitř. Je tam lehátko.“

Ano, lehátko v hale opravdu je. Drahé chaise longue od Natuzzi, ne moc pohodlné, ale na složení vlkodlaka snad postačí.

Konrád společensky pokývne směrem k upírům a posadí Šediváka na černou kůži.

„Jak je?“ obrátím se ke zraněnému.

„Mizerně. Bolí to jako přeměna, vtip je v tom, že přeměny obvykle netrvají několik hodin. S Konrádem to byl dobrý nápad, díky,“ sykne a sesune se na lůžko.

„Konáš skutky milosrdenství, Konráde?“ Timotej vstal od stolu a napřáhl k medvědlakovi ruku. Ten na ni hledí značně nejistě, ale pak ji přijme.

„Nekonám,“ zavrčí, „ale tentokrát se problém týká našich, takže...“

„Takže to ani nebude tolik stát?“

Timotej se mu vysmívá.

„Nech ho, Timo,“ okřiknu ho. „Jsem ráda, že máme aspoň Béra, bez někoho u policajtů jsme namydlený.“

Kay se zasměje a Pete zamíří k němu. Koneckonců, znají se.

„Cos viděl?“ Šedivák pomalu zvedne hlavu, zdá se, že ho bolí udržet oči otevřené.

„Coby? Auto.“

„Jak se to stalo?“

„Zatáčka mě vynesla do protisměru, jsem vůl. Nic paranormálního.“

Něco mi nehraje. „Ne? Neviděl's náhodou ještě něco jiného?“

Zavře oči a zavrtí hlavou.

„Byl jsi v bezvědomí?“

„Mlčí.“

„No tak...“ Mám neodbytný pocit, že lže.

„Šediváku, tady nejde o tebe... Jde o všechny.“

Pete neklidně přechází po místnosti.

„Je mi zle,“ zraněný vlkodlak zasténá a křečovitě sevře rty.

„To je mi líto...“ nakloním se k němu laskavě a položím mu dlaň na čelo, „je mi to líto, ale lhát bys mi nemusel.“

Vykřikne. Nedaří se mi sice proniknout k jeho vzpomínkám, ale to, co prožívá, jistě není příjemné.

„No tak, Šediváku, vždyť nejsme děti.“ Kay mě pozoruje se zájmem, který je profesní jen zčásti. Má tyhle věci rád.

Vlkodlak se pokouší odvalit, ale držím ho pevně.

„Neutečeš, jsem upírka, Šedý,“ okřiknu ho. „Pete, promluv se svým přítelem.“

Pete si rozpačitě prohrábne vlasy.

„Hele, tys neměl před tím ty halucinace?“

Šedivák mlčí. Přiblížím dlaň k jeho čelu a Pete to zkusí ještě jednou.

„Tak neměl?“

„Měl,“ připustí neochotně zraněný.

„A cos viděl?“

Ted' už jsou kolem všichni. Odkašlu si.

„Co kdybyste si zas sedli na zadek?“

Nesednou si, samozřejmě.

„Viděl jsem mlhu,“ souká ze sebe Šedivák. Nechybí moc a nohu mu přerazím podruhé.

„Tak mlhu?“

„Mlhu,“ přisvědčí, ale do očí se mi nepodívá.

„Chceš to z něj dostat?“ nabídne se Kay.

„Spíš ne. Možná je jen v šoku,“ najdu vysvětlení, kterému sama nevěřím, ale už tak máme dost problémů. Umučit vlkodlaka by byla třešnička na dortu.

Šedivák sténá a na čele se mu perlí pot. Nechám ho být.

„Konráde, pokročili jste nějak s tou dlačí slezinou?“

Konrád je konečně ve svém živlu.

„Pokročili. Pomohl nám s tím Martin.“

„Chudák Martin. Kdy a kde?“

„Pozítří. Zamluvili jsme penzion u Průhonic, jedna z holek tam má nějaké vazby.“

Letmo si představím, jaké je asi překvapení milence, kterému začne partnerka zničehonic obrůstat srstí, ale pak se zastydím. Nemůže být většího překvapení, než když klátíte sedmnáctku, a najednou máte krční tepnu venku. No nic.

„Výborně. Doufám, že se zatím nikomu dalšímu nic nestane,“ povzdychnu si a Konrád se ke mně otočí. Tváří se vážně.

„Taky doufám,“ řekne. „Dneska jsem nemohl sehnat Orthrunu.“

„Nemá telefon, ne?“ ušklíbnu se.

„Má. Ale o to nejde, Orthruna vždycky ví, že ji člověk shání.“

„A ted' ne?“ zvednu obočí.

Konrád zavrtí hlavou a Pete se Šedivákem na něm visí očima.

„Nemůže mít přece problémy. Zrovna ona, je silná.“ Šedivák skoro zaprosí. Díváme se na něj tak dlouho, až odvrátí hlavu.

XVI.

Bylo pěkné mít tu Timoteje, ale idyla vzala za své poměrně brzo. Zrovna hledám na netu předlohu pro vrbovou haluz, kterou si chci nechat vytetovat na kotník, když se upír objeví mezi dveřmi.

„Zase pojedu, holčičko.“

Zvednu oči od klávesnice. Další, kdo mi tu něco tají.

„Chystají pogrom, nebo co?“

„Pogrom přímo ne. Upřímně řečeno, prý jsou nějaká děcka na cestě sem.“

„Mladí? Už dlouho jsem nikomu nenapraskala.“

„Nemáš na to čas, Tino, jestli jsem si dobře všímal. Mluvil jsem s Konrádem. Stěžoval si, že už jsou problémy i mezi dlaky.“

„Všude jsou problémy. Co ještě říkal Konrád?“

„Že už všechny ty maléry těžko zvládá. Změnili se lidi ve vedení a Konrád má prsty ve všem. Má strach.“

„Nemůžeme o něj přijít.“

„To nemůžeme. Taký si nemůžeme dovolit výstřelky německých fracků.“

Usměju se na něj, obejmu ho a položím mu hlavu na rameno. Chvilí tak zůstaneme.

„Je ti líp?“

„Je mi fajn. Jak to chceš vyřešit?“

„Já ne, to Kay. Hele, ráda bych tě tu měla,“ pokračuju pak.

Zavrtí hlavou. „Ne, musím jet. Je potřeba dohlédnout na Gothel, dítě.“

„Udržet ji v loži?“ mrknu na něj.

„Nevíš, o čem mluvíš,“ odsekne. „Mít Němku v posteli.“

* * *

Šedivák je v mateřské péči Peteho, Kay spí, Timotej už zas uhání zpátky do Berlína v autě s těmi nejčernějšími skly a mne čeká další den. Zívnu. Spala jsem možná hodinu. Svinskej život.

Teplá sprcha mě probudí aspoň natolik, abych nevrávorala. Natáhnu na sebe kalhoty, z lesa ještě olepené blátem, a vyrazím ke garáži. I emko je zablácené, ale věrně čeká. Poplácám ho po

kapotě, než si do něj sednu, a slíbím mu servis. Na zběsilé jízdy po lesní cestě tohle auto fakt není.

Odemykám ostražitě, větrím, skoro jako bych to odkoukala od vlkodlaků, ale Dyre v bytě není. Nikdo tam není, takže skopnu boty a padnu obličejem do polštářů. Spát, aspoň chvíli. Spát a riskovat, že zase přijde Dyre. Zvednu se. To radši ne, na debatu se svým zploditelem teď nemám sílu. Malátně se převlékám, když mi dojde, že se Darek neozval. Povzdychnu si, ta baba po Wolfovi se mi nezdá, takže zas vezmu svůj nejobvyklejší pracovní nástroj a s lítostí vzpomenu na dobu, kdy telefon nahrazovali kůň a sedlo. Mělo to svůj půvab.

„Co se neozveš?“ štěknu na něj, jen se přihlásí.

„Spal jsem, Tino, promiň, pořád jsem nějak...“

„Z čeho vlastně žiješ?“ zeptám se přísně.

„Ále, dělám teď na nějakých námětech pro Vlastní oči. Hele, myslíš, že by o ty motorkáře byl zájem?“

„To se zeptej v televizi. Jak to dopadlo s tou babou?“

Zarazí se. „Tentokrát byla milá.“

„Milá?“

„Jo, nabídla mi bábovku a žvanila. Tak nějak obecně, o tom, jak je svět zlej, jak měla těžkej život a že vypadám špatně.“

„Hm.“

„Zdála se v dobrý náladě, ale příjemná ženská to stejně není. Snažil jsem se jí ptát na toho vlkodlaka, ale neřekla skoro nic. Jen že je s chlapama kříž.“

„To je všechno? Jak dlouho jsi tam byl?“

„Víš, že ani nevím. Dlouho, možná tři hodiny.“

„A to ti za tu dobu řekla jen, že je s chlapama kříž?“

„Mlčí.“ „No, vlastně jo. Nebo počkej, ještě říkala něco o dětech, že jí osud nedopřál děti, že jiní děti mají a nedovedou se o ně ani pořádně postarat, něco takovýho.“

„Osud? Spíš jí nedopřál děti Wolf, zato jinde se překonával.“

„Chudák ženská.“

„No, možná.“ Cítím k Hermíně takovou averzi, že se mi soucitu nedostává. „Jo, zastav se tady,“ pozvu ho pak.

„Máš žízeň?“ zeptá se šťastně.

„Ne. Chci zkontrolovat, jestli jsi naživu.“

Čekám na Darka, v polospánku se choulím na gauči v obývacíku a dům se mírně chvěje životem. Zavřu oči. Když je otevřu, stojí nade mnou Dyre a tváří se tak, jak se obvykle nespokojení rodiče tváří, jen ty špičáky má o hodně delší.

„Nepozvala jsem tě, otče,“ zívnu.

„Nepotřebuju pozvání. Zlobím se, Kristino.“

Neudělá to na mě dojem.

„Přišel jsi mi naplácat, nebo co?“ Měla bych se bát a v lese jsem se i bála, ale teď ze sebe nemůžu vykresat žádnou emoci.

Vezme mě za zápěstí a zdvihne. „Kdybych si myslel, že to pomůže, zbil bych tě.“

„Můžeš to zkusit, mě už bili mockrát, třeba mi ukážeš něco nového.“

Zavrtí hlavou. „Nebudu tě bít. Jsi moje dcera a já mám trpělivost, takže naposledy. Promluvíš s Gasparem, Timotejem a Gothel o tom, jak na mě delegují své pravomoci. Pro začátek to bude stačit a pak...“

„A pak si vezmeme černé pláště, podmalujeme si oči a budeme si hrát na Bladea trojku. Dyre... jsi můj otec, nedělej ze sebe vola.“

Stisk na zápěstích zesílil, ale když se na Dyreho podívám, nezdá se mi, že by o tom věděl. Docela obyčejně zuří. Přimhouřím oči a čekám ránu, ale Dyre mnou místo toho praští zpátky na gauč.

„Měl jsem přijít dřív,“ zasyčí, „takhle tě vychovala ulice. Původ tě k něčemu zavazuje, dcero. Tvá krev.“

„Jo, noblesse oblige,“ popadnu konečně dech. „Dyre, už je to pryč. Co se s tím smířit a spokojit se s výpalným?“

Vypadá, že už se neudrží, a já si raději rukama chráním hlavu.

„Ty... ty bys měla změnit tón, mladá dámo.“

V kontextu mých skoro čtyř set let je to spíš úsměvné, ale nesměju se. Zvednu k Dyremu oči.

„Myslím to dobře,“ namítnu a pak zazvoní Darek.

„Dobře, dítě? Máš návštěvu, jdi otevřít.“

Neochotně vstanu. Teď se to nehodí, zoufám si v duchu. Nehodí se to, Dyre člověka zabije bez nejmenších pochybností, Darek pro něj není ani figurkou na šachovnici jako Kay nebo Guta. Natáhnu ruku ke klice.

„Nenech ho čekat,“ usmívá se Dyre. Pak otevřu.

„Tino,“ Darek má horečnaté oči, ale vypadá přece jen líp.
 Je mi těžko. „Pojď dál. Mám tu návštěvu.“
 „Mám vypadnout?“
 „Kdepak.“ V chodbě se objeví Dyre. „Já půjdu. Mimochodem, jsem Tinin otec.“
 Zatnu zuby. Nevím, jakou komedii hraje, ale pro mého hosta to každopádně nevěstí nic dobrého. Ztěžka se snažím zachovat zdání normality.
 „Máš chřipku?“
 „Snad ne,“ zavrtí Darek hlavou, „ale blbě mi je, to zas... Abyste to ode mě nechytily.“
 „Darku...“
 „Promiň, zapomněl jsem.“
 Dyre se směje. „Začínám tě chápat, dcerko. Staré časy jsou pryč, jak se zdá. Chřipku.“
 Darek po mně stěží pohledem.
 „Otec je taky upír,“ vysvětlím chladně.
 „Tvůj sluha?“ Dyre zvažní. „Podle toho, co říkáš, bych to nečekal.“
 „Není to můj sluha, ale rád by byl.“
 „Napiju se,“ oznámí mi. Darek ztuhne.
 „Myslela jsem, že nepiješ z lidí.“
 „Udělám výjimku a spolehnu se na tvůj vkus,“ usměje se. Nemůžu nic. Nemůžu křičet, protože bych nejspíš pobořila dům, a nemůžu se s ním rvát, protože to beztak nemá smysl.
 „Co chceš dělat?“ zeptám se tiše.
 „Jen se napiju, nic víc,“ usměje se a natáhne k Darkovi ruku. Poprvé v životě vidím člověka opravdu zhyponotizovaného upírem. Já to nepoužívám, nikdo to už nepoužívá, protože to není potřeba. Jsme rychlí. Dyre je jistě taky dost rychlý, ale užívá si to. Muž se k němu blíží, pohled zabodnutý do jeho očí.
 „Mám ho vypít, Kristino? Záleží ti na něm?“
 Polknu. „Jistě, je to přítel, ale když ho vypiješ...“ pokrčím rameny. „Zabránila bych ti v tom, kdybych mohla.“
 „Můžeš. Přestaň mi odporovat.“
 „Dyre, začni poslouchat, co ti říkám, a já přestanu odporovat.“
 Cíví na mě, jako by nerozuměl, pak se skloní k Darkovu krku.
 „Uvažuj, dcero. Tvůj souložník právě začíná umírat.“

Tesáky protnou tepnu a Dyre pije, zhluboka loká Darkovu krev, vidím, jak se mu na krku pohybuje ohryzek, a počítám. Pokud vypije víc než dva litry, tak, tak...

Dyre se na mě dívá přes Darkovo rameno. V očích má úsměv, zlý úsměv.

„Máš dost,“ zasyčím na něj. Nedokážu už se ovládat, ve šklebu obnažím zuby, nejde jen o Darka, jde o všechno, co je moje. Nadechnu se a skočím, Darek padne na zem a já se nehty sápu Dyremu po tváři. Odhodí mě stranou, překročí bezvědomého Darka a uhodí mě. Žebro praskne a lupne u toho jako suchá větev. Dyre se zarazí.

„Špatně,“ zabručí a pak mě uhodí znovu, znovu a znovu. Tluče mě předloktím přes záda, hlavu, tvář. Darek se nehýbá. Kdybych dokázala plakat, plakala bych teď.

Odešel mlčky, jako by to byla jen epizoda, další z řetězu jeho výstrah. Zvednu se na kolena a doplazím se k Darkovi. Spíš si spráskaná připadám, než abych doopravdy byla, ale u něj je to jiné. Umírá. Přitisknu mu prsty na krk, jen pro jistotu, protože jeho krev slyším. Teče pomalu, velmi pomalu.

Na stole leží telefon. Ted' mi romantika poslů opravdu nechybí.

„Rujbr?“

„U telefonu.“

„Pepé, tady Tina Salo. Potřebuju transfúzi.“

„Vy, Tino?“ artikuluje pomalu, jako by mluvil s bláznem.

„Samozřejmě že ne já sama. Mám tu umírajícího, něco se zvrtilo. Je to urgentní.“

Obrátím se k bledému Darkovi, který nehybně leží na koberci. Co naplat, přinejhorším ho kousnu já, směřuju se s něčím, k čemu jsem nechtěla přivolit. Dlužím mu to, ublížil mu můj otec. No, přinejhorším.

„Kolik ztratil krve?“

„Tak dva litry.“

„V tom případě jed'te rychle. Jaká skupina?“

Olíznu si rty a vybavím si chuť. „Hm, A mínus.“

„Ať už jste tady. Jo, předpokládám, že to nepůjde přes pojišťovnu,“ naznačí mi, abych si nezapomněla hotovost.

„To opravdu nepůjde.“

Donést Darka do výťahu není problém, jen u garáží se musím snažit, aby mě nikdo nepotkal. Uložím ho na sedadlo spolujezdce, zapnu mu pás a vyrazím. Jedu na rekord.

„Tady.“ Rujbr osobně přiběhl v doprovodu lapiducha a teď nás naviguje do jakéhosi kamrlíku.

„Jak to s ním vypadá?“

„Mno... Doufám, že nebudeme oživovat, to už by šlo zatajit těžko.“

Měří Darkovi tlak a ukazuje mi ,budík’.

„Jako by tady nebyl, co?“

„Tak už ho napíchněte.“

„Už-už,“ culí se na mě, zřejmě při představě závěje sněhu, která ho čeká. Zkušeně najde žílu a zavede kanylu.

„No a teď jen čekat, než to dokape. Počkáte si tady?“

„Jo,“ uvelebím se na židli vedle lůžka.

„Zamknu vás, abyste měli soukromí. Nemám ten krček trochu, ehm...“ Dívá se na mě káravě.

„Jo, vyčistěte mu to. A nekoukejte na mne tak, já to nebyla.“

Nevěří mi, ale zručně ovazuje Darkovi ránu. „Bude dobře,“ usměje se na mě profesionálně, „ale pár dní by měl mít klid, víte, jak to myslím.“

Vím, jak to myslí, jen přemýšlím, jak Darkovi ten klid zajistím.

„Za hodinu se přijdu podívat,“ usměje se na nás zářivě Pepé a jde. Darek leží na polštáři a tvář má jen o stupeň méně bílou než povlak. Krev kape.

„Konráde, ozvala se ti Orthruna?“ Když už nemůžu dělat nic jiného, aspoň telefonuju.

„Ne,“ Konrád duní svým hlubokým hlasem, takže ani nepoznám, jestli je nervózní, nebo ne. „Je to divný.“

„Kurva.“

„Copak?“

„Jsem v nemocnici.“

„Ty?“ podiví se.

„Jo, Dyre si podal Darka. Málem ho vypil. Ted’ je na kapačce.“

„Darek, předpokládám.“

„Jasně,“ odseknu.
„Dostane se z toho?“
„Jo,“ odpovím lakonicky. „Co s tou Orthrunou?“
„Někoho za ní pošlu.“
„Vlakem, Konráde. Kape nám to.“
„Jo,“ přisvědčí od srdce. „Dohlídnu na to.“

„Tino,“ Darkův hlas se dere z rozervaného krku jen neochotně.
„V klidu. Jsem tady.“
„Jemu vadilo, že spíš s chlapem?“
„Nemluv, máš potrhanej krk.“
„Myslel jsem, s člověkem,“ zachroptí Darek.
„Ne.“ Nechce se mi o tom mluvit.
„Tak proč?“
Zvednu se a nakloním nad lůžko.
„Podívej, Dyre chce, abych něco udělala, já to udělat nechci.
Klasicej rodinnej problém. Potrhal Kaye, vypil tebe. Už chápeš?“
„Chápu, zas jsem něco posral.“
Ten chlap je na mou duši masochista.
„Ne, prostě ses připlet.“
„Ale nevhod. Tino, musela jsi kvůli mně udělat to, no, tamto?“
„Nemusela.“
„Ale přežil jsem to.“
„Jo, servala jsem se s ním.“
Darek je na umření, ale přesto září.
„Neměla’s kvůli mně riskovat,“ namítne pokrytecky.
Podívám se mu do očí. „Zabil by tě bez výčitek, jsi jen člověk.
Kay je aspoň německej korunní princ. Už chápeš?“
Trochu pohasnul. „Chápu.“
„Tak mlč a cirkuluj. Chybí ti spousta šťávy,“ doporučím mu a
zas si sednu na své místo. Kapačka dál odměřuje čas.

Samým čekáním už málem spím, když se konečně zjeví Rujbr,
změří pacientovi tlak a mrkne na mne.
„Chcete si ho odvézt?“
„Jistě.“
Založí ruce za zády. „Není ještě úplně v pořádku.“
Vytáhnu z kapsy pětisícovky a rozložím je do vějíře.

„Já vím.“

„Chcete sanitu?“ zazáří.

„Ráda bych.“

Emko není k převozu nemocných uzpůsobené a navíc, za chvíli musím být někde jinde.

„Pojedeš domů, Darku. Je to nejbezpečnější.“

Poslušně přikývne.

„Máš nějaký kamarády, někoho, koho bys pozval?“

„Myslíš, že otec bude mít příště větší hlad?“

Usměju se. „Jo, to taky. Jde mi prostě o to, jestli na tebe může někdo občas kouknout. Ztráta krve nad dva litry je už trochu...“

„No, cítím se divně. Takhle bych se cítil, kdybych, kdybys...“

„Ne, to by ses cítil jinak. A neřeš to.“

O tom, že jsem uvažovala o posledním polibku, mu ani neříkám.

Konečně jsem dohlédla na Darkův odjezd a pak unaveně padla na sedačku. Dlačí slezina je už zítra, promnu si oči. Nemůžu se přinutit k přemýšlení, ale nejasně cítím, že pár příštích dní bude pěkně uhozených.

XVII.

Když přijedu domů, moje hypotéza se naplní. Před domem vartuje pětice mladých a perspektivních upírů. Už je skoro tma, ale oni ještě nesundali černé brýle. Holky mají nesmyslně vysoké podpatky. Zevláci.

Zajedu s autem do garáže a zatelefonuju Kayovi. Nějak nemám náladu na německé spratky.

Upír je stručný. „Jedu,“ slíbí. Zlomyslně se zašklebím a pak vyjdu omladině vstříc.

„Hledáte něco, děti?“

Couvnu. Zřejmě jim doma řekli, že dávím upíry na potkání.

„Kristina Salo?“ zasyčí pak jeden z nich.

Rozhlédnu se. Ti pitomci si myslí, že když jsou v cizině, nemusejí si dávat pozor. Z úst jim lezou zuby.

„Když tě tu zašijou, co budeš dělat?“ zeptám se mile jejich mluvčího. „Křičet neumíš a proměnou jsi prošel před deseti, možná dvaceti lety. Nejsi nic, pískle.“

Rozhlédne se. Karlova ulice je zatraceně frekventovaná, určitě ne místo, kde můžete cenit tesáky.

„Zlikvidujeme tě,“ řekne.

Povzdychnu si. Blbost je věčná, a to, že se stanete upírem, ji neumenší.

„Jo?“

Jeho přítelkyně mu stiskne loket. Jsou to jelita.

„Jo!“

„Tak začni,“ usměju se a dívám se, jak mě obstupují. Nevidím to jen já. Prodavač marionet z krámků odvedle zpozorní a vytáhne mobil. Kývnu na něj.

„V klidu, Zorane.“ Tváří se nedůvěřivě.

„No tak.“

Najednou nevědí, co mají dělat. Spolek kořat, která se pokládají za drsná, protože občas v noci vymlátí diskotéku. Usmívám se čím dál víc. Vysoký kluk, který ze všeho nejvíc vypadá jako fanoušek Underworldu, ke mně přistoupí a vezme mě za rameno. Tiskne mě pevně, snad aby si dodal odvahy. Kývnu na něj.

„Jdem?“

„Kam?“ zní to skoro vyděšeně.

„Do hospody. Počkáme tam na Kaye.“

„On přijde?“ Tohle už zní úplně vyděšeně. Parta se stáhne, jen v očích jedné z dívek vidím jakýsi vlahý přísvit. Možná že ji už jednou Kay na kůl narážel.

„Jak by ne, když tu má návštěvu z domova.“

Vysoký chvíli váhá. Bez námahy sundám jeho ruku ze svého ramene a postrčím ho před sebou.

„Když budete hodný, děcka, tak se třeba můžete zeptat, o co vlastně jde, když jste vážily cestu až sem,“ nadhodím. „A nemusíte se bát, že bych z vás pila. Na to jste moc mladí.“

Jdou za mnou a snaží se vypadat, že mě eskortují. Zahnu do průjezdu, pak po schodech dolů a...

„Jedno malteco a pro děcka...“ zamyslím se. Moc dobře vím, že si ‚děcka‘ nemůžou dát nic, a s úsměvem je pozoruju. Jedna z dívek si objedná kolu, ostatní pivo. Zním to. Budou hodiny nešťastně civět do větráků a nenápadně je lít na zem. Být upírem znamená spoustu omezení.

Sedíme na židličkách kolem kovového stolku a omladina mlčí.

„Co jste si vlastně představovali?“ zeptám se jich. „Je mi skoro čtyři sta let a nejsem ani nemocná, ani šílená.“

„Paní Gothel říkala...“ začne jedna z dívek křehkým hlasem a němčina v jejích ústech zní zatraceně sexy.

„Jsi roztomilá,“ přeruším ji. Dívka se zarazí.

„No, co říkala paní Gothel?“ pobídnu ji pak. Víím, že jí není dvakrát do řeči, a těší mě to.

„Co říkala paní Gothel?“ ozve se znovu za mými zády. Ve dveřích stojí Kay v dlouhém plášti a vypadá důstojně. Děcka ztuhnou.

„Zdar, kocoure. Pojd' si sednout a tady mladá nám poví, co říkala tvá máti.“

Děvčeti není právě volno, ale pod Kayovým pohledem se přece jen rozpovídá.

„No, ona říkala, říkala...“ Vysoký se rozhodne zachovat se galantně.

„Říkala, že nejsi normální a že vydíráš,“ mrkne na Kaye a zmlkne.

„Dál.“

„No, tedy, říkala, že sexuálně vydíráte jejího syna,“ přejde vysoký pro jistotu na vykání.

„Že pití krve je jako podávání drog.“
„To jistě je,“ připustím, „ale působí tak na lidi, ne na upíry. Pro upíry je to jen, ehm, orální erotika? Co, Kayi?“
Kay sedí vedle mě a roztržitě si hraje s rukavicemi bez prstů.
„Jistě, liebchen. Problém je, že Gothel má k sexu specifický vztah.“
„K tvému sexu,“ rozesměju se. „No nic, jdu čůrat,“ zvednu se a doufám, že až se vrátím, děti už u stolu nebudou. Mám Kayovi hodně co povídat a o posluchače nestojím.

Samozřejmě tam nejsou. Na stole stojí nedotčené sklenice, ale mladí upíři jsou pryč.

„Řekl’s jim několik moudrých slov?“ odhaduju.

„Řekl jsem jim, že jim uříznu palice a nacpu je česnekem,“ přizná Kay. „Šli hned.“

Nepřítomně kývnu. „Dneska za mnou přišel Dyre.“

Kay zvedne hlavu.

„Málem vypil Darka a mě zmlátil. Nějak nevidím konce, kocoure.“

Kaye máloco vyvede z míry, vlastně dává emoce najevo jen málo, ale teď vypadá vyděšeně.

„Říkal jsem ti, že přijde. Měla’s zůstat...“

„Nepomohlo by to.“

Kay se zamyslí. „Co po tobě vlastně chce, že mu nemůžeš vyhovět?“

Zatnu zuby. Možná nemůžu Dyremu vyhovět už pro to, že mě nechal ve sračkách, poprvé, když jsem se narodila, a pak znovu, možná že je mi proti srsti ta cesta zpátky. Štvát koně v noci lesem je sice krásné, ale existují i jiné aspekty. Dyre má pravdu, přišel za mnou pozdě.

„Chce vládnout.“

„No bože, to moje matka taky.“

„Do prdele, Kayi, to není legrace. Nechci si hrát na monarchii, chci zas chodit po klubech a v zimě lyžovat. Šňupat koks a poslouchat nesmyslný historky. Já zpátky nechci.“

Kay se oťrese. „No, pak je možná na místě se zeptat, proč on jo.“

Možná je mi mizerně, ale práce nepočká, alespoň se pokouším si to vsugerovat. Zítra musím do Průhonic a před tím chci ještě zkontrolovat Darka.

Volá Timotej.

„Dorazili tam ty idioti?“

„Jo,“ padla na mě únava a i mluvit mi připadá těžké, „jo, dorazili. Kay si s nimi otcovsky pohovořil, takže předpokládám, že jsou zas na cestě domů.“

„Němci tu málem zorganizovali domobranu. Prý kdybys spratky pobila.“

Zasměju se, ale veselo mi není.

„Navštívil mě Dyre.“

Timotej chvíli mlčí.

„Ublížil ti?“ zeptá se pak.

Nemám sílu mu odpovídat.

„Ty, Timo, srovnej trochu Gothel,“ poprosím ho. „Začínám toho mít nad hlavu.“

Nad hlavu toho nemám jen já, i Konrád je ustaraný. Orthruna se pořád neobjevila a Pete, který za ní jel, našel jen zaklapnuté dveře a hladové králíky. Nevypadá to dobře, určitě ne. Jsem utahaná a v břiše mi kručí.

„Kayi...“ Nakonec se nejel schovat do kamerami zabezpečeného Nikolasova doupěte a zůstal tu se mnou. Dobře že tak.

„Máš zas hlad?“ odhadne mě hned.

„Je to na mně vidět?“

Zašklebí se. „Jo, ale mně to nevadí, liebchen. Jsi sladká, když máš hlad.“

Položí mi ruku na zadek a přitáhne mě k sobě. „Tak co bude s tou orální erotikou?“

Zasvědí mě vzrušením a zuby mi zabrání odpovědět. Místo toho kousnu.

Sex s Kayem má teď nádech toho, co zažívají desetitisíce pubertáků, pořád čekáme, že se vrátí rodiče. Zaklesnu kolena kolem jeho krku a on mě kousne do stehna. Cítím, jak mi po kůži teče krev, a pak Kayův jazyk, drsný jako jazyk kočičí. Chce se mi

křičet, ale najednou mám strach, že i tenhle křik vytryskne a zboří, dýchám zhluboka až do té chvíle, kdy mě Kay zvedne na sebe. Opřu se mu dlaněmi o ramena.

„Proč se Dyre nemůže bavit něčím normálním?“ zavrčím najednou.

„Myslíš něčím jako to, co děláme teď?“ Našinci se těžko zadýchají, ale Kayovi se teď zvedá hrud' jako po běhu.

„Hm.“

„Možná na to nemůže nikoho najít,“ zasměje se upír a obejmeme mě kolem pasu.

„Hele, liebchen, a už ze mě dneska nepij, ta krev by mi mohla chybět jinde.“

* * *

Setmělý les je tichý, jen koně frkají a za tábořištěm umírá dívka. Žoldáci si s ní hráli příliš dlouho. Ženy, které táhnou s jednotkou, se tím směrem nedívají.

„Není jí pomoci,“ šeptají mezi sebou.

„Neměla tak vyvádět,“ má obecný soud o vině jasno. Přikradu se k děvčeti a setru z jeho tváře krev, zakrvácený prst pak vrazím do pusy. Krev je sladká, sladká, i když má dívka obličej k nepoznání znetvořený podlitinami. Dál lížu krev a někde nad hlavou slyším tichý znělý smích.

Probudím se a automaticky se rozhlédnu. Dyre tu může být, může sedět v křesle nebo prohlížet ledničku. Může, ale nedělá to, v bytě je ticho, Kay spí, stočený v embryonální poloze, a velká ručička hodin váhá kolem desítky. Kdybych nešla v šest spát, možná by se mi vstávalo líp, ale já si připomenu, že se na Letné mátoří vykrvený Darek, a s použitím vší pevné vůle, kterou disponuju, se mi podaří dostat se z postele. Venku je pod mrakem, což je pro Kaye dobrá zpráva. Třeba vyleze z postele už ve čtyři.

Vlácím se bytem a žvýkám kousek syrového hovězího. Sen mi, kromě jiného, připomněl dětství a také Dyreho vinu. To ti nedaruju, chlapče, řeknu si v duchu a znovu si vzpomenu na chuť krve té dívky. To bylo před polibkem, určitě před polibkem, byla jsem malá holka a můj otec musel vědět moc dobře, koho zplodil. Polknu maso. Jsem jediná, kdo je stejného druhu jako on, a

vyklepnout ho je taky na mně, uvědomím si a sáhnu po dóze, kde je pro případ nutnosti deset deka koxu. Pomůže mi skoro hned.

Na Letné není kde zaparkovat, zastavím tedy na rohu a za sklo strčím znak invalidy. Svým způsobem jsem přece taky mrzák.

Darek tentokrát snad čekal za dveřmi, protože otevře hned. Vypadá výrazně zdravěji než včera, jen oči má pořád horečnaté.

„Jak ti je?“

Pomáhá mi z bundy. „Dobře, dokonce už dělám.“

„Nepřežej to.“ Rozpačitě se rozhlédnu. Vlastně nevím, co se dělá s nemocnými lidmi, a mám tendenci nabádat ho, aby si ránu namazal krví. Zarazím se ale, a abych nějak ubíla čas, nakloním se nad jeho notebook.

„Darku?!“

„No?“

„Co to tu píšeš?“

„No, píše o upírech. O tom, proč lidi fascinují, co je mystického na krvi a tak.“

„A prodáš to televizi?“

„No, doufám. Už jsem volal do Archeologického ústavu.“

„Hele, možná ti to bezvědomí poškodilo mozek, zlato,“ začnu mírně.

„Ty se zlobíš?“

„Zlobím? Kurva, co je to za otázku? Jasně že se zlobím.“

Bouchnu dlaní do stolu, až dřevo zapraská.

„Pro upíry je sání krve spojeno se sexuálním vzrušením,“ čtu.

„Upír může se svou obětí zacházet i laskavě, rovnoprávný vztah však není možný. Co je to za blábol, prosím tě?“

Rozpačitě mi vezme z ruky myš. „Víš, já se s tím musím nějak vyrovnat.“

„Tak se s tím nevyrovnávej v bulváru, prdelko, nebo si ten krk budeš lepit znova. Co to ta země nosí za čeládku?“ sepnu ruce. Darek kajícně klopí hlavu.

„Tino,“ přisedne si ke mně znovu po chvíli mlčení, „myslíš, že ztráta krve se může projevit bolestí kloubů?“

Dneska na Darka nemám trpělivost. Vypadla jsem záhy a klušu k autu, když zahlédnu na protějším chodníku stařenu o holi.

Kolébá se do kopce, a když si všimne, že se na ni dívám, usměje se a její úsměv se na mě nalepí jako pavučina.

Složím se za volant a uvažuji, dlačí sraz začíná v pět a já mám ještě dost času na to zalézt do postele a trochu se prospat. Bylo by to rozumné. Nastartuju a místo, abych to obrátila do tunelu, zamířím na Zbraslav. Chci mluvit s Martinem.

Do Lahovic už trefím skoro po paměti, ale když pak hledám Martina v jeho kanceláři, pohořím. Je prázdná. Zkusím mu zavolat na mobil, ale zvoní v zásuvce stolu. Pokusím se zahnat ošklivou předtuchu a vyjdu na dvůr. Slyším koně, kteří frkají ve svých stáních, a zamířím k nim.

Martina najdu rychle, ale rozhodnu se ho nerušit. Je v plné práci, plavovlasá stájnice má na sobě jen tričko a nehty zatíná do trámy za sebou. Pozoruju je tiše. Vlkodlaci jsou sice v legendách obdařeni mohutnou sexuální apetencí, ale poprvé vidím vlkodlaka v akci, navíc Martin musí být hodně zabraný do díla, pokud mě nezaregistroval. Usměju se, opřu si bradu o dlaně a čekám.

„Hotovo?“ zeptám se, když Martin konečně položí děvče na seno. Trhnou sebou oba.

„Tino, co tu děláš?“ Martin si natahuje kalhoty a blondýnka prchá kamsi dozadu s náručí oblečení.

„Co se tak vyděla?“

„Je z konzervativní rodiny.“

„Šoustat v maštali na seně je dost konzervativní,“ usoudím.

„Potřebuju s tebou mluvit, sokolíku. Už jste našli Orthrunu?“

Ve své kanceláři se Martin cítí už líp.

„Omlovám se, Tino, ale vůbec jsem tě neslyšel.“

„Tos ani nemoh, při tom, kdes měl hlavu,“ dobírám si ho. „No nic, malá je roztomilá, ale co je s naší vlčicí?“

Martin zvažní. „Nevím. Je to divné.“

„Divné to je, a to, že Orthruna nejedí na motorce, ještě neznamená, že se jí nemůže nic stát. Možná leží někde v lese, zraněná, nebo...“

„O tom ani nemluv, nevím, co bychom bez ní dělali.“

„Proč je tak důležitá?“

„Je nejstarší z vlkodlaků.“

„Vůdkyně smečky?“

„Dalo by se to tak říct. Víš, jak to u nás chodí, ale ji nakonec poslechně každé.“

„Měla s Wolfem dítě, že?“

„Má hodně dětí.“

Uvelebím se na sedačce a poslouchám, jak venku klapou kopyta koní, které kdosi, možná plavovlasá, vyvádí do ohrady.

„Jo, ale teď je důležitá Wolfova dcera. Přijede?“

„Madlen? Spíš ne.“

„A dcera té, hm, Mary?“

„Heidi? Ta jo.“

„Její matka taky?“

„Mara říkala, že se staví... Jestli jí do toho nic nevleze, je památkářka.“

„Možná bych měla zajet na Boží Dar,“ nadhodím.

„Jel bych s tebou, Tino. Počkejme, jestli Orthruna dneska večer nedorazí, a pak pojedeme, dobře?“

Propletu prsty. „Spoléhám na to, že jestli je něco špatně, tak se vlčice dokáže udržet. Už je pryč dlouho, Martine.“

„Někdy býváme dlouho pryč, Tino. Chápeš, co tím myslím?“

Chápu, chápu ho dobře, ale pachuti na patře se zbavit nemůžu.

„Gasparovi spí?“ změním téma.

„Jasně, je poledne. Tino, můžu tě o něco poprosit?“

„No?“ nakrčím nos.

„Neříkej to Gasparovi. Víš, jak je.“

„Jak?“ zeptám se se zájmem.

„Pro něj je to jen děvečka.“

„Nepřijde mi divný, když šafář obtáhne děvečku,“ namítnu překvapeně a Martin zaskučí.

„Upíří.“ Usměju se na něj tak, aby byly vidět zuby.

„A jak se vlastně má Guta?“

Guta samozřejmě spí, ale jdu se na ni aspoň podívat. Vypadá docela zdravě, dlouhé vlasy spletené do copů. Nikdy se nenechala normálně ostříhat, je to staromilec.

Martin mě vede pryč.

„Pije z tebe ještě?“

„Občas. Dělá jí to dobře.“ Martin se usměje.

„Prý jsi pokousala Peteho.“

S rozvahou kývnu. „Musela jsem, dostala jsem hroznej hlad. Nemohla bych sedět mezi lidmi, chápeš?“

Chápe, zná nás dobře.

„Vezmeš mě do města?“ poprosí mne, když mířím k autu.

„Samo.“

„A z města do Průhonic?“

„Jasně, ty stájovej milovníku. Jen mi řekni, ta plavovláska, co s ní plánuješ?“

„Nic,“ odpoví Martin zklamaně. „Její rodiče by se zbláznili.“

„Vlkodlak jim není dobrá partie?“ ušklíbnu se a Martin na mě zahýbe ušima.

XVIII.

Vlkodlaka jsem vyhodila na Staroměstské, emko zaparkovala doma a vyrazím do autoservisu, kde odvíšívají Kayův mercedes.

„Tak jak to vypadá?“ mrknu na automechanika, který mě zdraví.

„Moc fleků tam nezbylo, ale...“

„Hele, majitelem je chorobně čistotnej Němec.“

Beze slova mě vede k autu. Je nablýskané, vyluxované, vysprejované a naleštěné, ale na kůži jsou fleky.

„Může na to dát potahy,“ nadhodí muž nesměle. Povzdychnu si.

„To těžko. Co jsem dlužná?“

Vyrovnám se s ním a v duchu počítám, že ty peníze Sloupovi strhnu z příštího honoráře. S nadáváním se vydám do Troje. Zpátky si snad budu muset vzít tágo.

Ještě před odjezdem do Průhonic se stavím doma. Ne, že by byl Kay už bdělý, ale není úplně v limbu.

„Kam jdeš?“ zachraptí v polospánku.

„Na vlkodlačí slezinu,“ odpovím nenadšeně.

„A vrátíš se?“

„V noci.“

Natáhne se po mně. „Mám tu být?“

Udělám na něj výhružnou grimasu. „Najdu si tě, kocoure. Jo, auto máš doma. Má pokecaný sedačky.“

Nadechne se, aby něco řekl, ale já už jsem zatím mezi dveřmi. Jeho jeremiády ohledně ‚plný palby‘ jeho miláčka poslouchat nemusím.

* * *

Penzion za Průhonicemi je ve skutečnosti přebudované hospodářské stavení, takže je tu místa dost. Dost místa, ale dost je i dlaků, nikdy jsem jich tolik pohromadě neviděla.

Pete s Vildou k nám sklíčeně přiklušou.

„Kristo, udělej s tím něco, jezdit sockou je hrozný.“ Vilda bezmála lomí rukama.

Pete se přidá jen vyčítavým pohledem. Po příhodě na záchodku ze mě má respekt.

„Dělám, co můžu,“ odbydu je. „Dorazila ta Orthruna?“

Pete ustaraně vrtí hlavou, Martin ještě ustaraněji odběhne a já se rozhlédnu, abych našla Konráda. Nakonec je vždýcky nejužitečnější ze všech.

Procházím kolem hloučků, ehm, lidí, kteří se vítají, povídají si, případně mlčky kouří. Hledám Konráda a po chvíli snažení ho najdu u chlebičků.

„No co, člověk se musí najíst včas, za chvíli sem vtrhnou a všechno sežerou,“ vysvětluje mi, proč má tác v ruce naložený nejméně patnácti kousky.

„Jasně, jen se najež. Orthruna tu není.“

Utře si pusou. „Chm, myslíš, že máme na krku další smrt'ák?“

„Myslím, že jak to tady skončí, jedu na Boží Dar. Můžeš se mnou?“

Zavrtí hlavou. „Musím brzo ráno do práce, mám službu.“

„Vezmu Martina.“

Medvědodlak si mě ostře změří. „Myslíš, že ti k něčemu bude?“

„Mám jet sama?“

„Já osobně nerad někam tahám civilisty,“ řekne rezolutně a nacpe si do úst další chlebiček. Radši to nekomentuju.

Atmosféra setkání je mírně vzrušená. Konečně si všichni sedli a teď na mne upírají oči plné očekávání. Sednu si na stůl a zakývám nohama. Útlá žena, která sedí kus ode mne, pomalu obrátí hlavu a upře na mě oči.

„Nevím, jestli vám už někdo řekl, kdo jsem,“ začnu mluvit a cítím ve vzduchu jejich neklid a rytmus desítek tepů, „nevím, jestli vám to někdo řekl, nebo jste to poznali sami. Jmenuju se Kristina Salo a jsem upírka,“ usměju se na potvrzení svých slov. „Martin mě požádal, abych zjistila něco o řetězci nešťastných náhod u Werewolfů. Až doted' máme potvrzená jen úmrtí motorkářů, dnes nepřijela Orthruna. Víím, že kožoměnci vydrží o hodně víc než lidé, přesto Wolf Lubner na svá zranění zemřel. S devětadevadesátiprocentní pravděpodobností ta zranění způsobila kletba. Kletba, která se může týkat všech.“

„Kletba?“

Jedna z žen se zvedne a jde ke mně. Má hezkou chůzi, ostatně jako většina vlkodlaků. Přikývnu.

„A dokážeš ji ty, upírka, zrušit?“

To je dobrá otázka, na kterou ale neznám odpověď.

„Nevím, zatím hledám toho, kdo kletbu vyslovil. Až ho budu mít, rozhodnu se, co dál.“

„Upírka, která chodí ve dne, by možná kletbu zrušit mohla. Zavínil to Wolf?“ zeptá se muž s trojúhelníkovou tváří.

„Zavínil, to je silné slovo, ale zřejmě se ho to týká.“

„Proč by to měl zavínil zrovna Wolf?“ ozval se Zeno, věrný Zeno.

„Všichni víme, jaký byl,“ odsekne muž.

Mlasknu. „Jen tiše, děti, nesoudíme tu Wolfa ani nikoho jiného. Jsme tu proto, abychom našli viníka... a chránili ohrožené.“

Znovu vstane muž, který už mluvil prve.

„Neměl jsem Wolfa rád, to všichni vědí. Za války nás ohrozil, pokud jde o ženské, tak...“

„Ženské tu řešit nebudeme,“ zarazím ho. „Něco jsem slyšela, ale k tomuhle jsou vždycky potřeba dva a vlkodlačky mi nepřipadají zrovna jako, ehm, cukrové panenky. Znásilnil někdy nějakou?“

Štíhlá žena, která teď stojí vedle mě, pohodí hlavou.

„Jistě že ne. Wolf byl tulák, ne násilník.“

Odkašlu si. „Neznám vás, takže by bylo možná lepší, kdybyste aspoň řekli, jak se jmenujete.“

Usměje se, zuby má bílé. „Jsem Mara.“

„Ty máš s Wolfem dítě, že?“

„Mám.“ Dlouhovlasá dívka s jemnými rysy se na matku zamračí a ta pokrčí rameny.

„Myslíš, že dětem hrozí nebezpečí?“

„Jo.“ Únava na mě padla jako mokrá plášť, promnu si oči, abych debatu dovedla aspoň k nějakému konci.

„Hrozí?“

„Pokud je ta kletba opravdu namířená proti Wolfovi, tak hrozí. Jeho dětem, ženám, přátelům...“ Rozhlédnu se. „Kdo ho nenáviděl tak moc, že by byl schopen začít likvidovat všechno, na čem mu záleželo?“

Ticho je absolutní a tíživé.

„Stalo se něco za války, nebo...“

Konrád vstane. „Vím, co se stalo za války, Tino, a víš, co si o tom myslím.“

„No, vzhledem k tomu, žes byl u gestapa...”

„Díky tomu, že jsem byl u gestapa, Lubner nezařval už tenkrát. Ten chlap si myslel, že je Fanfán Tulipán, jako většina jemu podobnejch. Pár lidí kvůli němu zavřeli, to je pravda, ale všichni to přežili. Všichni, Tino, a já vím, o čem mluvím.“

O Konrádových slovech nepochybuju. Jeho morální profil je sice sporný, ale loajální být umí.

„Takže kdo?”

Všechny pohledy teď míří na Zena. Ten se nervózně ošije na židli.

„Zeno ne,” zastanu se ho. „To už jsme uzavřeli.“

Mara nadzvedne obočí. „Ne? Byl jediný, kdo mě napadl.“

„Byl první, kdo napadl i mě,” přiznám, „ale Zeno to nebyl.“

„A co tedy s dětmi?” vrátí se žena k tomu, co ji zajímá nejvíc.

„Buďte opatrní,” vlastně nevím, co jim mám radit, „pokud máte nějaké amulety nebo rituály proti kletbě, použijte je, a když se vám stane něco zvláštního, dejte mi vědět.“

Jsem trochu rozpačitá, nikdy jsem se kletbami nezabývala, našinci nic takového obvykle neřeší. Měla bych vyhledat Simeona, ten si bude vědět rady.

„Mně se stalo něco zvláštního,” Mařina dcera mluví tiše, že ji skoro není slyšet.

„Šla jsem z knihovny, dělám v Klementinu, víte, a tam, jak se přechází ke Karlovu mostu, jsem chtěla na druhou stranu. Vždycky tam bývá hodně lidí, ale zrovna tam nebyl nikdo. Zastavila jsem se na kraji chodníku a pak mě někdo strčil. Bylo už pozdě a to auto jelo kolem docela rychle, ale, no prostě, ustála jsem to. Otočila jsem se, že toho, kdo mě strčil, seřvu, ale nikdo tam nebyl. Tedy, měla jsem pocit, že tam je, ale nebyl. Jsem vlkodlak,” řekne ještě na vysvětlenou, „cítím lidi. Tohle bylo jiné.“

„Proč jsi mi o tom neřekla?” Mara je skokem u své dcery. „Heidi, máš rozum?”

„Právě že mám,” odsekne dívka. „Kdybych ti to řekla, zase bys vyváděla.“

Mlčky pozoruju rodinnou scénu a připadám si tu najednou zbytečná. Dlaci jsou jiní než my. Upíři už by koukali, na koho poštvat Kaye, a nakonec by se strašně pohádali. I když, napadá

mě, nebylo by od věci, aby se pohádali i dlaci. Zatím se drží moc zpátky.

Prohlížím si tváře shromážděných, Pete vypadá smutně a já zničehonic dostanu zase žízeň. Mohla bych říct Martinovi, napadne mě, ale z toho pije Guta. Zaslouží si trochu odpočinout. Sklouznu ze stolu a zamířím k Petemu. „Pete,“ šeptnu. Pochopí mě rychle a vstane.

„Chceš se jít projít?“ Kývnu.

„Rauchpauza,“ usměje se Pete křivě na ostatní. Správně tuší, že on si cigaretu určitě nedá.

Záchody tu mají čisté. Cítím, jak se Pete klepe, a ani se nesnažím zjistit, jestli je to nervozita, touha nebo strach. Už tak jsou moje vztahy poslední dobou moc komplikované.

„Nebude to moc,“ tisknu se k němu.

„Ale klidně se napij pořádně,“ nabízí hrdinsky. „Beru to jako nepeněžní úhradu za pátrání.“

Zasměju se krátce a líbnu ho na krk. „Tu bradu na stranu.“

Krev mě hřeje v břiše a hned se cítím veselejší. Šedivák, napadne mě, Šedivák je ten, který mlčí. Mlčí a mlží. Třeba ho příběh Heidi k něčemu pohnul, zadoufám a rozhlédnu se po něm. Stojí stranou a tváří se ustaraně. Má proč, zvlášť když si všimne, že k němu mířím.

„Nechceš mi něco říct?“

Odvrátí tvář.

„Já opravdu nevím,“ řekne pak, „myslel jsem jen na Zena.“

„Ale něco jsi viděl.“

Mlčí.

„Šediváku, jak ti bude, pokud se něco stane Maře, Heidi, pokud je Orthruna mrtvá?“

„Nevím, co jsem viděl, Kristino. Možná to ani nechci vědět.“

„Mohla bych to z tebe dostat, vlku.“ Nevyhrožuju, jen konstatuju a Šedivák to ví.

„Stačí, když to řeknu zítra?“

„Když myslíš. Takže zejtra, a nebo rande s Kayem?“

Polkne. I vlkodlaci se bojí a v tomhle případě je strach nanejvýš oprávněný.

„Tak,“ slíbí. Nic jiného mu ostatně ani nezbyvá. Změřím si ho.
„No nic, pojďme dovnitř.“
Veжду do sálku a zívnu. Opravdu bych měla alespoň občas spát.

* * *

Chce se mi spát, když lezu do auta, za mnou se šourá Martin.
„Tak jedem?“ obrátím se k němu.

„Ale jo.“

S povzdychnutím hodím bundu na zadní sedadlo, když se k nám přidruží Mara.

„Jedu taky.“

„To není třeba,“ Martin zívá na celé kolo. „Jestli tam někde je, najdeme ji.“

„Je to moje kamarádka a navíc, Martine, ona nám chybí už teď. Musíme ji najít.“

Nejsem na dohadování vlkodlaků zvědavá.

„Nasedni si,“ kývnu směrem k zadním dveřím. Martin se škaredí a útlá dívka, Mařina dcera, se zamyšleně dívá směrem k nám.

„Jedem?“ zeptám se své posádky a pak šlápnu na plyn. Emko vyrazí k hlavní a já natáhnu ruku k přehrávači. Vlkodlaci bývají mlčenliví.

Cesta z Prahy do Varů není valná, předjedu zoufale finišující fabii 1.4, řízenou mužem v nejnebezpečnějším věku, a rozsvítím dálková světla. Už to chci mít celé za sebou, mám nepříjemný pocit ohrožení a zmaru. Vlkodlaci mlčí a já také. Mohla bych jim říct, co cítím, ale vím, že doufají ve šťastný konec. Pokusím se tedy doufat taky.

„Můžeš zastavit?“

Povytáhnu obočí. „Zastavit? Tady?“

„Až bude možnost, musím...“

Chlapi, zakleju v duchu. Jestlipak vlkodlaci značí jako psi? Pochechtávám se při té představě a Martin se na mě podezřívavě otočí.

„Tino, prosím.“

„Vždyť jo, hledám kde.“

Konečně najdu odbočku na jakousi lesní cestu a zajedu tam.

„Tak, teď můžeš.“

Martin se s povděkem souká ven, vystoupí i Mara a pak se do chladné noci odhodlám taky. Jsem celá rozlámaná, oči mě pálí, a to je u upíra na pováženou.

Udělám několik kroků do tmy, abych si odpočinula od ostrých světél, a pak ho uvidím. Usmívá se. Couvnu, couvnu a ohlédnou se po Martinovi. Nechci, aby se do toho pletl, ani on, ani Mara. Nechci, aby kvůli mně vlkodlaci zemřeli.

„Co tu zas děláš, Dyre? Mám práci, nemám čas...“

„Ty na mě nikdy nemáš čas, dítě.“

„Jak ses sem dostal?“ Není to řečnická otázka, opravdu by mě to zajímalo. Autem nepřijel.

„To ti časem vysvětlím, holčičko. Teď řekni vlkodlakům, že si své problémy budou muset řešit sami, alespoň nějaký čas.“

Martin a Mara stojí opodál a oči jim ve tmě svítí. Vyčkávají a já pevně doufám, že je jejich vlčí instinkt varuje před neuváženými činy.

„Mám práci,“ zopakuju Dyremu.

„To jistě máš, milé dítě, ale ne tady. Pošli je pryč.“

Odhrnu rty. Usměje se a vezme mě za předloktí, možná je přiléhavější říct, zvedne mě za předloktí.

„Kristino, ty víš, že tě nezabiju. Zabiju je.“

Pomalů se obrátím. „Musíte najít Orthrunu sami,“ artikuluju s námahou. „Musíte ji najít. Martine, ty víš, co máš dělat.“

Přikývne, pomalým, opatrným pohybem, a pak stiskne Maře zápěstí. Obezřetně se vrací k autu a já pozoruju Dyreho. Kdyby zakřičel, kdyby se chystal, tak... Nezakřičí. Spokojeně pozoruje, jak dvojice nasedá do auta a jak Martin s námahou vyjíždí s emkem zpátky na silnici. Zadní světla zmizí.

„Co chceš tentokrát?“ obrátím se k otci a zatnu zuby.

„To, co předtím. Jenže tentokrát už nemíním smlouvat.“

„Stojíme tu u silnice, moje auto je pryč, co míníš dělat?“

Přitáhne mě k sobě. „Nestarej se, dcerunko.“

V puse mám náhle sucho a svět se přepne do černobílého módu. Na okamžik, pak už nevidím nic.

XIX.

Když se proberu k vědomí a rozhlédnu se kolem sebe, málem se rozesměju. Jen málem, protože mi bolest buší ve spáncích. Rezidence mého otce je stejně staromódní jako jeho představy. Dubová postel, truhla, vyřezávaná skříň. Začnu uvažovat o tom, jestli i u upírů nastupuje v určitém věku senilita, když se ozve klepání na dveře.

„Neklepej,“ štěknu. „Neptal ses, jestli s tebou chci jít, tak neklepej.“

Má černý kaftan a rozpuštěné vlasy. Mimo jiné má taky podobný vkus jako já, u chlapa to ovšem působí depresivně. Zvednu k němu hlavu.

„Tak, a teď mi, otče, stručně a jasně řekni, co ode mne čekáš. Na co mou pomoc vlastně potřebuješ? Vystačíš si sám, Dyre, to víme oba.“

Sedne si do velkého křesla a pečlivě si urovná záhyby pláště.

„Jistě že můžu sám přinutit hlavy komunit, aby se mi poddaly, to jistě, ale nezdá se ti, že by potom působilo divně, kdybych neměl pořádek ve své vlastní rodině?“

Nepřestává mě překvapovat.

„Takže něco jako prezidentské volby v Americe? Musíš mít vzornou dceru, která tě bude podporovat a tupě se usmívat na inauguračním plese, nebo co? Mám na předvolebních večírcích roznášet pytlíky s krví?“

Zamračí se.

„Vzpomínáš si na Landštejn?“

Zavrtím hlavou. „Ne, co je s ním.“

„Zbičovali tě tam a znásilnili, když ti bylo čtrnáct.“

Pokusím se vzpomenout si, ale upřímně řečeno, v té době mě potkalo tolik nepříjemností, že se mi do paměti nevryl.

„No a?“

Vidím, že se mnou Dyre ztrácí trpělivost.

„Plakala jsi.“

„To je pravděpodobný, jestli mě zbili bičem. To má být nějaký podobenství?“

„Tenkrát jsem uvažoval, že tě vezmu k sobě, ale byla jsi příliš mladá...“

„Chápu,“ zvednu se z postele a postavím se proti němu.

„Chápu, a teď jsem zase moc stará, ne?“
 Bojuje s touhou popadnout nějaký bič a taky mě zmlátit.
 „Těžko říct, jestli stará, ale na můj vkus popřáváš moc sluchu dnešní době.“
 Ta pinkaná mě začíná zvráceně bavit.
 „Dobře, kdy děti nectí své rodiče?“
 „Je to rovnostářská doba,“ povzdychne si, „a ty v tom nacházíš zalíbení.“
 „Je to pohodlná doba, Dyre, proč si ji neužíváš jako já nebo Timotej? Proč se ji nesnažíš pochopit jako Simeon?“
 „Simeon?“ zasyčí. „Simeon je jen špinavý žid!“
 „Ty jsi antisemita?“ zvednu obočí.
 Zmateně se na mě podívá.
 „Dyre, kdes byl celou tu dobu? Za obou válek, nebo ještě před tím? Kdes byl?“
 Pokrčí rameny a zachmuří se. Jeho úzká tvář lemovaná plavými vlasy vypadá jako z nějakého kostelního obrazu. Podivně bezvýrazná.
 „To není důležité,“ řekne tiše.
 „Simeon se s tím vyrovnal, ty ne,“ konstatuju suše. Chci se dostat na kořen, chci vědět, proč mu líp vyhovuje být noční můrou, chci... On ne.
 „Zdá se, že si nerozumíme, dítě,“ odkašle si, „třeba potřebuješ jiné vysvětlení.“
 Nadechnu se, ale zakřičet už nestačím. Dlaní mi přikryje rty a druhou rukou mi přitiskne obě paže k tělu a zvedne mě.
 „Gothel není moudrá žena, ale možná je to dobrá matka,“ syčí.
 „Snad má v něčem pravdu.“
 Nese mě dolů po schodech, nelidský, nepřístupný k bolesti, netečný, jako by mě netiskla paže, ale ocelový pás.
 „Přemýšlej, dítě, i tvému milenci to prý prospělo.“
 Takřka něžně mě položí do kamenné rakve a dřív, než se stačím překulit a zvednout na kolena, přisune víko. Slyším, co víc, cítím, jak na můj hrob padá cosi obludně těžkého, těžkého jako skála. Pak propadnu běsu.

Rozedřela jsem si ruce, rozbila hlavu, vykřičela plíce. Dusím se, uvědomím si, Proboha, já přece nejsem mrtvá, potřebuju vzduch, udusím se tu v hnusném temném hrobě. Kuš.

Kuš, okřiknu sama sebe, kdyby věděl, že se tu udusím, nebyl by mě sem hodil. Lehnu si na záda, ruce složím podél těla, nadechnu se horkého vzduchu, pak podruhé, potřetí... Dýchám, cítím, slyším... Jak dlouho ležel Kay pod stříbrným poklopem? Padesát let? Padesát let, a nezešílel. Mlasknu. Nebo zešílel.

Malý prostor a tma rozruší smysl pro čas rychle. Už nevím, jestli tu ležím hodinu nebo den, jediný pocit, který mám, je hlad, sžíravý hlad, který mě žene k snům o zabíjení. Abych se zaměstnala, vzpomínám, metodicky jdu časem od první války, kterou jsem zažila, přes ty další a další a další... Pojmenovávám znovu místa, lidi, s námahou vzpomínám na fyzické detaily svých milenců, na věci, které jsem měla ráda, sedla, sukně, šperky, na domy, v kterých jsem žila. Mé tělo, žíznící tělo ke mně nepatří. Nesmí ke mně patřit, nebo zešílím.

Když Dyre odsune poklop, nejvíc mě bolí světlo, které přinesl.

„Jak je ti, dítě?“

„Skvěle,“ odseknu. „Nikdy mi nebylo líp. Už víš, co po mně chceš?“

Prohlíží si mě stejně, jako by nadzvedl kámen a pod ním našel dešťovku. Na okamžik přemýšlím, jestli bych se neměla pokusit utéct, ale pak se rozhodnu neblamovat se. Jsem zesláblá a Dyre rychlý.

„Proč se na mě tak díváš, otče?“

Místo odpovědi zasune poklop znovu a já se ocitnu ve tmě.

Ten okamžik po zavření je zlý, ale pak se všechno zase zklidní, zalkne tichem a temnotou. Opřu si hlavu o podušku a začnu znova putovat. Nevracím se už do minulosti, přemýšlím o Kayovi, Gothel, Orthruně... a o Simeonovi. Snažím se pochopit nejen jeho, snažím se pochopit i svého pošetilého otce, který chce zastavit čas.

„Simeone,“ pomyslím si, „měls mi toho o něm říct víc.“

Nemohl. Nemohl? Zarazím se. Kde se to slovo vzalo? Obrazy mi přicházejí na mysl stejně, jako když se ptám mrtvých.

„Proč jsi nemohl, Simeone?“

Vidím ho před sebou, v jakési kavárně klímá za novinami a před ním stydne čaj.

„Nemohl jsem, Tino. Jsi jeho dítě, má na tebe právo.“
 „Má právo mě držet v kryptě bez vzduchu a bez jídla? Má právo mě nutit k tomu, co nechci udělat?“
 „To ne, ale má právo s tebou mluvit. Máš žízeň, Tino.“
 „Nemluvme o tom.“
 „To je zlé.“
 „Byl za tebou Kay, nebo Martin, nebo...“
 „Nemuseli chodit, vím o všem.“
 „Našli Orthrunu?“
 „Bez tebe ji nenajdou, dítě.“
 „Musím ven.“
 „Musíš, má milá,“ souhlasí Simeon.
 „Nevím, kde jsem, a nedokážu zvednout poklop,“ upozorním ho.
 „Nebudeš ho muset zvedat,“ slíbí mi.
 „Jsou všichni v pořádku?“ Simeon složí noviny a náhle mi hledí do očí.
 „Jsou a já se pokusím zařídit, aby to tak zůstalo.“

Čas se vleče jako melasa. V mysli se můžu toulat kdekoli, ale i svaly už by se chtěly hnout. Vzpomenu si na Kaye. Padesát let... jenže Kay je mrtvý, Kay prospí polovinu své existence, Kay... Kay by se mi tu hodil minimálně jako proviant a hračka.

Kámen zaskřípá o kámen a ve mně slabě zvedne hlavu naděje. Co když to není Dyre? Je to Dyre, rty přísně sevřené. Zadívá se na mě a já se posadím. Hýbat se v tak omezeném prostoru je těžké, ale začala jsem...

„Je to trochu jako v děloze,“ ušklíbnu se na něj.

Potřese hlavou, evidentně zklamaný.

„Poobědváš se mnou?“

Pokrčím rameny. Může to být léčka, ale pomyšlení na krev mi nedovoluje dělat drahoty. Vstanu a vykročím ze sarkofágu, Dyre mi dvorně nabídne rámě. Takový blázen, aby šel do schodů přede mnou, není ani on.

„Dyre, proč nejsi rád?“

„Rád?“ slovo se mu vykutálí ze rtů, podivně bezvýrazné.

„Nebylo by ponižující mít zbabělou dceru?“

Volnou rukou si přetře oči. „Nikdy jsem nepřemýšlel o tom, jak moc statečná jsi. Ty...“

„Já se živím tím, že chytám ty, co zabíjejí a okrádají ostatní. Není to moc ozdobná práce, Dyre, co se nad tím zamyslet?“

„Nepotřebuju, abys bojovala,“ odsekne.

„Jistě, potřebuješ, abych byla loajální a držela hubu. Potřebuješ pořádek v rodině.“

Znechuceně mnou šubne. „Jsi nepoužitelná,“ vyčte mi. „Měl jsem vybrat jinou matku, lépe...“

„Ovladatelnou? Dyre, mohls tušit, že mezi markytánkami je spousta podivných existencí,“ upozorním ho výsměšně.

„Tvá matka měla dobrou krev,“ ohradí se. „Jen... ale nic, pojďme.“

I jídelna je zařízena staromódně a okna jsou zatemněná, i když by nemusela být. Sotva zasedneme ke stolu, pochopím proč. Mlčenlivá dáma v černém kostýmku přinesla koš živých králíků a s úklonou ho postaví na stůl. Podívám se na zvířata a rázem mě přejde chuť. Není to to, co teď potřebuju. Dyre si rovná manžety, a tak si až pozdě všimne, kam směřuje můj zájem.

Pokynu upírce, aby mi koš přinesla blíž, a když se ke mně nakloní, abych si mohla vybrat, obejmou ji kolem pasu.

„Jen trochu si cucnu, kotě,“ šeptnu a prokousnu bílý krk. Brání se symbolicky a po chvíli už vůbec.

„Kristino,“ Dyre se nad námi tyčí.

„Copak?“ odložím upírku stranou. Má rozervaný krk a celkově nevypadá zrovna nejlíp.

„Vypila’s ji.“

„Ne, zregeneruje. Nedala jsem si víc než ty z Darka, tatínku. Předpokládám, že ji používáš ke stejnému účelu jako já jeho, ne?“

Nevím, jak silné jsou otcovské city, ale Dyre mě rád nemá.

„Ty nevychovaný zvrhlý zmetku, ty snad ani nemůžeš být má krev.“

„Jestli odpovídám téhle charakteristice, tak ke své škodě zřejmě tvé dítě jsem, jsme si podobní.“

Couvám k oknu. Dyre se už nesnaží tvářit jako ušlechtilý otec, na druhé straně, je tím o něco snesitelnější. Okolo nás pobíhají zmatení králíci.

„Chtěl jsem se k tobě chovat slušně, dát ti...“

„Dobrý domov?“ zeptám se výsměšně. Připravuju se k boji.

Vím, že je to pitomost, ale Dyre mi jde hrozně na nervy, tak hrozně, že mě potěší jakákoli nepříjemnost, která se mu stane. „Budeš litovat své drzosti, Kristino. Tisíckrát budeš litovat.“

„Hm,“ zívnu a pak bez úvodu zakřičím. Vzduchem poletují stoly, králíci, upírka, Dyre setře z tváře krev a nadechne se.

Můj předpoklad nevyšel, nakonec mě opravdu zabije, pomyslím si a v zádech mě zastudí, ale když zazní křik, nedotkne se mě. Rozbije se o clonu přede mnou a já vím, že teď nemám na nic čekat. Rozběhnu se k oknu, vyskočím ven a utíkám k temné hradbě stromů. Možná to není moudré, ale les mi už odmalička připadá ochranný. Utíkám soumrakem a neohlížím se. Ohlížením se jen ztrácí čas.

* * *

Neběžel za mnou, neběžel, a já uvažuji proč. Co se stalo v jídelně potom, co jsem ji poněkud kvapně opustila oknem? Klušu po spadaném listí a hledám lesní cestu, silnici, pěšinu. Pak uslyším kroky. Zastavím se, přitisknu ke stromu a naslouchám jim. Blíží se ke mně pomalu, a když vykouknu z úkrytu, vidím starého muže s holí.

„Simeone,“ vydechnu.

„Doufám, že jsi v pořádku, má milá.“

„Jsem. Jak jsi to udělal?“

Potřese hlavou. „Nejsem na to pyšný, dítě, v dobách, kdy jsem byl mladý, se tyhle věci považovaly za, ehm, nepřípustné.“

„Předpokládám, že v dobách, kdy byl mladý Dyre, by jeho postup byl považován za korektní, že?“ nakrčím čelo.

„Přesně tak, ale doba se změnila a ty máš jiné povinnosti.“

„Potřebuju najít Orthrunu. Půjde po mně Dyre?“

„Nepochybně se s tebou pokusí setkat, ale nějaký čas máme.“

„Chtěla bych dát vědět Kayovi a...“

Simeon zavrtí hlavou. „Ne.“

„Vezme si Dyre rukojmí?“

Simeon se na mě dívá klidnými očima. „Možná. Ale najdeš cestu, Tino, určitě ji najdeš.“

„Jo,“ zahučím, „ale vím jen o jedné.“

Simeon se na mě zvědavě podívá. „Víš o jedné? To jsi na tom mnohem lépe než já.“

Dyrehův dům leží, alespoň podle Simeona, kus od Markhausenu. Když se dotazuju, kde tedy ten Markhausen je, dozvím se, že už neexistuje, a dál se neptám. Simeon si vykračuje se svou útlou hůlkou po rozbitých cestách a já s ním držím krok. Je mi zima.

Nádraží, na které jsme došli, je tak malé, že tam ani neprodávají lístky, a pusté. Sednu si na rozvrzanou lavici.

„Jak dlouho jsem byla u Dyrehů?“ zeptám se s obavou.

„Týden.“

„Takže jestli se Orthruně něco stalo, je malá pravděpodobnost, že...“

„Najdeme ji.“

„Kostru a šedý kožich?“ namítnu skepticky, ale Simeon se jen mírně usmívá. Zajímalo by mě, co Dyremu udělal.

Na zastávku se pomalu trousí lidé, což mě naplňuje slabou nadějí, že se blíží vlak, ale čekáme ještě další půlhodinu. V motoráčku Simeon kupuje lísky do Varů a dobrosrdečně konverzuje s důchodkyněmi. Já se držím dál. Dyrehova metresa mě sice na chvíli zasytila, ale blízký kontakt s lidmi neriskuju. Můj průvodce mě pozoruje s účastí a vlak se pomalu sune do místa určení. Za oknem prší.

Ve Varech přeseďme z vlaku na autobus a já si, z neznámých důvodů, připadám jako za války. Snad za to může ten pach nádraží, který zůstává stále stejný. V autobuse jsou zas cítit vlhké kabáty a krev. Krev... snad některá ze ženských menstruuje, snad se někdo říznul a ránu si narychlo zalepil náplastí. Je mi horko a zuby v dásni mi trnou.

Autobusák otevře dveře a čeká, až se matka vykodrcá s kočárkem, do schůdků se škrábe letitá paní, lidé se strkají, chodí uličkou tam a zas zpátky a já si v duchu maluju titulky typu ‚Strašlivá tragédie v linkovém autobuse‘, ‚Utopili se v krvi‘ nebo ‚Bestie vraždila. Existují upíři?‘. Simeon mi stiskne ruku.

„Vystoupíme?“

Mlčky kývnu, nechci, aby si někdo všimnul špičáků, bílých a šavlovitě se deroucích z úst.

„Rychle,“ vypravím skrz sevřené rty.

Simeon jen přikývne a jde za řidičem. Jeho etuda o vnučce se zkaženým žaludkem je působivá, dveře se spásně otevrou, a když vyběhnu ven, pocítím ke starému muži prudkou vděčnost. Možná Dyre prostě jen volí špatné prostředky, jak získat mou náklonnost.

Do Božího Daru už není daleko a já se, bez ohledu na výsledek pátrání, k Orthruně těším. Budou tam králíci, alespoň doufám, králíci a nějaká bunda. Jdu po krajnici v tričku, deštěm nalepeném na tělo, a vyhlížím nejbližší odbočku do lesa. Musím poprosit Simeona o laskavost, jinak si ukousnu palec.

Stará krev je jako staré víno a Simeonova je taková jako on sám. Tišivě klouže do krku v umírajícím podzimním lese.

„Najdeme Orthrunu,“ poprvé uvěřím tomu, že aspoň něco může dopadnout dobře. Simeon si přitiskne dlaň na hrdlo.

„Najdeme. A teď už pojď, jsi celá mokrá.“

* * *

Králíci v kotcích opravdu jsou, snad je někdo chodí krmit, snad jim vlkodlaci naložili do zásoby, ale dům je chladný a opuštěný. Vytáhnu ze skříně černý olejáč a čekám, až Simeon zapálí v kamnech.

„Ty nemáš hlad?“ zeptám se ho nejistě. Nevím, jak to má s jídlem. Opráší si ruce.

„Ne, ale ty se najez.“

„Už jsem jedla,“ usměju se vděčně.

„Najez se pořádně,“ poprosí mě vážným hlasem.

„Máš strach, že bych někoho napadla?“ urazím se.

„Mám strach, že by to Dyre rád viděl,“ připustí jemně.

Je mi mizerně a jeden ušák to nespraví, ale smrt si přijde pro zvířátko rychle.

Mám ráda podzim, mám ráda i les, ale někdy bych tu kombinaci oželela.

„Možná že půjdeme daleko, Simeone,“ upozorním ho a ukážu směrem ke kopcům.

„Já vím,“ usměje se na mě a vykročí ve svých staromódních polobotkách.

Mlčky šlapu do kopce a vzpomínám na rozhovor s Orthrunou. Byla tak klidná, napadne mě, vlkodlačí životy jsou dnes takřka idylické. Rodina a domov. Odplivnu si na zem. Rodina. Les kolem mne voní vodou. Narovná se v zádech. Voda mi stačí, nerada bych, aby mi do nosu vstoupil známý pach rozkládajícího se těla.

Stmívá se, ale my pořád křižujeme les.

„Simeone, nemůžeš...“

„Nemůžu, neznám ji, ty ji znáš.“

Hrkne ve mně. Jestli ji uslyším, tak je mrtvá, pomyslím si a pak si představím, jak pokládám ruce na její šedé skráně. Obraz, který se mi ukáže, mě vyvede z míry.

Tělo velkého vlka leží na boku na jehličí, zvíře zvedá hlavu a stáčí ji k zadní noze. Ta je v železech. V železech.

„Chytila se do želez, Simeone. Musíme hledat dál.“

„Cos viděla?“

„Leží na jehličí a je tam tma.“

„Tma?“ Simeon se zamyslí, „měl by tam tedy být hustý les. Byly stromy blízko u sebe?“

Kývnu.

„Smrky?“

„Tady jsou jenom smrky,“ připomenu mu.

„Tak pojďme tam,“ ukáže k hranicím. Nemůžu se udržet, a tak se rozběhnu.

„Jen běž,“ mávne rukou Simeon, „tebe najdu vždycky.“

Buď je to nálet, nebo zpustlá školka, ale stromy jsou tak hustě vedle sebe, že stěží projdu. Les jako ze zlého snu, napadne mě a pak strnu. Slyším těžké oddechování, ale není to Orthruna, je to muž. Našinci dovedou být tiší a já teď tichá jsem. Muž se dere smrčinou a já ho co nejtišeji následuju. Už ho vidím, má pušku a maskovací kabát. Porost se prosvětluje a já zřetelně vidím nejen muže, ale i vlka. Vlčici, Orthrunu.

Chlap mlaskne jazykem o zuby.

„Stejně je to škodná,“ zvedne zbraň a Orthruna zavrčí. Nejspíš by se ráda proměnila, ale regenerace ji určitě stála hodně sil.

Tolik sil, že by zásah brokovnicí nemusela přežít. Skočím, skočím s úmyslem ho srazit k zemi, ale žízeň mě zradí, zuby samy chňapnou po šíji a pak se hladově přisajou. Muž se nebrání, nemůže. Srazila jsem mu vaz.

Piju jen chvíli, s vědomím, že Orthruna hladoví už skoro čtrnáct dní. Zvednu se ze své oběti, přikleknu k Orthruně a otevřu železa. Noha je proseknutá a kost rozdrčená. Nic, co by se kožoměnci nezahojilo, Přitáhnu k ní muže.

„Nemám vodu, Runo, jez.“

Zvíře se na mě dívá vážnýma očima.

„Nemám nic jiného, nenapadlo mě... Jez.“

Zvedne se na předních a dovleče se k mrtvole.

„Dobře, nebudu se dívat.“

Odvrátím hlavu. Nemusím se dívat, abych věděla, že Orthruna právě otevřela muži břicho.

Když dorazí Simeon, je už pytlák zpola sežraný a Orthruna vyčerpaně leží na zemi. Stařec ukáže na muže jen očima.

„To je ten, kdo železa nastražil. Chtěl ji zastřelit.“

„Musíme ho pohřbít.“

„Pohřbít?“

Vlčice se zvedne ze země.

„Jistě. V kraji, kde vlk zabil muže, by se Orthruně žilo jen těžko.“

Má pravdu. Rozhlédnu se po mokré zemi.

„Runo, není tu někde nějaká propast, strž nebo tak něco?“

Vepředu jde kulhající vlčice a já za ní táhnu ohlordanou mrtvolu. Utěšenou skupinku uzavírá Simeon se špacírkou.

Zvíře se zastaví a já nahlédnu do úzké strže.

„Mám ho tam hodit?“ ohlédnu se na Simeona.

„Hod“,“ přikývne. „A teď se pokus pomoci Orthruně, já ho pohřbím.“

Raději se ho neptám jak a kývnu na vlčici. Pomalu odcházíme a Simeon začíná s modlitbou.

Je tma a cesta zpátky se zdá delší. Orthruna se chvílemi vleče jen po předních a Simeon klopýtá. Zastavíme se.

„Vezmu tě,“ skláním se k vlčici. Zvednu ji bez námahy, ale jít z kopce s velkým zvířetem v náručí je problém i pro upíra. Orthrunin kožich mě hřeje na prsou a nesmyslně mi připomíná doby, kdy jsem si jako dítě hrála se psy. Simeon se mnou jakž takž drží krok.

Vlčice se začne vzpírat. „Co je?“

„Pusť ji na zem, Kristino, možná jsme zabloudili.“ Orthruna sklouzne dolů, napije se z louže a pak se po nás ohlédně. Kluše už mnohem lehčeji.

Konečně jsme na dvoře Orthruniny chalupy. Simeon nevypadá unaveně, je ale zablácený od hlavy až k patě a já mám mokro v botách. Vlčice vklouzne do světnice a ve dveřích se na nás prosebně podívá. Dotknu se Simeonova ramene a zevnitř domu se ozve tlumené kňučení, které se postupně promění na ženské steny. Nečekám už na nic a vejdu do místnosti.

XX.

Orthruna vypadá ztrhaně, ale jinak se zdá docela v pořádku.

„Bylas hodně daleko,“ podotknu konverzačně. „Nejspíš tě tu hledali Martin a Mara, ale nenašli tě.“

„Tys mě našla,“ usedne těžce na židli a přitáhne si hrnek s vodou.

„Já a Simeon.“

Orthruna děkovně pokývne hlavou směrem k starci.

„Nevydržela bych už dlouho.“

„Nemohla jsem dřív,“ omluvím se. „Mám rodinné nepříjemnosti.“

Tázavě se na mě zadívá.

„Čím míň o tom budeš vědět, tím líp. Upíří záležitosti jsou málokdy laskavé.“

„Zachránili jste mi život,“ konstatuje vlkodlačice.

„Kožoměnci se usnesli, že bez tebe by to nebylo ono,“ ušklíbnu se na ni. „A navíc, potřebuju vědět, jak ses do těch želez dostala a proč jsi je sama neotevřela.“

Oči se jí zamží. „Chceš vědět, co jsem viděla před tím, než jsem tam šlápla?“

Přikývnu.

„Viděla jsem ji.“

„Koho?“

„Hermínu.“

„Hermínu?“

„Jo, prostě Wolfovu ženu. Myslím, že to byla ona, i když jsem se s ní naposled setkala už hodně dávno.“

„Je to stará paní.“

Orthruna zavrtí hlavou. „Neviděla jsem starou paní, viděla jsem Hermínu.“

„Hermína ale stárne,“ upozorním ji jemně. „Není jako my, eh, tři, chápej. Mluvila jsem s ní nedávno, je to stařena, ohnutá, napůl chromá.“

„Já ji viděla mladou,“ nedá se zviklat vlkodlačice. „Mladou a nadávala mi. Bylo to tak živé, že jsem, no prostě jsem šlápla do těch želez.“

„Kletba.“

„Ano, nejspíš. S kletbami mám své zkušenosti. Víš, ono je dost pravděpodobné, že si na mne Hermína nepotrpí.“

„Jistě, ty máš s Wolfem dítě, ona ne. Ty jsi stovky let stejná, ona zestárla rychle. Tebe Wolf ctil, a ji...“

„Copak?“

„Ale nic. Je dost pravděpodobné, že se k ní choval jako hovado. Vodil si do jejich bytu ženské, musela to slyšet, chápeš?“

„Chápu,“ přisvědčí Orthruna suše. „Měla od něj odejít už na začátku a byl by klid.“

„To neudělala.“

„Ne. Ne, protože si myslela, že to, co Wolf potřebuje, je dobrý domov. Mezi námi, Wolf potřeboval obden vyprášit kožich, aby byl aspoň přijatelný. Já ho tu dlouho nesnesla. Neměl zrovna smysl pro rodinu.“

Ohlédnu se po Simeonovi, ale ten se jen usmívá.

„Runo, myslíš, že by byla Hermína schopná dát dohromady takovouhle kletbu? Vypadá to dost komplikovaně.“

Rozhodí rukama. „Pokud je v ní dost nenávisti a má dostatek času? Proč ne?“

Stáhne se mi žaludek. Já za ní posílala Darka. Potřesu hlavou, abych zahнала zlé tušení.

„Znala se s Šedivákem?“ napadne mě.

Vlkodlačice se usměje. „Proč? Jistě že se s ním znala, dokonce dřív než s Wolfem. On se s ní totiž předtím vodil, víš? Jenže pak přišel Wolf a ten se jen nevodil. Myslím, že déle než do druhé schůzky nečekal.“

Simeon si povzdychne.

„No, aspoň vím, proč mi Šedý lhal. Taky ji viděl.“

„Zabiješ ji?“ zeptá se Orthruna tak klidně, jako by se ptala, jestli si dám trochu čaje.

„Asi. Ale nejdřív potřebujeme zrušit tu kletbu. Vyznáš se v magii?“

Nakrčí nos. „Podle toho, čemu říkáš magie. Bylinkářství snad, nějaké rituály těžko.“

„Nemusí stačit ji zabít,“ namítnu a Simeon se nakloní ke krbu, ve kterém Orthruna zapálila oheň.

„Nemusí,“ řekne tiše, „ale pokud potřebuješ radu...“

„No vidíš, je tu povolanejší,“ broukne žena spokojeně. „Přinesu králíka a pak půjdeme spát, ne?“ obrátí se k nám tónem praktické hospodyně.

„Přines,“ usměju se na ni. Možná jsem se z toho chlápka měla napít víc.

Je poledne, když mě probudí zvuky z přízemí. Rozhlédnu se po podkrovním pokojíku, ve kterém se mísí věci, kolem kterých čas jen prošel, s doteky dneška. Na zdi je přilepený plakát mužského aktu, Tady bydlí dcera, řekla mi včera Orthruna a mě by docela zajímalo, jaké Orthrunino vlče vlastně je. Spustím nohy z gauče, pak popadnu oblečení a běžím dolů. V podkroví se netopí.

„Vrátíme se, Simeone?“ zeptám se starce, který sedí na židli a způsobně popíjí kávu.

„Budeme muset.“

„Najdu vám, kdy jede autobus do Prahy,“ nabídne se vlkodlačice.

„Díky.“

Sedím mlčky u stolu, zatímco listuje v jízdním řádu, a s obavou si představuju, co mě v Praze čeká. Simeon se dotkne mého ramene.

„To přejde,“ usměje se na mě a já najednou pochopím, že tohle je to, co dělá už věky. Objímá lidi kolem ramen a slibuje jim, že bude líp.

Autobus je plný výletníků, ale tentokrát jsem se pojistila nejen konzumací králíčí krve, a Simeon si musel omotat krk tlustou, ručně pletenou Orthruninou šálou, Bolí mě žaludek, ne z hladu, ale z nervozity. Dyre nečekal, nenapadlo by ho čekat. Zabil někoho, kdo ke mně patří, pomyslím si a připadám si prázdná, poražená a ubohá.

Simeon se na mě překvapeně podívá.

„Tino,“ řekne mi. „Jsi víc podobná svému otci, než jsem si myslel. Cokoli jiného než totální zničení protivníka bereš jako porážku.“

* * *

Do svého bytu vstupuju s bušícím srdcem. Simeon mě na mou žádost doprovází a konejšivě mi tiskne ruku. Čekám cokoli. Kousky Kaye rozvěšené na lustru, upečeného Gaspara, Timoteje s vyloupanými očima, případně všechno dohromady, ale není tu nic neobvyklého. Na stole v kuchyni leží můj telefon a klíče, lednička, ke které jsem se vrhla s temnou předtuchou, pokojně bzučí a není v ní víc než jeden sáček s krví.

Padnu do křesla a Simeon si sedne proti mně. „Jsem utahaná,“ přiznám.

„Máš na to právo,“ Simeon se očima dotkne lednice. „Mám ti přinést trochu... Ale ty bys raději něco teplého, vid', má milá?“

„Teď nechci nic,“ zavrtím hlavou. „Musím obvolat známé, zjistit, jestli...“

„Pořád si ještě myslíš, že znáš způsob, jak tu situaci s Dyrem vyřešit?“

„Hm,“ povzdychnu si, „čím dál tím víc. A čím dál tím míň se mi do toho chce.“

„Budu muset jít,“ připomene mi. Zmořeně se na něj usměju.

„Jasně.“

„Napij se.“

„Nechci.“

„Musíš něco jíst.“

Takhle mluvívaly matky s dětmi, takhle je pobízejí. Simeon ví, kam sáhnout, myslím si, když mu prokusuju krk. Mám v ústech jeho krev a on mě konejšivě hladí. Něco si brouká, ale slovům nerozumím.

„Kayi?“

„Liebchen, kde jsi?“

„Doma. Jsi v pořádku?“

„Jo.“

„Ostatní?“

„Taky. Hledali jsme tě, Tino, já, Gaspar, Přibský, Timotej přijel. Ublížil ti?“

„Ne. Ne, ale není jistý, jestli se příště udrží. Kde je Timo?“

„Jsem u něj doma.“

„Jedu tam.“

„Neměla bys odpočívat?“

„Odpočívala jsem dost,“ odseknu s myšlenkou na kamenné lůžko.

„Tak zatím...“ ukončím hovor dřív, než může něco namítat. Těším se na Kaye, ale na Timoteje víc. Taky mi bude muset víc vysvětlit.

„Tino, nemohl jsem se ti dovolat,“ stěžuje si Darek.

„Rodinné problémy. Už je ti líp?“

„Jo, líp. Jsem v pohodě.“

„Za tou ženskou od Kostry už nechod', rozumíš? Za žádných okolností. Ani se s ní nebav, a kdyby se tam u tebe objevila, zavolej mi.“

„Tino, je to stará bába.“

„Stará bába, která možná poslala pár lidí pod kytky. Pamatuješ si, co jsem řekla?“

„Jistě. Kdy tě uvidím?“

Promnu si oči. Jestli jsou upíři v ohrožení, tak Darek dvojnásobně. Dyre by ho zabil, aniž by se musel snažit. Jen tak, mimochodem.

„Ozvu se ti.“

„Napadlo mě, jestli bys se mnou nechtěla jet ven. Budou Dušičky a...“

„Já nejsem mrtvá,“ zařvu na něj, až telefon zavibruje.

„Já vím,“ odpoví mi tiše. „Ale ti ostatní jsou.“

Emko je v pořádku, oddaně přede, když ho nastartuju a vyjedu z garáže. Ostražitě pozoruju osoby na chodnících, ale ani jedna z nich není můj otec.

* * *

Vypadá to tu skoro jako za starých časů. Timotej, Gaspar s Gutou, Ranko, Stašek Příbský a samozřejmě Kay. Z mladých nikdo, mladí možná žijí jinde a jinak. Jakkak by asi vzali ty starosvětské Dyreho plány. Považovali by ho jen za dalšího z těch, co vybírají výpalné, napadne mě a přeju mu to.

„Chceš o tom mluvit?“ Timotej je vážný, ba víc než to. Je důstojný.

„Jistě. Koneckonců, týká se to všech. Dyre chce centralizovat řízení, aby se tak řeklo, ale to není to nejhorší. Nejhorší je, že o tom má představy jak z komiksu.“

„Obřady?“ Timotej dobře ví, o čem mluvím, a netěší ho to. Zrovna jemu se tyhle manýry protiví.

„Přesně tak. Obřady, zasvěcení, slavnosti... Poslala jsem ho s tím do prdele a on mě zavřel do kamenné rakve. To je všechno.“

„No,“ začne opatrně Stašek, „on je opravdu velmi starý. Možná bychom mu měli vyjít vstříc.“

„Nesmysl,“ trhnu hlavou. „To nejlepší, co pro svého otce můžu udělat, je probrat ho. Víím, že je velmi starý, ale to je Simeon taky.“

Timotej skoro nadskočí. „Má s tím něco společného i Simeon?“

„Jo, pomohl mi utéct.“

„Tino?! On je...“

„Kdo je? Ten, kdo se tisíce let objevuje u masakrů? Možná někdo, kdo si pořád léčí svědomí? Je mi to jedno, Timoteji. On dokáže žít i dneska, a můj otec ne. Dyre je moje krev, a,“ odkašlu si, „když ze sebe dělá kašpara, je to moje hanba.“

„Vyšlápala sis, kotě,“ Timotej se bezděky začal usmívat, ale Ranko a Příbský jsou zaražení. Kay mi uhne očima.

„Nic jiného mi nezbejvá. Mimochodem, vlkodlaky a nejen je někdo proklel.“

„Ty ještě pořád řešíš ty dlaky?“ Kay je upřímně překvapený.

„No jasně, našla jsem Orthrunu. Chytla se do želez a neměla už sílu přeměnit se zpátky. Strávila tam skoro čtrnáct dní, ale přežila to.“

„Tino, Dyre tě zavřel do krypty, utekla's z ní a první, co uděláš, je, že jdeš hledat nějakou čubu? Jsi blázen. Měla by ses schovat, nebo...“

Uznávám, že jsem přetažená a že jsem nemusela Kaye uhodit tolik, ale nelituju toho,

„Starej se o své, Kayi. Já to dělám.“

„Tino,“ zvedne se ze země a rovná si přeražený nos. „Dyre tě může zabít.“

„To může, jenže teď, když už vychladnul, to nejspíš neudělá. Problém je, že může zabít někoho z vás,“ rozhlédnu se po upírech. „A ví, že to mi vadí víc.“

Tetovací pistole jemně bzučí a ornament na mé holeni přibývá.
„Nevím, jestli je to rozumný, kotě.“ Timotej se natáhne pro růžovou a vzhledne ke mně. „Dyre je starý možná dva tisíce let a tobě není ani čtyři sta, nemáš proti němu žádnou šanci. Nezabiješ ho.“

„Nechci ho zabít,“ zamyšleně koukám na květinu, kterou Timo právě začal stínovat, „chci ho probrat.“

„Máš nějakou záruku, že probraný bude víc přístupný jednání?“ namítne pochybovačně upír a setře krůpěj krve, která mi vyskočila na kůži.

„Nevím. Problém je v tom, že jediný, kým bych se ho vůbec mohla pokusit vydírat, jsem já sama.“

„Na to bych nesázel.“ Timotej byl vždycky pesimista. „Mimochodem, Kay se o tebe hodně bál, vůbec se hodně bál.“

„Má respekt k autoritám a s Dyrem se setkal hned dvakrát. Co bys čekal?“

„Upřímně řečeno,“ setře mi Timotej barvu z kůže, „čekal bych, že se pokusí bránit. Místo toho čeká jak ovce.“

„Kay je fatalista,“ zašklebím se. „A teď mi, Timoteji, řekni, co vlastně o mém otci víš.“

Odloží pistoli. „Musí to bejt?“ Stáhne si gumové rukavice.

„Jo,“ přikývnu, „musí to bejt.“

* * *

„Co si pamatuju, byl Dyre vždycky ctižádostivej. Nějakou dobu šéfoval nahoře na severu, pak v Německu, jeden čas v Řecku, dokonce v Indii, co vím. Hledá něco, ale co, to nevím. Někteří našinci to tak prostě mají, Tino, hledají, aby nezešileli.“

„Je mi podobnej?“

Timotej si čistí nástroje, rád, že může zaměstnat aspoň ruce.

„Proč se ptáš, znáš ho.“

„Ptám se.“

„Je ti podobnej, v něčem jo. Oba se pořád za něčím ženete.“

„No, já snad nechci vládnout světu,“ namítnu.

„Taky ti nejsou dva tisíce let, ještě máš jinou zábavu.“

Nelíbí se mi to, co slyším, a Timotej to ví.

„Co byl původně, zaživa?“

Timo rozhodí rukama. „Kdo ví. To, co se ví, říká on, ovšem kde je pravda? Říkal, tuším, že byl král, válečník... Nevěřím tomu.“

„Tys král byl?“

Zašklebí se. „Jo. Malej král. Ale Dyre byl spíš velkej čaroděj.“

„Jo, velkej čaroděj, kterýmu se něco nepovedlo.“

„Možná.“

„Má mindrák,“ otaxuju otce nemilosrdně.

„To nic nemění na tom, že nám všem, jak tu jsme, může natrhnout prdel, kotě.“

Timotej se opře o stůl. „Gothel se ho bojí úplně panicky.“

„Její sexuální představy mě nezajímají,“ mávnu rukou a Timo se zasměje.

„Co ty víš o jejích sexuálních představách, Tino.“

„Ne tolik jako ty,“ vypláznou na něj jazyk.

„No, buď za to ráda,“ Timotej pořádkumilovně zhasne světlo a kývne na mě.

„Přespíš tu, nebo pojedeš domů?“

XXI.

„Sakra, jsi jak svázaný, co je s tebou?“ skloním se ke Kayovi, který pode mnou leží jako bez života.

„Nic, jen jsem o tebe měl strach, liebchen.“

Znechuceně se odkulím stranou. „Měl jsi strach? Máš strach, Kayi, máš takovej strach, že sereš magi, zlato. Bojíš se, že přijde?“

Upír zavrtí hlavou.

„Chceš se vrátit do Berlína?“

„Ne.“

„Tak co?“

Kay si zvedne ruku k hrdlu a prsty se dotkne místa pod uchem.

„Byl za mnou.“

Ztuhnu.

„On z tebe pil?“

„Jo.“

„Hodně?“

„Ne hodně, ale... Víš, co cítí lidi k upírům, kteří z nich pijí, vid’?“

Zhluboka se nadechnu. Otec je mi podobný, to je pravda, a tohle byla půjčka za oplátku.

„Služebnost?“

„Třeba, když tomu chceš říkat takhle. Já...“

„Já to chápu, chce, abys mu na mě práskal,“ řeknu trpce. „Když z tebe piju já, necítíš nic podobného?“

„Ty to po mně přece nechceš,“ namítne Kay logicky.

„Taky pravda. Takže co dál?“

„Můžu odejít,“ nabídne.

„Nakáže ti vrátit se.“

„Tobě to nevadí?“ Můj milenec už není schlíple kající, spíš nejistý.

„Vadí. Vadí, jenže já Dyremu taky pila z ženské.“

„Aha,“ neřekne nic víc.

„Jen ,aha’?“

Vstane a přechází po místnosti, šlachovité tělo s chumáčem tmavých chlupů v klíně, tělo zvyklé pohybovat se účelně, pohybující se sem a tam jako porouchaný stroj.

„Je tu ještě jedna věc,“ ozve se po chvíli.

„No?“
 „Znásilnil mě.“
 „A do prdele.“
 „Jak jinak, Tino.“
 Víím, že se to nehodí, ale začnu se smát.
 „Nepřipadá mi to legrační,“ ohradí se upír.
 „Mně taky ne, jen... Kayi, tys ale nebyl v tomhle ohledu
 panic, nebo jo?“
 „Ne,“ odsekne.
 „Nechtěl ponížit tebe, ale mne,“ namítanu.
 „Mám se radovat, že jsem jen nástroj?“
 „Seber se,“ okřiknu ho. „Sám víš, jak tyhle věci fungují, sám
 je používáš. Budu se snažit ti pomoci.“
 „Jak?“
 „Je pro tebe přijatelnější jít za mnou než za ním?“ zeptám se
 ho.
 „Dobře víš, že je.“
 „Zkusím to.“
 „Je strašně starý, liebchen. Strašně.“
 „Nojo. Hele, pojd' do postele. Přesvědčím tě, že jsem alespoň
 v něčem zatraceně lepší než můj fotr.“

* * *

Probudím se až k večeru s pocitem, jako bych měla kocovinu. Rodinná selanka mě už začíná trochu unavovat. Kay spí, zdá se tedy, že aspoň nemá noční můry. Vykloznu z postele a jdu si zaplavat. Alespoň nějakou výhodu Timotejův barák má.

Pravidelně se vynořuju nad hladinu, rozrážím vodu a pak se do ní nořím, potápím se hloub a hloub a najednou se mi vrátí pocit, který jsem našla v kamenné rakvi. Vidím daleko, slyším tlukot srdcí lidí, kteří procházejí kolem Timotejova domu, víím, že Simeon se znovu mírně usmívá na bezdomovce, popíjející ve stanici metra, a taky víím, že Dyre váhá. Možná se snaží mě pochopit, možná jen hledá mé slabé místo. Vynořím se nad hladinu a zalapu po dechu, zůstala jsem dole dlouho. Zatraceně dlouho.

„Tino?“

Škubnu sebou.
 „Timo, neděs mě.“
 Sklouzne ke mně do vody.
 „Promiň. Ty, Tino, zjistila jsi, co je s Kayem?“
 „Všimnul sis toho?“
 „Jasně, už pár dní je nervózní jak stará bába.“
 „Dyre z něj pil.“
 „A kurva.“
 „Taky ho vojel, což si, jen tak mimochodem, nech pro sebe.“
 Timotej potopí hlavu pod vodu a pak chvíli frká.
 „Máš hodného tátu.“
 „Že jo?“
 „Co budeš dělat?“
 „Vrazím mu smeták do prdele,“ usměju se na Tima.
 „To si troufáš. Abychom s tebou jednou neměli větší problém než s tvým zploditelem, holčičko,“ zašklebí se na mě Timo a odrazí se od stěny bazénu.

Nějak nevím, čím bych Kaye potěšila, ale chci se s ním aspoň rozloučit, než vypadnu. Položím mu ruku na hrud' a on se vzbudí.

„Liebchen, copak je?“
 „Mám práci.“
 „Budeš normálně dělat?“
 „Jasně. S Dyrem se to může ještě táhnout. Řekneš to Gothel?“
 napadne mě.

„Blázníš? Už takhle je strachy bez sebe.“
 „Měl bys zase začít lovit,“ poradím mu. „Podívej se, jestli pro tebe někde není práce, napáskuj si glock a vypadni. Zajdi si na střelnici, prostě něco dělej.“

Zívne. „Dneska večer začnu, slibuju. Jo, mimochodem, nechceš se napít?“

Oblečená vklouznu k němu pod peřinu a ústy najdu tepnu.

„Uhm,“ olíznu si pak rty, „a neboj, otce zvládnou.“

Po pravdě řečeno, nejsem si sebou zdaleka tak jistá, jak se snažím tvářit, ale co nadělám. Postávám v zácpě, bubnuju na volant a přemýšlím, co musím udělat. Po dlouhém uvažování nakonec udělám to, co vždycky. Zavolám Konrádovi.

„Zdar,“ zahlaholím. „Máš se?“

„Blbě. Už ses našla, Tino? Martin mi říkal, co se stalo.“
 „No, stalo. Už jsem mu volala, našla jsem Orthrunu.“
 „Živou?“
 „Jo,“ odpovím lakonicky.
 „Zdravou?“
 „Relativně. Chytla se do želez a přerazilo jí to nohu, ale teď už zas chodí normálně.“
 „Aspoň to.“ V Konrádově hlase škrábe nějaká starost.
 „Tak to vyklop,“ pobídnu ho.
 „Postavili mě mimo službu.“
 „Do prdele. Co prasklo?“
 „Nevím, zatím mi to neřekli.“
 Povzdychnu si. Další komplikace. Bérovo svědomí je jistě široké a malérů na něj mohla vyplavat spousta, ale to načasování mě poněkud zaráží.
 „Může to být ta kletba?“ zeptám se přímo.
 „No, může, ale nemusí.“
 „A co teď děláš?“
 „Vybírám si dovolenou,“ zahučí.
 „Výborně. Přijed' ke mně domů, pomůžeš mi. Za honorář,“ dodám, když se chystá něco namítnout.
 „Jsi tam?“ Cítím, že se Konrád vrací zas ke své podstatě.
 „Budu tam tak za půl hodiny.“
 „Budu tam taky.“
 Na semaforu blikne zelená a já se zlomyslně usměju. Hermíno, myslím, že se k tobě blíží problémy.

* * *

Konrád kroupe tyčinky, které jsem našla v jednom z regálů linky, a popíjí pivo, které si sám donesl.
 „Mám za ní zajít?“
 „No, jsi policajt.“
 „Postavenej mimo službu, děvče. Navíc jsem dlak.“
 „Kletba neúčinkuje jen na dlaky. Umřeli kvůli ní i lidé. Darkovi taky styk s Hermínou neprospěl.“
 „Tím spíš bys tam měla jít ty. Jsi upírka.“
 „Zná mne.“
 „Jestli mě proklela, tak mě zná taky,“ namítne Konrád.

„Pochybuj, že to řešila jednotlivě,“ namítnu a vykrouknou z okna. Střechy se lesknou. „Zítra se za ní stavím a ty to zatím zkus omrknout. Jo, a zjisti, co na tebe mají. Když bude nejhůř, zavoláme kavalerii.“

„Kavalerii?“

„No jasně.“ Představím si Simeona, který teď nejspíš zvedá z chodníku pomočenou bezdomovkyni, nebo něco podobného. Laskavý stařec má dlouhé prsty, pomyslím si a zamrazí mě z toho.

Tohle je jedna z nocí, kdy lituju, že se nemůžu opít do bezvědomí. Obcházejím stará místa a pokouším se chytit nit debat o tom, kdo s kým, kdo kde a proč, koho sebrali policajti a koho pustili, případně kdo si koupil nový vrtulníček. Poctivě se snažím zapadnout už proto, že k těm lidem cítím ne-li přátelství, tak aspoň náklonnost, a navíc, léta jsem právě odsud brala potěšení ze života. Všechno se zvirtlo, nechci si to přiznat a obracím do sebe panáky jednoho za druhým. Nebudu opilá, to mi metabolismus neumožňuje, ale k ránu už se dokážu smát i úplným pitomostem.

Broukám si, když klušu dolů Ječnou. Černí nahaněči do nachtlokálů už to balí, a dokonce i skupinkám Angličanů dochází dech. Jeden z nich zvrací opřený o patník a kamarádi se ho bezvýsledně snaží odtrhnout. Ušklíbnu se, když vidím, jak mu z úst znovu tryská mocný proud. Jo, hochu, Red Bull s vodkou, to je pro lidskej organismus mor.

Karlova ulice je k ránu docela tichá, jen před dveřmi našeho domu vartuje chlap v černém kabátě. Když přijdu blíž, vidím, že je to Darek, promoklý a zdá se ještě hubenější než dřív.

„Co blbneš?“ sjeďu ho hned, jak k němu dojdou. „Pojď dovnitř, nebo dostaneš zápal plic.“

MLčky mě následuje do výtahu a v předsíni ze sebe pak oklepe vodu.

„Tino, je mi hrozně divně. Nemůžu jíst, mám halucinace, zvracím a všechno mě bolí. Já vím, že se zlobíš, ale já, no prostě, mám strach.“

Postrčím ho do obýváku a prohlédnu si ho na světle. Smích a nálada dnešní noci jsou rázem pryč.

Darek se nezdá hubenější, Darek je kost a kůže. Je tak hubený, že by se vedle něj šlahovitý Kay jevil jako vazoun. Kůži má suchou a horkou, oči potažené mázdrou nemoci, horečky nebo bůhvíčeho.

„Chceš aspirin?“ nabídnu mu. Ten tady totiž mám pro návštěvy.

„Ne. Snědl jsem spoustu aspirinu, taky Ibuprofen a Panadol a... Bolí to furt, Tino. Hodně.“

„Co zajít k doktorovi?“

Pokrčí rameny. „Nevím, nemám pocit, že by to byla nemoc. Jak to vypadá, když se z člověka stává upír?“

„Takhle ne,“ zklamou ho. „Nebo máš chuť na krev? Žízeň? Trpíš světlolachostí?“

„To ne,“ připustí. „Ale...“

„Nejspíš tě proklela ta baba,“ zavrčím. „A nejsi jedinej. Zítra tam jdu.“

„Za Hermínou?“

„Jo, za Hermínou. Ta stará čarodějnice mě začíná vážně...“ zmlknu.

„Stalo se něco?!“

„Jo,“ odkašlu si, „stará čarodějnice. Ta baba je čarodějnice, Darku, obyčejná vědma. Mělo mě to napadnout dřív.“

„Vědma?“

„Jistě. Není tak lehké vyslovit kletbu, která zasáhne spoustu lidí, to mi věř. Hermína se nemohla stát vlkodlakem, tak si to možná kompenzovala jinak.“

Zamířím ke knihovně. „Někde bych tady měla mít nějaké grimoáry. Jeden čas jsem to sbírala.“

„Tino, myslíš, že mě taky proklela?“

Podívám se na něj. „Upřímně řečeno, jo.“

„A co se se mnou stane?“

„Doufám, že nic. Zastavím to včas.“

„A když ne?“

„Tak umřeš,“ brouknu zamyšleně. Darek na mne vytřeští oči.

„Umřu?“

„No.“

„Říkáš to tak klidně.“

„Spousta lidí je mrtvých, dokonce spousta mých nejlepších přátel, nějak by se to udělalo.“

Darek sedí zhrouceně v křesle a civí do prázdna.

Zívnu a griomáry pustím z hlavy.

„Nechceš se jít trochu natáhnout, ještě než umřeš?“

Sleduje mě psím pohledem. Psím... promnu si oči. Už jsem z těch kožoměnců celá zpitomělá.

* * *

Darek se snaží být užitečný, ale vypadá mizerně.

„Budeš snídat?“ ptá se mě a má to znít laškovně, ale mě spíš zaskočí jeho zastřený, chraplavý hlas.

„Trochu,“ rozhodnu se. Možná po chuti poznám, co ti je, pomyslím si a ohrnu rty.

Krev chutná jinak, známě, ale jinak. Lámu si hlavu, ale nenapadá mě nic. Zvednu hlavu a přitisknu Darkovi prsty na krk.

„Děje se něco?“ zachraptí.

Pokrčím rameny. „Nejspíš, ale nelam si s tím hlavu. Myslím, že to nakonec přežiješ.“

XXII.

Jdu pěšky. Nevím proč, možná mám potřebu projít zmáčeným podzimním městem, potkávat lidi s deštníky, ujistit se, že Dyre nemá pravdu, že se opravdu jen ztratil ve svých nesmyslných plánech a že pravdu nemá ani Hermína. Ztratila příliš času čekáním a teď chce splátku dluhu po těch, kteří ho neudělali.

Vinohrady jsou docela pěkná čtvrť, v létě. Teď stromy v ulicích opadávají a chodníky svědčí o tom, že Pražané mají opravdu rádi psy, ale dost neradi se ohýbají. Zabočím do Šumavské a zacinkám klíči. Ze zrcadla naproti schodům na mě znovu vybafne ucouraná holka. Setru si rozmočenou řasenku pod očima. Někdy se sama sebe děším.

Hermína neotevívá. No co, ani jsem nečekala, že otevře. Tiše odemknu dveře a jsem vevnitř.

Není tu. Ani nemusím prohledat byt, abych věděla, že tu není. Slyšela bych její krev, v poslední době mi rytmus lidského tepu zní v uších pořád,

Otevírám dveře. Wolfův pokoj je už uklizený, věci úhledně srovnané a uprostřed na stole stojí svícny. Spousta svícnů ověncených květy, dohořelé bílé svíce. Nejspíš ho ze začátku opravdu milovala a pak se z lásky stala posedlost, urputná touha udržet se alespoň v jeho blízkosti. Teď už Hermína nemá nic, a pokud bude bojovat, tak jen o čas k pomstě. Mlčky se rozhlédnu, nasaju vzduch a zavřu oči. Jediné, co cítím, je vůně vypálených svíček, Wolf už je pryč. Nenávratně a definitivně.

Kuchyň je uklizená, jako by se v ní ani nevařilo, zrovna tak obývací pokoj. Ve váze uvadají gardénie a staré fotografie příbuzných, rozvěšené na stěnách, se tváří, jako by si stará paní jen odskočila na hřbitov, když budou ty Dušičky. Stisknu kliku a vejdu do poslední místnosti. Už na prahu mám pocit, že jsem prošla do jiného bytu, ale možná jsem jen v jiném období Hermínina života.

Tenhle budoár nevypadá, že by se tu na Dušičky byt jen vzpomínalo, Na posteli je rudé saténové povlečení, sametové závěsy nepropouštějí světlo a velké broušené zrcadlo násobí

obraz lůžka. Rozsvítím. Tady si Hermína dopřávala zřejmě víc volnosti, protože tu není zdaleka takový pořádek. Na nočním stolku leží knihy. Zajímavé knihy. Dogma a rituál vysoké magie od Papa, Dürova Experimentální démonologie a pak něco, co nemá titul. Prvotisk, odhadnu. Sama jich pár mám. Otevřu noční stolek a povytáhnu obočí. Má tu celý krám. Pohár, meč, černé svíce, dokonce kadidelnici. Bere to tradičně, usoudím a rozhlédnu se, jestli tu někde neuvidím viset kocoura. Pro Hermínu by to nemusel být problém.

Kocour tu není, a tak hledám dál. Najdu další knihy o magii, další nářadí, hábit a pár fotografií. Jsou zajímavé, Wolfovy fotky z vyjížděk na motorce, Strejda, chlápek, co jsem ho viděla až v krematoriu, Šedivák... Pak Wolf s Marou kdesi na praseti, za nimi se usmívá Pete. Orthruna u moře, které odhaduju na Balt. Obyčejné momentky z dovolené, dojemně banální. Hrabu se v zásuvce dál a kromě dalších fotek najdu i věc, která mi připadá známá. Je známá, Darkův blok, počmáraný poznámkami a kresbičkami. Pokývnu. Už ho nebudu posílat k doktorovi, vím, že se o medicínu musím postarat sama. Prohlížím si fotografie a přemýšlím o tom, jestli je Hermína šílená. Otevřu další krabici a probírám se snímky. Pak najdu jeden, který mi odpoví. Je na něm Hermína tak, jak ji znám, stará a vrásčitá, Wolf, Šedivák a Orthruna. Wolf vlkodlačici podává špekáček a ta se na něj usmívá šikmýma očima. Není to ale její úsměv, který se člověku vryje při pohledu na fotografii do mozku. Je to strašný křečovitý škleb staré paní, grimasa nenávisti a utrpení tak velkého, že by se hodilo jako předloha pro infernální výjev posledního soudu. Zamyslím se a pak si fotografii strčím do tašky. A potom čekám, čtu si v grimoárech a čekám, až se Hermína vrátí.

* * *

Nevrací se, proseděla jsem v jejím bytě celé odpoledne, ale stará paní nikde. Shrábnu tedy do igelitové tašky všechno její magické vybavení, fotografie i Darkův blok a objedná si taxíka.

„Pojedeme do Karlovy,“ řeknu taxikáři, když se složím na přední sedačku a pak upadnu do ponurého mlčení. Mít na krku bandu prokletých není žádný med.

Když položím igelitku v předsíni, dojde mi, že tu Darek pořád je. Najdu ho, jak leží v obýváku na gauči stočený do klubka a s mým tričkem v náručí.

„Je ti hůř?“

Procitne a zmateně se na mě dívá.

„Ne, asi ne. Usnul jsem.“

„Hm.“

„Zjistila jsi něco?“

Kývnu směrem k předsíni.

„Jo. Že si Hermína potrpí na černou magii a že ji jiné tempo stárnutí u Wolfa i ostatních pravděpodobně připravilo o rozum, pokud něco takového někdy měla.“

„A co já?“

„Proklela tě, zapomněl's tam blok,“ vytáhnu tu ušmudlanou věc s oslíma ušima z igelitky. „Každá věc, kterou u sebe nosíš, je volt a usnadňuje...“

„Tak nabourám?“

„To nevím, spíš ne. Ti, co nabourali, neonemocněli. Spíš budeš mít zdravotní problémy.“

„A umřu.“ Je vidět, že ani Darek není zrovna v nejlepším rozpoložení.

„Ale hovno,“ okřiknu ho netrpělivě. „Spíš si vem poučení z toho, kam až může vést posedlost našincem.“

„Proč si nenašla někoho jiného?“

Pokrčím rameny. „Nejspíš doufala, že ho nakonec zlomí, aby z ní dlaka udělal.“

„A nebylo by to řešení?“ zvedne ke mně Darek hlavu. Vím, jakou chce slyšet odpověď.

„Nejspíš ne. Nejspíš v ní to vlčí prostě nikdy nebylo.“

„Tino, proč ses ani neozvala?“ Guta má hlas teplý jako, eh, jako krev.

„Promiň, mám toho hodně. Stavím se u vás dneska.“

„Připravím něco dobrého.“ Vím, že by se Guta ráda ptala, vím, že má strach, ale snaží se nedat to najevo.

„Timotej už odjíždí?“ vymáčkne ze sebe nakonec.

„Musí.“ Co jiného mám říct, Timotej musí dohlížet na Gothel. Mít ji tu za zadkem, tak to můžu rovnou zabalit.

„Vezmeš s sebou Kaye?“

„Ne,“ odpovím tak rychle, že to překvapí i mě samotnou. Nemůžu ho vzít s sebou, protože před ním nemůžu mluvit.

Povzdychnu si.

„Pohádali jste se?“

„Tak trochu. Vysvětlím ti to u vás, Guto. Zatím...“ Odložím telefon a příštích dvacet minut věnuju velmi živým představám Dyreho tortury.

„Ty pojedeš pryč?“

„Hm,“ vztekla se hrabu v šatníku ve snaze najít nějaký svetr.

„Mám jít domů?“

„Radši jo. Mohla by přijít návštěva.“

„Nezvaná návštěva?“ zeptá se ostražitě.

„Jo. Jeď k sobě domů, nebo třeba k rodičům, ke známým... Co já vím?“

Vlastně nevím nic. O rodině jsem s Darkem nikdy nemluvila.

Pomalů se zvedne z gauče.

„Budu doma, kdybys mě pořebovala. Nikam se mi nechce.“

Taky se mi nikam nechce, pomyslím si mlčky, ale musím udělat to, co je nutné. Vzpomenu si na pohár koňské krve a svět se přece jen trochu rozjasní.

* * *

Přijela jsem evidentně nevhod. Setmělým dvorem statku se nese ječení. Zaparkuju auto a jdu se podívat, co se děje. Jekot se ozývá ze stájí a rozhodně neslábne.

„Ale,“ vyklouzne mi, když přehlédnu scénu. Gaspar řeže uzdečkou přes zadek plavovlasou stájnici, Martin přihlíží vyděšeně, Guta souhlasně.

„Neruším?“ zeptám se jemně.

„Ne.“ Gaspar spustí trestající ruku a podívá se na mě, aby se ujistil, že ho chápu. „Kvůli téhle malé poběhlci se nám nafoukl Béla.“

Jsem poněkud mimo problematiku. „Kdo je Béla?“

„Poník,“ odpoví Guta s přísností soudce. „Dala mu jiné krmení.“

„Aha.“ Martin se tváří zmučeně. Šafář a děvečka, já věděla, že to nebude dělat dobrotu.

„Co kdybys ji pustil, Gaspare?“ navrhnou přátelsky. „Dnes holky nevydrží tolik co dřív.“

„Opovaž se mi ještě přijít na oči,“ zahrozí Gaspar vzlykající plavovlásce a vyhoví mi.

Dívka prchne kamsi dozadu do stáje a Gaspar se zas změní ve vlídného hostitele.

„Jsem rád, že jsi tu, Tino.“

Potřesu hlavou a mrknu na Gutu. „Jděte dovnitř, my si promluvíme s tou holčinou. Mohly by z toho být nepříjemnosti.“

Gaspar zabručí cosi o zbytečných cirátech a zamíří domů. Martin ho neochotně následuje.

„Co se vlastně stalo, Guto?“

„Ále, holka to poslední dobou nějak lajdá. Gaspar byl v právu, ale znáš ho.“

Znám. „Nemohl jí ublížit?“

„Krotil se,“ pokrčí rameny Guta.

„Víš, že ta malá líhá s Martinem?“ neodolám a zdrbnu si.

„Tino... To se Gaspar nesmí dozvědět, roztrhl by je oba.“

„Proč?“

„No, však víš... Holky, co lezou šafáři do postele...“

Začnu se smát. „Ty, pojď se podívat, jestli je v pořádku.“

Plavovláska moc v pořádku nevypadá. Hystericky bulí a couvá před námi ke zdi stáje. Koně neklidně frkají.

„Neplač, maličká, nemyslel to tak.“ Guta mluví konejšivě, upířsky konejšivě, a děvče se pomalu uklidňuje.

„Podíváme se,“ broukám já a uvědomuju si, jak snadno bychom z ní teď mohly pít a jak k tomu máme blízko.

Děvče má zápěstí modré od Gasparova stisku, a když ji s Gutou vysvlékneme, ukážou se fialové pruhy na zadku a stehnech. Držel se, to je pravda.

„Nic jí není,“ oddechne si Guta. „To chudák Béla je na tom hůř.“

„Kolika?“ Nevím toho o koních zdaleka tolik jako Guta, ale dost, abych se mohla ptát.

„Jojo. Veterinář si přijde na pěkné peníze, a kdybys viděla, jak zkoušel.“

Předpokládám, že mluví o Bélovi. Je trochu švihlá, jako všichni chovatelé.

„Ten pytel nebyl označený a ten druhý taky ne,“ hájí se dívka.

„Copak to nepoznáš od pohledu?“

„Ohlásím to na policii a řeknu to doma,“ snaží se Gutě vyškubnout děvče.

„Opravdu?“ Vlastně ani nechci děvče strašit, ale ve chvíli, kdy je Konrád mimo službu, si excesy nemůžeme dovolit.

„A nevěnovala jsi, čistě náhodou, odpoledne něčemu jinému než starosti o koně? Například, ehm, hrátkám v seně?“

Plavovláska zrudne. I v setmělé stáji je vidět, že jí ruměnec sahá až k uším.

„Martin,“ špitne, „je zvláštní. Nedělali jsme nic špatného.“

„Aby nebyl,“ obrátí Guta oči v sloup. „Nic špatného? Máš kydat hnůj, ne se mrouskat.“

Zdá se mi, že se paní domu zase dostává do ráže, a tak na děvče kývnu.

„Doprovodím ji domů, Guto. Uděláš něco k jídlu? Mám hlad.“

Guta s pochopením přikývne a vlaje ve svém dlouhém černém svetru k vratům. Já natáhnu ruku směrem k plavovlasé.

„Půjdem?“

„Martin je bezvadnej,“ rozplývá se dívka, když ujdeme pár desítek metrů a ona má pocit, že už je před Gasparem v bezpečí, „ale pan Gaspar, to je normální šílenec. Já ho vlastně vůbec neznám, oni jsou přes den pořád v domě nebo někde pryč.“

„Já znám Gaspara dlouho,“ připustím. „Není zlej, jen cholerik.“

„Zmlátil mě uzdou.“

„Nojo,“ pokrčím rameny. Co na to říct.

„Martin by jim měl dát výpověď, zvlášť potom, co se stalo minulej tejden.“

„Co se stalo?“

„Bosco ho málem ušlapal.“

„Bosco je kůň?“ tipnu si.

„Jo, hřebec. Vůbec by tu neměli mít hřebce, je nebezpečnej.“

Martine, roztrhnu tě jak hada, slíbím si v duchu, ale zachovávám masku vlídné vrstevnice.

„A proč by kvůli tomu měl dávat výpověď, to se stane, ne?“

„Slyšeli, jak Martin řve, když po něm Bosco šlapal, a ani nevyšli ven. A byli doma, byli, to se pozná.“

Jo, holka, kdyby ven vyšli, to by ses nestačila divit, pomyslí si.

„A kdy to bylo?“

„Ve středu dopoledne.“

„Tak to se sebral rychle, asi to nebylo tak zlé, ne?“ popíchnu dívku.

„No, vlastně se taky divím. Bosco se úplně zbláznil. Přitlačil ho do kouta stání a mlátil do něj kopyty...“

Hm, tentokrát možná neměl vidění Martin, ale kůň. Je mi z toho zle, zle a smutno. Hermínina nenávist se rozlézá jako hnis.

„Bydlím támhle,“ ukáže zničenonic plavovláska na břizolitem ohozený domek. „Myslíš, že to nemám říkat doma? Co když si toho všimnou?!“

Zavrtím hlavou. „Neříkej to. Jestli se Gaspara bojíš, tak tu práci pusť, ale tahat do toho rodiče a policii není moudré. Martin by nebyl rád,“ cítím, jak mi hlas vibruje v hrdle, hluboký, chvějivý.

„To by nebylo moudré.“

Plavovlasá teď vypadá jako ptáček a já jsem v pokušení pojistit její mlčenlivost polibkem. Jedním polibkem... Ne.

„Běž domů, máš toho za dnešek dost,“ položím jí ruku na rameno a dívka se probere.

„Tak čau,“ pokyne mi rukou skoro vesele.

„Čau,“ kývnu na ni a rozběhnu se zpátky. Musím toho dneska zařídit ještě hodně.

XXIII.

„Ublížil ti?“ Guta mi strká pohár a já, i když jsem jí obvykle za péči vděčná, si ho беру skoro vztekla. Proč se všichni ptají, jestli mi Dyre ublížil, a nikdo, jestli jsem neublížila já jemu?

„Ne, jen mě nacpal do sarkofágu.“

Guta nešťastně mlaskne. „Slyšíš to, Gaspare?“

„Nejsem hluchej.“ Gaspar má taky strach, jen se to snaží nedat najevo. „Aspoň že ti nic není, беруško,“ kývne na mě. „Měli jsme tu minulej tejden pozdvižení s Martinem, do toho jsi ty byla nezvěstná...“

„Proč mi to Martin neřekl?“ zeptám se Guty.

„Máš svého dost, asi tě nechtěl otravovat.“

Typická Guta, vždycky se snaží najít nejméně konfliktní vysvětlení.

„Možná,“ usměju se na ni. Martina si podám sama, o to nemám strach.

„Býval tu takovej klid,“ postěžuje si Gaspar melancholicky.

„Býval, a bude zas.“

„Pokud to tu vezme Dyre?“ Gaspar zapráská pěstěnými kníry.

„Dyre to tady nikdy nevezme.“

Konečně jsem učinila zadost všem povinnostem hosta, ochutnala Gutiny proslulé krevní koktejly, a dokonce i něco, co vypadalo jako červená huspenina a co Guta označila za svůj nový objev, a sunu se k autu. Martin už na mne čeká.

„Je v pořádku?“

„Blondýnka? Jo, trochu jsem jí promluvila do duše a poslala ji domů. Je to tvoje vina, je ti to jasný?“

„Je,“ přizná kajícně. „Trochu jsem to neuhlídal.“

„Přesně tak, bratříčku. Jak to bylo s Boscem?“

Semkne rty. „Prostě se splašil.“

„Prostě se splašil? Ukaž mi ho,“ poručím a Martin poslechne.

Mohutný hnědák má prostorné stání, ale je uvázaný.

„Dříve nebýval,“ vysvětluje Martin, „ale teď, no, chodí sem pomáhat holky, takže je to takhle bezpečnější.“

Otevřu box.

„Tino?!“

„Jsem upírka, Martine, dokázala bych ho i uškrtit, kdyby na to přišlo,“ usměju se na něj chladně a Martin couvne. Myslí si, že se zlobím, a má pravdu.

Vejdu ke koni a ten ke mně otočí hlavu. Tiše mlasknu a poplácám ho po boku. Ustoupí ke straně a čeká, co bude, pak ke mně přiblíží nozdry. Přejíždím mu dlaní po lysině, pomalu jedu až mezi uši a tam se zastavím.

„No tak mi pověz, co tě vyděsilo,“ zašeptám a propadnu se do jakéhosi zmateného vlání. Panika, cáry třepetající se ve větru, kopyta. Víc nic. Koně jsou krásná zvířata, ale rozumu moc nepobrali.

„Co se děje, Tino?“ Martin je neklidný.

„Hele, vy tady máte nějaké hadry, které by mohly vlát?“

„Hadry? U koní? Kde by se tu vzaly? Však víš, že koně se takových věcí lekají.“

„Vím, tenhle se hadrů lekl. Bylo jich hodně.“

Martin mlčí a já to taky dál nekomentuju.

„Víš jistě, že se mi nechceš s něčím svěřit?“

Promne si oči rukou, která mi v tu chvíli připomene tlapu.

„Rád bych se ti svěřil se spoustou věcí, ale máš teď jiné starosti. A s blondýnkou to vyřídím, slibuju.“

Můj úsměv je cokoli jiného než srdečný.

„Měl bys mít rozum, vlku. Nějak se v tom v poslední době plácáš.“

Když nasedám do auta, ještě stojí ve dveřích a hlavu má svěšenou.

* * *

Ochladilo se a na silnici padá sníh s deštěm. Budu muset nazout zimáky, zadek emka se podivně smýká v zatáčkách a já ze všeho nejvíc toužím po vaně plné horké vody. Jsem zimomřivá, co jiného taky při tělesné teplotě těsně nad třicítkou.

„Liebchen,“ Kay na mě čeká v předsíni a vypadá mizerně.

„Přešel tě vlak?“

„Tvůj otec.“

„Byl za tebou?“

Promne si dlaní oči. „Jo.“

„Asi mi nejsi schopen říct, co po tobě chtěl.“

„Tino, já ho teď potřebuju.“

Má překrvené oči a ruce se mu třesou. Tohle jsem mu nepřála, jemu, Gothel a koneckonců ani sobě ne. Nepamatuju si, že bych někdy viděla upíra v takovém stavu, zato jsem tak viděla spoustu lidí. Ano, když na to přijde, Dyre je nebezpečný. Proč nekousl mě? Nespíš by to nezabralo u vlastní krve, odhaduju příčinu. Z přehnané ušlechtilosti to nebylo určitě.

„Jak potřebuješ?“

„Potřebuju s ním mluvit, potřebuju, aby byl se mnou spokojenej, potřebuju, ty, Tino, nemůžeš se s ním usmířit?“

Měla jsem čekat, že to přijde.

„Ne, to rozhodně ne. Ne po tom, co mi proved.“

„Tobě?“

„Připadá ti normální, že mi vlastní otec obtáhne milence?“ rozčílím se.

Kay polkne, nejspíš mu teď připadá normální skoro všechno.

„Podívej, zkusíme s tím něco udělat,“ nabídnu mu tiše. „Pojď sem.“

Nikdy jsem netoužila po tom ovládat ty, ze kterých piju, nikdy jsem se nesnažila pořizovat si ‚děti‘, pomáhat lidem přes práh smrti do upírského neživota. Teď lokám Kayovu krev.

„Otevři pusu,“ štknu potom na Kaye, který leží na lůžku jako omámený, a naposled naberu krev do úst, pak k sobě přitáhnu upírovu hlavu a přitisknu svá ústa k jeho. Cítím jeho jazyk při tomhle posledním krvavém polibku. Trvá dlouho.

Když je po všem, ležím na Kayovi a uvědomuju si, že Dyre se někde směje. Zkousnu si kloub palce. Nebude se smát, až s ním skončím.

Sedím se zkříženýma nohama v obýváku a poslouchám zvuk vody. Kay se sprchuje. Sprchuje se celou noc, tvrdí, že má pocit, jako by měl horečku, ale ve skutečnosti je ještě ledovější než obvykle. Přisourá se do obýváku, zahalený do županu, a začne se drbat. Nejvíc ze všeho to vypadá jako alergická reakce.

„Nedrbej se,“ okřiknu ho.

„Strašně to svědí.“

Obrátím oči v sloup, zajdu do kuchyně a na zpáteční cestě po něm hodím sáček.

„Namaž se tou krví, vypij ji nebo tak něco, ale už tu nestraš. Chce se mi děsně spát.“

Usnul za svítání, zato já ne. Ležím na posteli, civím do stropu a probírám nitky, které vedou sem a tam, kříží se, přetínají jako v pavučině nějakého zfetovaného pavouka. Proč nemluvil Šedivák, už vím, ale proč mlčí Martin? Proč Dyre nepřijde, nepopadne mě za flígr a nestrčí pod kámen? Kde je Hermína a kdo vyšachoval Konráda. Pavučina, to je ta správná představa, pavučina, do které se motám. Vedle mne leží Kay, tichý, nehybný a já si představuju, že vlastně nespí, jen číhá. Čeká, až usnu, a pak mě zabije, sílu na to ještě pořád má. Poslechl by Dyreho i v tomhle, nebo se mi jen v hlavě pletou zbytky hororů, které jsem si v klidnějších časech pouštěla místo ukolébavky? V hororech dotyčná vždycky zůstane ležet a nechá si pokojně utrhnout hlavu, případně je rozřezána cirkulárkou. Ještě chvíli ležím, pak se zvednu a jdu spát do obýváku. Opatrnosti nikdy nezbývá.

Nezadávil mě. Probudila jsem se na gauči s vykrouceným krkem a přeleželým zápěstím, ale Kay za to evidentně nenese odpovědnost. Pokojně spí vedle a v ústech má vraženou pěst. No prostě našinec.

Jen v županu dovrávorám k počítači, se zájmem si přečtu černou kroniku, kterou mi servíruje iDnes, a pak si dám nohy na stůl. Čeká mě obvyklá práce. Budu telefonovat.

Konrád to vezme hned, jako by na zavolání čekal.

„Máš pro mě něco?“ Snažím se poznat, jestli se ozývá jeho hamižnost, nebo jestli se jen nudí.

„Mám prácičku jak dělanou pro vykopnutého poldu. Hermína zmizela a já ji nutně potřebuju.“

„Pátračka?“

„No, co jinýho? Ty jsi policajt, umíš hledat lidi.“

Jeho nadšení poněkud opadlo. „Nic jinýho není?“

„Ne,“ odseknu. „A jestli budeš tahat rypák, najmu někoho jinýho.“

Zachechtá se. „Jo? A pak mu řekneš, že babu hledáš, protože proklela bandu vlkodlaků?“

„Co mu řeknu, to nech na mně. Bereš to?“

Poněkud pokrotne, když si uvědomí, že nemá do čeho píchnout.

„Beru,“ zahučí.

„Adresu na tu babu máš?“

„Mám tu celou tu složku v kopiích... když už jsi mě přinutila nechat ty nehody vyšetřovat.“

„Bezva. Zeptej se bab v baráku, nebo...“

„Neuč starýho kozla skákat, Tino.“

„No dobře. Potřebuju ji, ale drž se dál.“

„To si piš, že budu.“

Když jsem vypustila svého honícího psa, tedy spíš medvěda, na stopu, vydávám se na lov sama. Potřebuju najít Simeona, od nikoho jiného nedostanu odpovědi, které potřebuju. Jistě, je tu ještě Dyre, ale ten mi na moje dotazy neodpoví.

XXIV.

Venku je hnusně. Sychravo, větrno, vlhko a moje cesta vede těmi nejmalebnějšími zákoutími, útulky, kde se pravidelně objevují ti, kdo střechu nad hlavou nepovažují za nutnost.

Hlavák, všude rozlité krabicové víno, psí kříženci a krev... Větrím a brzo identifikuju vzlykající opilou ženu s rozbitým nosem. Její momentální milenec po ní hází lahve a k romantickému páрку se blíží policajti. No, raděj půjdu. Na Sokolovské to není o nic lepší, Vltavská je větrná a zalidněná jen mírně, ale ani tam Simeon není. Procházím další „ghetta“, miniaturní ležení vyděděnců a krčím nos. Smrad.

Anděl je skoro tak „lidnatý“ jako Hlavák.

„Nemáš cigáro?“ připotácí se ke mně dívka možná šestnáctiletá. Číro má ztužené špínou a na ušmudlaném obličejí zbytky šminek. Vytáhnu stovku.

„Kup si,“ nabídne jí. Kouká na mě nedůvěřivě.

„Nebyl tu Simeon?“

„Simeon?“ opakuje nepřítomně. Z dechu cítím aceton, s něčím to přehnala.

„Jo. Stařec v klobouku...“

Dívka na mě vytřeští oči a já si automaticky přejedu jazykem po zubech. Někdy se stane, že... Vyškubne mi stovku z ruky.

„Byl tu,“ zachraptí. „Divnej dědek. Říkal, abych se vrátila domů.“

Připomene mi Romana, dalšího ze Simeonových chráněnců. Taky se ho pokusil přemluvit, aby se vrátil domů, dokonce jsem do toho investovala nějaké peníze. Dneska dělá Roman děvku v Pinokiu, ale Simeon je neúnavný. Možná že v tom tkví jeho prokletí.

„A kde je teď?“

Holka na mě kývne. „U Rudy. Myslím, že to trochu přešvihnul, je mu blbě.“

„Simeonovi?“ podívám se.

Podívá se na mě, jako bych spadla z višně. „Ne, Rudovi.“

Rudovi je víc než jen zle. Umírá, to poznám hned, jak dorazím na dohled, Simeon mu zvedá hlavu a něco mu šeptá.

„Má smysl volat záchranku?“ zeptám se ho tiše.

„Tino...“ zvedne ke mně oči. „Už ne.“

Má pravdu, odcházení už se chýlí ke konci, Ruda už přestal dávat a leží klidně, mělký dech se dere ze rtů stále váhavěji. Může mu být třicet, nebo dvacet, nebo... Viděla jsem takhle umírat hodně lidí.

„Zůstaneš tu až do konce?“ zeptám se Simeona.

„Nebude to už dlouho trvat,“ šeptne mi omluvně a stiskne umírajícímu ruku.

„Co je?“ Děvčeti, které mě sem přivedlo, zjevně nedochází, jak je situace vážná.

„Coby, odchází.“

Svráští čelo a je vidět, že se jen s námahou prodírá clonami drogy.

„Jako že umře?“

„Už umřel,“ konstatuju při pohledu na Simeona. Dívce se zkříví obličej.

„Jak to?“ Dívá se na mě, skoro jako by mě obviňovala.

„Otrávil se.“ Co jí mám na to říct, sama moc dobře ví, co je to předávkování za svinstvo.

„Píchnul si něco špinavýho?“

Pokrčím rameny. „Jestli chceš, tak se s ním rozluč, musíme zavolat záchranku.“

Děvče vyjeveně přistoupí blíž a rozpačitě hledí mrtvému do tváře.

„Ahoj,“ řekne pak tiše a rozběhne se pryč.

„Mám je zavolat?“

Simeon zavrtí hlavou. „Zavolám je sám, mne už znají.“

Jdeme spolu po nábřeží a drobný déšť se snaží proniknout ke kůži.

„Co otec, Tino?“ zeptá se Simeon a urovná si staromódní kožené rukavice.

„Pil z Kaye, znásilnil ho, ovládl... Už chápu, proč upírům vadí, že z nich Dyre pije.“

Simeon se zachmuří. „Tvůj otec se nechová rozumně.“

„Ne, to nechová,“ zavrčím. „Tohle si nemůžu nechat líbit.“

Simeon se na mě dívá s porozuměním. „Věděl jsem, že ti na Kayovi záleží.“

Usměju se. „Svým způsobem záleží, ale tohle je jen mezi otcem a mnou. Chce se rvát, má to mít.“

„Má milá, opravdu si myslíš, že ho dokážeš zabít?“

Odplivnu si. „Ne, nechci ho zabít. Chci mu zlámat předloktí, uříznout nos a natrhnout prdel koštětem. Simeone, já nejsem hodná dcera.“

Simeon možná je trochu tradicionalista, každopádně mu strávení mého popisu zacházení s rodičem chvíli trvalo.

„Zesílila jsi,“ řekne, „ale tvůj otec je pořád silnější. Jak to chceš udělat?“

„To nevím. Dám tomu volný průchod, všemu dám volný průchod a uvidí se.“

„Napiješ se ze mě,“ oznámí mi. „A tentokrát budeš i naslouchat.“

Míříme do Karlovky. „Mám ještě jeden problém, Simeone,“ svěřím se.

Zvedne obočí.

„Tu kletbu.“

„Kletbu vznesenou proti kožoměncům?“

„Nejen proti kožoměncům, ale o to ani nejde. Našla jsem náradí, které Hermína použila, ale nenašla jsem ji. Budeme umět kletbu zrušit?“

Simeon si hřbetem ruky přejede po bradě. „To nevím, musím vidět ty věci. Máš je?“

Přikývnu.

„Pokusím se ti pomoci, Kristino, ale tu ženu stejně musíte najít.“

„Já vím.“

„Nenávist je jako nákaza.“

„Já vím,“ opakuju podruhé a vzpomenu si na Darka. I z velké oddanosti může povstat vztek.

Kay ještě spí. Nemůžu ho teď vyhodit, venku je světlo, a tak jen zavřu dveře do ložnice a pozvu Simeona dál.

„Chceš něco k pití?“ nabídnu mu. „Čaj, nebo víno, nebo...“

„Vino,“ polkne. Zdá se, že i jeho vyčerpává dávat mi pít. Nakonec dopadnu jako Dyre, budu muset oběti lovit, pomyslím si

a není mi z toho veselo. Simeon si rozepne košili u krku a pohodlně se opře do křesla. „Naslouchej té krvi,“ poradí mi, „je v ní spojení.“ Skloním se k jeho hubenému krku a bůhvíproč se mi vybaví koncentráky. Ne, tohle ne, zaklepu hlavou, abych z ní dostala tu představu, a co nejohleduplněji otevřu Simeonovi tepnu.

Mám žízeň a je pro mě těžké ji udržet na uzdě, ale po několika doušcích už se uklidním natolik, abych mohla hledat a slyšet. Cítím Simeonův pomalý dech, jeho krev je chladnější než ta lidská, hustší, plyne mi do úst jako čas, jako život, jako... Vidím rozpálenou poušť a mrtvé, pak mrtvé ve starodávné zbroji, pak mrtvé děti, vyzáblé a zubožené, pak mrtvé v úzkých uličkách, lidi utíkající před sprškou kamenů a nakonec pec. Je mi těžko, jako by na mě Simeon hodil část své paměti, svého údělu. Odtrhnu od něj rty.

„Pij dál,“ šeptá.

„Vypila jsem už dost.“

„Dál,“ není to prosba, je to rozkaz a já poslechnu, abych viděla ještě lidi roztrhané bombou a bezdomovce se snětí v nohách. Simeonův dech se tak ztišil, že ho takřka necítím, srdce bije pomalu a namáhavě, představím si ho jako nestvůrný zvon, obrovský zvon, který duní a rozechvívá vzduch. Údery jsou řídké, ale rozechvívají Simeonovo tělo, jako by také mělo začít znít.

Odstrčím ho a lapám po dechu.

„Jsi v pořádku?“ zatřepu s ním trochu, neváží v mých rukách téměř nic.

„Jsem,“ odpoví a v hlase mu ještě zbylo něco z toho zvonu.

„Teď bys už měla být schopná postavit se otci, ale, Tino... nedělej mu ty věci, o kterých jsi mi vyprávěla. Nebyly moc pěkné.“

Odpočíváme, když se ve dveřích objeví rozespalý Kay. Kývne směrem k Simeonovi a pak se tázavě obrátí ke mně.

„Objevil jsem se nevhod?“

Vyzáblý, se strništěm, přerostlými vlasy a krví zaschlou na nahém těle vypadá jako nějaký upířský Kristus. Kristus, kterého by byly ochotné uctívat dnešní znuděné pubertáčky.

„No, co kdyby sis něco oblíknul, prdelko?“

„Promiňte,“ omluví se nekajícně a zmizí v koupelně.

„Hodně zhubnul,“ podotkne Simeon.

„Ty taky. Ani jednomu z vás neprospívá, že přicházíte o tolik krve, dokonce ani když jste, no prostě, když nemůžete normálně umřít. Organismus to zatěžuje.“

Simeon se slabě usměje. „Možná že pro většinu upírů bude přijatelnější živit tebe dobrovolně než tvého otce z musu, ne?“

„Až to vyřídím s Dyrem, začnu zase pít lidskou a zvířecí krev.“

Simeon se na mě dívá mlčky a z koupelny je slyšet sprchu.

„Chceš vidět ty věci od Hermíny?“

Stařec přikývne a pak se obrátí ke Kayovi, který teď sedí s námi, dokonce oblečený.

„Jak ti je?“ zeptá se ho soucitně.

„Zvláštně,“ připustí Kay a sleduje mě pohledem. „Hodně zvláštně.“

Přitáhla jsem do obýváku tašku se svícny, miskami a kuřidly, vyndám také kupku fotografií.

„Co si o tom myslíš, Simeone?“

Stařec se opatrně dotýká Hermíniných propriet.

„Že ta žena je velmi nešťastná a velmi nebezpečná. Ztratila cestu už dávno, Kristino, a od té doby vrší chybu na chybu. Je to spíš posedlost než láska.“

Simeon přejíždí dlaní nad fotografiemi.

„Všem, kdo jsou na nich, se už něco stalo?“

„Všem ne.“

„Jsou v nebezpečí.“

„V nebezpečí jsou i ti, co na fotkách nebyli. Motorkáři, kteří umřeli...“

„Možná jsi nenašla všechny fotografie.“

Propletu prsty. Nechce se mi zpátky do vinohradského bytu, ale budu muset.

„Našla jsem u ní taky Darkův blok,“ upozorním Simeona a postrčím k němu zašpiněný sešit. Simeon se ho dotkne špičkami prstů.

„To je jiná kletba,“ upozorní mě.

„Jistě, vyřkla ji jindy a z jiného důvodu. Je nebezpečná?“
Stařec nakrčí obočí. „Nevím. Je zvláštní, těžko soudit, jaký má vlastně účel.“

„Zabije ho?“

„Myslím, že ne.“

Myslet si znamená hovno vědět, zopakuju si v duchu, ale ohleduplně to neřeknu nahlas.

„A co ti ostatní? Můžeš s tím něco udělat?“

„Ty s tím něco uděláš, já ti jen řeknu jak.“ Dívám se na něj nenadšeně. Začíná mi připadat, že ze všech, které znám, pracuju jediné já. Já, a hodně tvrdě.

Domluvím se se Simeonem, že se sejdem v jedenáct v noci před Rudolfinem a stařec si všechny Hermíniny věci ostražitě odnese.

„Jsou nebezpečné i pro vás,“ řekne přísně. Nehádám se. Nebezpečných věcí kolem mě je fůra a budu ráda, když jedna ubude, ať už je to, jak chce.

Simeon je pryč a Kay si olizuje rty. Má žízeň, nic tu není, poslední krev si včera napatlal na břicho.

„Mám ti něco sehnat?“ nabídnu se.

Zavrtí hlavou a znovu si nepřítomně olízne rty.

„Ještě tě to svědčí?“

„Ne.“

„A výsledek?“

Pomalů ke mně obrátí hlavu. „Minimálně jsem něco pochopil.“

„A to?“

„Že jsi svému otci hrozně podobná,“ zašklebí se.

„To je zajímavý.“

„Neurazila ses?“ nakrčí nos.

„Ne. Něco mě napadlo.“

„Copak?“

„Že když jsem já podobná jemu, je i on podobný mně,“ zamýšleně si Kaye změřím. „Že to není žádný král, jen někdo, kdo žral hlinu a topil kozíma bobkama. Léta... A pak se proměnil.“

„A tak nikdo nesmí ani stínem pochybovat o tom, že je král?“

„Chytřej.“
 „Moc ne,“ přizná sebekriticky. „Kdybych byl, nejsem v průseru a nemám natrženou prdel.“
 Mlasknu.
 „Pomohlo to aspoň trochu?“
 „Liebchen,“ vstane a přechází po bytě. „Jasně že jo. Teď jsi tu ty a cítím se skoro normálně, jen ti nemůžu zaručit, že když přijde tvůj otec, tak...“
 „Poběžíš za ním?“
 Pokrčí rameny. Osvědčená berle cynismu mu pomáhá jen trochu.
 „Vždyť víš, jak to funguje. Je to hnus.“
 „Neboj, nenechám tě v tom.“
 „Kvůli mně, nebo kvůli němu?“ zeptá se Kay trpce.
 „Kvůli oběma,“ přiznám popravdě. „Mám tě odvézt domů?“
 „Je den.“
 „Je pod mrakem.“
 Kay zavrtí hlavou. „Promiň, ale ne. Nepiješ ze mě teď jen ty, chápej. Není mi úplně dobře.“
 „Dobře, zůstaň tady. Přinesu ti něco k jídlu.“
 „Jdeš pryč?“ podiví se.
 „Jasně, hledat další fotky.“
 „Vykašli se na blechatý kožoměnce,“ zaprosí.
 „Nemůžu. Jdi ještě spát, přivezu hodně krve, slibuju. Co Gothel?“ vzpomenu si na jeho matku.
 „Nic neví. Nechci, aby se tu motala ještě ona.“
 To chápu, taky ji tu nechci.
 „Taky jsi podobnej svý mámě,“ zašklebím se na něj, abych ho povzbudila.
 Zavrtí hlavou. „Fyzicky ne. Fyzicky jsem spíš po otci, ale on byl...“
 „Jakej?“
 „Horší šermíř než já,“ ušklíbne se a je vidět, že mu myšlenka na dávná vítězství trochu pomáhá. Budu ho muset vzít na lov, až bude po všem.

XXV.

V Hermínině bytě je zima jak v psinci. Nebyla tu, a pokud, tak jen na skok. Zima vyhání závan pachu cigaret, který tu ještě zbývá po Kostrovi. Je mi trochu smutno, ten chlap měl něco do sebe.

Ztuhlými prsty přehrabuju zásuvky. Staromódní blůzy, kombiné, punčochy. Některé kousky vypadají, jako by si je Hermína nechala na památku. Krajky jsou zteřelé.

Netrpělivě vyhazuju věci ze šuplíků, muchlám pečlivě vyžehlené prádlo, které je cítit levandulí. Nesnažila se vypadat mladě, napadne mě. Vzdala to? Spodní zásuvku vysypu na zem. Stejně už si to nikdy neoblékne, napadne mě. Po tom, co se setká se mnou, bude už potřebovat jen ohoz do rakve. Prádlo vyklouzne ven a pak o zem bouchnou tři tlusté svazky. Sehnu se pro jeden z nich a otevřu ho. Rodinné album, zažloutlé fotografie boubelatého mimina, pak načesané holčičky s upjatým pánem a paní v klobouku, potom ples a pak... pak způsobná fotografie Hermíny a Wolfa na lodičce u Císařského ostrova.

Posadím se. Zamyšleně listuju albem, které mi nabízí poklidné momentky. Odložím ho a zvednu další. Svatba. Pečlivě si prohlížím fotografie novomanželů a pokouším se najít v jejich tvářích odpověď, klíč k tomu, co se stalo teď, a nakonec, když už chci album vrátit do zásuvky, si uvědomím, že ho mám. Že mám smutnou a obyčejnou odpověď na to, proč se dvě bytosti tak rozdílné nikdy neměly spojit a proč Wolf nikdy nepomohl své ženě do vlčího kožichu. Když se brali, měla Hermína v očích triumf. Její sen se tím naplnil, sen o princezně v bílých šatech, a dál už mělo být jen „a žili šťastně až do smrti“. Ona doufala v pohádku, ale Wolfův život byl běh. Chtěl jí udělat radost, to nepochybně, ostatně, Hermína bývala pohledná, chtěl jí udělat radost a pak se povalovat na slunci, jenže ona skládala blůzy, možná příliš dlouho na to, aby Wolfa bavilo čekat, takže se prostě zvedl a šel jinam. Pořád chodil někam jinam a Hermína mezitím stárla, stárla a obviňovala to vlčí v něm. Chtěla se stát dlakem?

Vyhrabu se na nohy a dál prohledávám byt. V kuchyni najdu další várku čarodějného nářadí, kotlík, trojnožku, v pečlivě popsaných dózách podivné ingredience a svazek fotografií.

Zběžně ho projdu. Všechny jsou z cest, ne zažloutlé fotky staré desítky let, ale výjezdy snímků z digitálu. Werewolfové. Taky museli pryč, protože odváděli Wolfa od rodiny, pomyslí si, všichni, kdo se stavěli mezi něj a Hermínu, museli pryč.

Zvednu kotlík a otáčím si jím před očima. Nakonec se Hermína dokázala pomstít, ale dělala na tom zatraceně dlouho. Sbírám věci ze země, když mi do očí padne jeden list, který vypadá, jako by byl vypadlý z knihy receptů na vánoční cukroví. Zvednu ho. Drobným hospodyňským rukopisem je tam popsán postup transmutace ve vlkodlaka.

„Konráde, máš něco?“

Choulím se do bundy a jednou rukou cpu všechno magické haraburdí do Wolfovy sportovní tašky.

„Co jako?“

„Například Hermínu.“

„Hermínu nemám. Byl jsem u ní v bytě...“

„Já jsem teď u ní v bytě.“

„Počkej. Byl jsem u ní v bytě a pak jsem mluvil s její sousedkou. Znájí se od mládí. Sousedka říkala, že po tom, co jí umřel manžel...“

„Wolf?“ Poměrně těžko se srovnávám s představou, že sousedka zná celou tu dobu i jeho a není jí to divné.

Konrád se zasměje. „Ne, prej jí měl manžel umřít někdy v šedesátých letech, Wolf byl synovec.“

„Aha. To nepoznala, že jde o jednoho a toho samého chlapa?“

„Nejspíš ne. Nezapomeň, že se vždycky na bůhvíjak dlouho zdejchnul, taky se jinak oblíkal, nechal se potetovat...“

„No dobře, a dál?“

„Prostě po tom, co Hermíně umřel manžel, se prý stáhla do sebe a pak se k ní nastěhoval tenhle synovec. Paní mi spiklenecky naznačila, že ten ‚synovec‘ taky může být klidně nemanželský syn ‚pána‘. Prej byl Lubner pěkný chlívák.“

Odkašlu si.

„Nojo. Jenže teď se zabil i synovec a stará Lubnerová prej jen chodila na Olšana a pak se s milou sousedkou rozloučila nadobro. Prý jede k příbuzným.“

Představím si ty příbuzné a v puse mám hořké sliny.

„Konráde, našla jsem tu návod na transmutaci ve vlka... Možná Hermína někde běhá v kožiše.“

„Je moc stará,“ zabručí Bér. „Tělo už to nepřijme.“

„Jak, nepřijme?“ Zajímá mě to, u upírů je to jiné.

„No, nezregeneruje se. Jestli se promění, promění se ve staré zvíře a návrat do lidské podoby bude těžký. Ona už taky špatně chodila, ne?“

„O holi,“ potvrdím.

„V tom případě hledej kulhavou starou čubu.“

„No bezva.“

„Hele, Tino, já za to nemůžu.“

„Hledej ji dál,“ pobídnu ho otráveně, „já se taky vynasnažím.“

Když jdu zpátky domů s těžkou taškou přes rameno, nenápadně si prohlížím stařenky a představuju si, že pod pletenou hučkou na mě vykukne tvář porostlá šedou srstí. Červená karkulka v praxi.

* * *

Že něco není v pořádku, vím už na schodech, a tak čekám ledacos, jen ne to, co nakonec najdu. Potichu otevřu dveře a vklouznu dovnitř, ale nikdo mě netiskne ke zdi, nikdo na mě nečíhá. Z ložnice se ozývají zvuky, známé, jednoznačné zvuky. Kay a Dyre, uvědomím si. Pije z něj, nebo ho píchá, případně obojí. V mojí posteli, tady. Na místě, které považuju za domov. Za svůj jediný domov. Vybavím si chuť Kayovy krve, prsty se mi roztřesou, že sotva dokážu odložit klíče, a před očima se mi zatmí. V hrudi mě bolí rodící se křik. Tohle si líbit nenechám.

Otevřu dveře do ložnice a dech mi zasviští mezi zuby, jak se zhluboka nadechnu.

„Ležíš v mé posteli s mým milencem, otče. Vypadni, vypadni a už se nikdy nevracej, ty stará špinavá pijavice.“

Dyre zvedne hlavu od Kayova krku.

„Neslyšel's mě?“ založím ruce na prsou. „Hele, už to na mě nehraj. Narodil ses v salaši, dítě sis uhnal s markytánkou a teď si hraješ na aristokrata. Táhni odsud, otče, a čile.“

Kay má oči potažené mázdrou vzrušení. Snažím se odhadnout, jak moc z něj Dyre pil, ale nejde to. Je slabý, pomyslím si, nepomůže mi, ani kdyby chtěl, a snad ani nechce.

„No tak, Dyre?“

Vstane z postele. Je nahý, pozorně si ho prohlížím, hledám podobu a nakonec ji i nacházím. Ošklivě se na něj ušklíbnu.

„Až začneš mluvit pravdu, můžeš mi vyprávět, jak jsi jako dítě neměl co žrát, pochopím to.“

Semkne rty. „Zacházíš daleko.“

„Taky mi můžeš vyprávět, jak ti udělali ty jizvy na zádech.“

Dyre má v očích pohled, který znám. Takový mívali chlapi při soubojích na pistole, ti, kteří nakonec minuli.

„No tak. Oblíkneš se, nebo ti mám hadry vyhodit na chodbu?“

Je těžké vypadat majestátně, když je člověk nahý, a Dyre to zjistil právě teď. Rozpaky jsou jako prasklina v jeho mysli, malá, ale mně stačí, abych se dostala dovnitř a viděla zmatek, vztek a kupodivu i stud.

Máchne rukou směrem ke mně, ale to čekám, vlastně pořád čekám na tuhle chvíli. Nemůžu zakřičet, a tak se jen nadechnu a takřka bezhlase zavrčím. Síla křiku teď leží mezi námi jako zeď. Pak koutkem oka zaznamenám pohyb. Kay je rychlý, ne nadarmo se živí tím, čím se živí. Zasáhne Dyreho delta darterem do páteře.

„Pryč, rychle,“ křikne na mě a protáhne se ven ze dveří. Rozběhnu se za ním. I kdyby měl Dyre špici v míše, nezadrží ho to na dlouho. Nahý Kay běží dolů po schodišti a já za ním utíkám s klíči v ruce. Sousedka zírá a já tiše doufám, že nás nehoní Dyre se šídlem, trčícím ze zad. To už by na paní Syslovou bylo moc.

„Do garáže,“ křiknu na Kaye, který se zastavil na setmělém dvoře, a už otevírám dveře. Protáhne se do vozu rychlostí, kterou bych neočekávala ani od upíra.

„Kam jedeme?“

„Někam, kde se oblečeš. Mimochodem, jak se ti to povedlo?“

„Vrazit mu šídlo do zad? Děláš si legraci? Víš, že se podobnými věcmi živím, liebchen.“

Kay je nervózní, ale nechce to dát znát.

„Ne vrazit šídlo do zad. Spíš zlomit to. On z tebe pil, když jsem přišla.“

Kay před sebe natáhne ruku, prsty se mu třesou jako notorikovi.

„Jde to blbě,“ připustí, „jenže ty jsi mi blíž než on, a při vši úctě k tvý rodině, nechce se mi s Dyrem souložit.“

Zahihňám se a Kay se na mě vyčítavě podívá.

„Jak by ti bylo, kdyby tě znásilnila Gothel?“ vyjede na mě dotčeně.

„Pch.“

„Jedem k Nikolasovi?“

„Nevím,“ nerozhodně civím na červenou na semaforu. „Měl by ses vrátit do Berlína.“

„Cože?“

„Jo.“

„Blbost.“

„Dobře, vem si u Nikolase nějaký oblečení a já tě hodím do jednoho privátu.“

„Čemu to pomůže, Tino? Pokud mě bude Dyre opravdu chtít, zavolá mě a já se buď ubráním, nebo ne. Je jedno, jestli budu v nějaké špeluňce, nebo doma.“

„Aby tě zavolal, musí tě najít... Proč mu to ulehčovat?“

„No dobře,“ rezignuje Kay. V barevných světlech ulice vypadá přepadle a nepočestně. Nejspíš se tak i cítí.

V Nikolasově domě se zastavíme jen na chvíli.

„Dělej,“ pobízím ho, „o půlnoci mám spicha se Simeonem.“

„Se Simeonem? Mne ženeš, abych se zašil v privátu, a ty se budeš Dyremu prohánět přímo pod nosem.“

„Pokud v Praze má Dyre důstojného soupeře, tak je to právě Simeon,“ usadím Kaye. „Náradí si nevezmeš?“

Obrátí oči v sloup a natáhne se po sportovním vaku, kde má brokovnici se stříbrnými náboji i lečjaké jiné hračky.

„Můžem?“

Rozhodí rukama. „Radši bych zůstal tady.“

„Pokud se ti stejská po tom, jak ti Dyre pigluje zadek.“

Kay by syčel, kdyby mu to nebylo trapné, takhle mu jen zacuká v horním rtu.

Líbnu ho někam pod ucho. „Neboj, zlato. V mých očích ti to na sexappealu neubírá.“

Kay vrčí, ještě když mjíme botanickou zahradu.

Zastavím v Černém Volovi před jedním z domků a Kay si chalupu nedůvěřivě změří.

„Děláš si legraci, Tino? Nezůstanu tady.“

Vztekle uhodím do volantů. „No tak tu nezůstávej, courej se Prahou a přidělávej mi starosti. Kurva, Kayi.“

Obejme mě. „No dobře. Tak jdi a nakopej otci prdel, ale rychle, nebo se tu zblázním.“

Zašklebím se na něj a vyskočím z auta.

„Přinesu klíče.“

Tahle zašívána má jednu výhodu. Majitelé v domě nebydlí, takže si tam člověk může dělat v podstatě, co chce, a navíc má vilka rozlehlý suterén. Pro upíry ideální. Kay, který se se svým vyhnanstvím smiřuje jen neochotně, se nakonec usídlí dole v sauně a já mizím. Půlnoc se blíží a Simeona teď nutně potřebuju.

* * *

Čeká mě na nábřeží s taškou plnou Hermíniných věcí a z dálky vypadá jako ti bludní důchodci, které vlastní potomstvo vyštvalo z bytu. Simeona nepochybně taky cosi vyštvalo do noci, ale vlastní děti to nebyly určitě.

„Nepohodla ses s otcem?“ zeptá se, ještě než stačím cokoli říct.

„Je to na mně tak vidět? Přistihla jsem je u mě doma s Kayem. V mé posteli, Simeone. To je víc, než jsem ochotná tolerovat.“

Tiše se na mě dívá. „Dyry opravdu udělal chybu, že přišel tak pozdě,“ řekne potom tiše a pokyne mi rukou.

„Je potřeba zrušit tu kletbu.“

Simeon sedí vedle mě a já si začínám připadat jako taxikář. Celé noci vozím po tomhle mokré měště upíry, vlkodlaky a nemrtvé. Bludnej Holanďan, jen se kvůli mně nikdo nevrhá z útesu. I když, Kay by se možná i vrhl. Zdá se, že zůstat v Černém Volovi se v jeho očích podobnému sebeobětování rovná.

„Kam?“

Projíždíme pod Vyšehradem a Simeon pořád ukazuje dál. Žluté lázně, loděnice, jsme venku z Prahy a pak se konečně stařec dotkne mého lokte.

„Tady.“
 Míříme tmou k Vltavě a já cítím, jak mi vlhnou boty.
 „Musíme tak daleko?“ vrčím.
 „Potřebujeme vodu, má milá.“ Simeon zakopne a já ho chytím za rameno.
 „Dej mi tu tašku,“ usměju se. „Je pro tebe těžká.“
 Stařec se zastaví. „Přeju si, aby tvůj otec neprosadil svou, ale nerad bych, aby ses mu začala podobat.“
 Otřesu se, v jeho slovech jako bych cítila past, vůli podobně pokřivenou, jako je ta Dyreho.
 „Simeone, nejsem tu pro něho, ale ani pro tebe. Pomohl’s mi, ale...“
 Dotkne se mého lokte s vědomím, že přestřelil.
 „Nechtěl jsem, Tino...“
 Vytrhnu se mu. „Nejsem ničím nástroj. Pokud chceš mého otce praštit po hlavě, udělej to jinak.“
 „Nechci,“ odpoví hluše a vykročí mokrou mrtvou trávou k řece.

Stojím na břehu řeky a chlad mi obscénně zalézá pod gatě. Simeon rýsuje na trávě kruh hůlkou, kterou namáčí ve vodě.
 „To je svěcená?“ ptám se se zájmem. Ne, že by mi to vadilo, ale zajímá mě, podle jakého ritu Simeon postupuje.
 „Ne,“ zavrtí mírně hlavou, „nic takového já nepoužívám.“
 Konečně je s obrazcem hotov, z tašky začíná tahat misky, kadidelnici, a hlavně svazek fotografií. Rozhlédnu se.
 „Víš, že Hermína zmizela? Našla jsem v jejím bytě popis transmutace ve vlka.“
 Simeon si odkašle. „Jistě, viděl jsem takové návody, dřív, když se tyhle věci ještě nosily.“
 „Konrád tvrdí, že jí to už nepomůže ani k mládí, ani k regeneraci.“
 Stařec po mně přes rameno střílí rychlým pohledem.
 „Nejspíš ne, je příliš stará a navíc, transmutace není totéž co stát se vlkodlakem. Pojdme začít, Tino, do tří do rána bychom měli být hotoví.“
 Vykročí do kruhu a já za ním.

Simeon roztáčí kadidelnici a kouř, který z ní uniká, mě nutí kašlat. Nikdy jsem si na tyhle kejkle nepotrpěla, pomyslí si, ale to už mi vnucuje do ruky fotografie.

„Dokážeš ji najít?“ zašeptá a já zavřu oči. Dostat se do vzpomínek mrtvých je snadné, když se jich dotýkám, ale najít ženu, kterou ani pořádně neznám, je těžké. Tisknu v ruce její fotografii, znovu ji vidím, jak se belhá od Darkova domu, a pak ucítím strach. Její strach, zmatek, bolest, paniku a samotu. Tahle pomsta nechutnala sladce ani za studena, pomyslí si a volně se probírá galerií tváří ve své dlani. Každého z nich, živého či mrtvého, vidím na okamžik Hermíninými očima, optikou její zášti, zrozené během let. Snímky mi kloužou mezi prsty, jen na Wolfovu tvář se dívám déle. Je on příčina, nebo jen oběť, stejně jako všichni ostatní, oběť spleťtých vztahů, které našinec nechápe. Položím jeho fotku k ostatním a Simeon mi podá kadidelnici. Fotografie se kroutí na žhavém uhlí, jak jí pomalu točím. Čekám, až se změní na popel, a ten pak nasypeme do řeky.

„Je po všem?“ zeptám se Simeona.

„Po všem ne. Teď ji musíš najít.“

Vracíme se k autu a ostrý vítr mě bodá do obličeje.

„Darkova fotka tam nebyla,“ připomenou Simeonovi.

„Já vím,“ připustí.

„Jak zruším jeho kletbu?“

Simeon se ke mně obrátí. „Nezrušíš. Myslím, že už je dokonaná.“

„Simeone,“ vyjeknu.

„Je to tak lepší pro vás oba, Tino, věř mi.“

„Do prdele, Simeone, co mi to tu povídáš.“

Z kapsy vydoluju mobil a zmateně hledám Darkovo číslo. Nikdo to nebere. Vztekla mačkám tlačítko znova a z mobilu se konečně ozve rozespálý hlas.

„Tino, potřebuješ něco?“

„Jsi v pořádku?“ Připadám si jako blázen a Simeon vedle mě se tváří, jako by si ničeho nevšiml.

„Jsem. Už je mi skoro dobře, mám sice občas divný stavy, ale asi je to od nervů.“

„Tak dobrou.“

Nechci si povídat.

„Je naživu,“ vyštěknu podrážděně na Simeona.

„Já vím, má milá. Ne každá kletba znamená smrt.“

XXVI.

Vrátit se domů a lehnout si do postele, kterou rozváleli Kay s Dyrem, je skoro vyloučené, jet za Kayem nebezpečné a Timotej je už zase v prachu. Nakonec se rozhodnu vyspat se v Nikolasově domě, z tlustého svazku klíčů vyberu ten pravý a vpotácím se dovnitř.

Je tu pusto, jak se ostatně sluší na dům, který je ještě nevypořádaným dědictvím. Na cestě do postele za sebou trousím kusy oděvu. Nikolase by z toho trefil šlak, pomyslím si zlomyslně, když lezu do postele. Zapínáním bezpečnostního systému se nezabývám. Nějak nepředpokládám, že by mě otec ráno budil se snídání.

Ráno mě nebudí nikdo, takže se můžu válet ve vaně. Své přátelské závazky splním dvěma telefonáty, a když mi oba muži rozespálými hlasy ohlásí, že jsou naživu, rozhodnu se dokonce, že si na oslavu tohoto faktu umeju vlasy. Posnídám hnusnou studenou krev z Kayových zásob, oblečená v Kayově županu, a pak uznám, že je na čase vrátit se k povinnostem, a zrovna když si otráveně obouvám zablácené boty, zavolá mi Pete.

„Kristo...“

Srdce se mi zaklepe v žaludku.

„Stalo se někomu něco?“

„Co?“ vyjeví se Pete.

„Jestli se někomu něco stalo.“

„Nestalo se nic, já jen... Můžu za tebou přijet?“

„Hm,“ ulevilo se mi a touha po aktivitě mě zas opustila.

„Nejsem doma,“ upozorním ho.

„Tak kde se sejdeme?“

„Co třeba ve Fregatě?“ navrhnou. „Je to kus od tebe a maj tam tatarák.“

Pete se nebrání a mně je to venkoncem jedno.

„Hele,“ ozve se při loučení nesměle, „co bajk? Nemohl bych už přijet?“

„Můžeš. Nic nezaručuju, ale nejspíš můžeš.“

Rozloučí se docela nadšeně a já prozvoním ještě Konráda.

Ten rozespalý není, naopak, zdá se, že z celé party je on jediný, kdo, ač od policie dočasně vykopnut, pracuje.

„Byla na Lubnerově hrobě,“ informuje mě různě. „Jsou tam kytky, na hrobě jejích rodičů taky.“

„Loučí se,“ zabrbám.

„Cože?“

„Ale nic. Problém je, že nevím, jestli hledám starou bábu, nebo čubu.“

„Jo, holka, tak v tomhle ti nepomůžu.“

„Jak to vypadá s tebou?“ nedá mi, abych se nezeptala, koneckonců, spálila jsem i Konrádovu fotografii.

„Zatím nic. Můžu tam zavolat.“

„Zkus to,“ poradím mu. No, doufám, že ty včerejší kejkle zabraly.

Když zaparkuju emko (skoro na přechodu, takže na blikáčkách) a dorazím do Fregaty, Pete už tam sedí a točí v prstech malým pivem.

„Když jsem řekla, že můžeš jet, nemyslela jsem tím, že můžeš začít jezdit nalitej,“ zvednu mu mandle hned na úvod.

„Promiň.“ Vypadá trochu nepřítomně.

Mávnu rukou. „Tak o co jde?“

„O Šediváka,“ zahučí.

Zpozorním. „Co s ním je?“

„No, těžko říct, ale nebere mi telefon.“

„Vůbec nebere?“

Pete si strčí vlasy za ucho a povzdychne si.

„To máš těžký. Dřív jsme chodili jezdit, do hospody... Teď, co to pomřelo, je všechno jiný.“

„A Šedivák je víc jinej než ostatní?“

„V poslední době.“

„A divíš se?“ Číšník mi strká pod nos jídelní lístek.

„Tatarák a vodu,“ objednám si. „Bez topinek.“

„Já taky tatarák a vezmu si ty její topinky,“ šklebí se Pete.

„No divím,“ obrátí se pak na mě.

„I přes to, že Hermína je jeho bejvalá?“

„Dneska je z ní obluda.“

„Doslovně, mladej, doslovně. Nakonec našla to, po čem pásla celý život. Recept na transmutaci ve vlka. Někde tu běhá, Pete, nebo se spíš šourá. Musím ji najít.“

„Nemůžeme ji najít my?“ zeptá se.

„A co pak?“

„No...“

„No? Nezabil bys ji, Pete, v týhle kůži ani v tý druhý.“

„Runa jo.“

„Runa jo,“ přisvědčím a bezděčně si představím obrovskou majestátní vlčici, jak dává veteránku svého plemene. No, to je příroda, ať už to bereme jakkoli.

„Seženeš ji?“

Pete na mě mrkne. „Že váháš.“

„Hele, zabít se můžeš i bez kletby. Opatrně.“

Dopije svoje pivo. „Tohle bylo poslední. Hodím ji sem.“

„Vleze s tebou na motorku?“ povytáhnu obočí a Pete se cudně usměje.

„Každá holka se ráda sveze na bajku, ne?“

Cpeme se tatarákem a Pete vypráví. No, možná se spíš svěruje. Šedivák se prý chová divně. Povzdychnu si a olíznu z vidličky mleté hovězí.

„Možná si myslí, že Hermíně zničil život,“ nadhodím.

„Je to svině.“

„Jo, ale nešťastná.“

Pete se na mě podívá tak znechuceně, jako bych mu předčítala z Chvilky pro tebe.

„Skončíš to s ní nějak, vid’?“

Přikývnu. Eutanázii jsem vždycky považovala za dobré řešení.

* * *

Darkův stav ve mně budí podezření, a tak si zacpaným nábrežím klestím cestu na Letnou a uvažuji o Dyrem. Zase se ztratil z dohledu a mně to z mnoha důvodů vadí. První z nich je ten, že mě nejistota unavuje, a druhý... druhý je pocit neukojení. Chtěla jsem mu vyrazit zuby, přerazit čelist a nos, dívat se, jak krvácí, a navrch ho análně znásilnit koštětem. Ne, elektrickým kartáčkem na zuby nebo možná sbíječkou. Krátce, jsem

zklamaná. Simeon měl pravdu, když říkal, že Dyre čekal příliš dlouho. Měl přijít v době, kdy sbíječky ještě nebyly.

„Tino,“ Darek se z mé návštěvy nelíčeně raduje.

„Děláš něco?“ pohnu myší a obrazovka jeho notebooku se rozzáří. „Zase pořad o upírech?“

Rozpačitě se usměje. „No, taková historická studie, lidi to mají rádi. Bohužel mi to moc nejde.“

Kolem stolu se mu vrší haldy knihy. *Upíři žijí* od Konstantina, Vondráček, Guaita...

Kajícně se zašklebí. „Praxe mi chybí, tak se dokrmuju teorií. Snídala’s?“

„Tatarák.“

Odhrne si vlasy z krku. „Něco teplýho do žaludku?“

Olíznu si rty. Koneckonců, už nevypadá tak nemocně jako předtím.

„Jedl’s v poslední době dost?“ zeptám se pro klid svědomí.

„Víc než jindy,“ odpoví hrdě a já ho lehce šťouchnu do hrudi. Když se s námahou sbírá z gauče, dojde mi, že se opravdu něco změnilo.

Byla by škoda zůstat jen u pití, objímám Darka stehny, ale před očima mám pořád obraz Dyreho a Kaye, mužská těla v mé posteli a krev na polštáři. Odstrčím Darka, až zasténá.

„Promiň,“ hrabu se z gauče, „dneska nemůžu.“

„Proved jsem něco?“ mhouří oči jako v očekávání rány.

„Ne, ty ne. Musím něco vyřídit.“

Oblékám se a není mi u toho příjemně.

„A co vůbec jinak děláš,“ zeptám se nuceně, „kromě toho, že píšeš bludy o upírech?“

Sklesle pokrčí rameny. „Tak. Hodně chodím do knihovny, do parku...“

„Z čeho žiješ?“ zeptám se ostře. Dobře vím, že ho náš poměr musí vyčerpávat. Málokdo z lidí, kteří se zapletli s upíry, je ještě schopen nějaké smysluplné činnosti. Dávat pít je práce na plnej úvazek, ušklíbnu se v duchu.

Ošije se.

„No?“

„Vypůjčil jsem si nějaké peníze od rodičů.“

Od rodičů, ach jo. Že bych si taky od Dyreho něco půjčila?
„Musíš mít starý rodiče, ne?“
„Mám už jenom matku,“ připustí. „Vrátím jí to, jen co se trochu seberu.“
„Nesebereš se,“ vpálím mu tvrdě, snad abych se pomstila za to, za co stejně nemůžu. „Dej mi číslo účtu.“
„Nechceš mi platit, že ne?“
Semknu rty. „Jo, chci,“ řeknu pak. „Je to normální. Odvádíš pro mě práci.“
„Tino...“
Cítím, jak mě celé tělo svrbí vztekem, a vím, že musím ven. Sáhnu do peněženky a hodím na pokrývku dvě pětistovky.
„Záloha,“ syкну na něj a vypadnu ze dveří.

XXVII.

Není mi líp. Mám vztek na Dyreho a koneckonců i na sebe. Tohle jsem nemusela, jistě že ne, ale našinec si někdy nemůže pomoci. Už aby tu byla Orthruna, upnu se v myšlenkách k vlkodlačici. Najednou se ve mně probudí bolestná touha lovit v setmělém lese. Ulovíš Hermínu, těším sama sebe, ale nějak to nezabírá. Hermína je škodná, ale na její smrt se netěším. Nakonec vklouznu na sedadlo a nastartuju. Kay bude spát, ale co na tom. Vlastně s ním stejně nechci mluvit.

Jasně že spí, lépe řečeno spal, dokud jsem nepřišla. Teď se mátožně snaží vstát z postele.

„Něco novýho, liebchen?“

„Kromě toho, že se Hermína zřejmě proměnila ve vlka, nic. U tebe?“

„Volala matka,“ přizná.

„Svěřil ses?“ snažím se nebýt kousavá, ale nějak mi to nejde.

„Ne. Liebchen, víš, co chce tvůj otec udělat?“

„Nemám páru,“ zavrčím.

„Já jo.“

Povytáhnu obočí.

Zakašle a pak si promne strniště na bradě. „Proč myslíš, Tino, že jsem s ním do té postele podruhá lez?“

„Jak to myslíš, ‚podruhá lez‘?“ Sedím na kraji postele a cítím, že se do mě dává zima.

„Prostě lez,“ odpoví Kay chraptivě a přitáhne si přikrývku.

„Myslíš, že jsi jediná, kdo se to snaží řešit? Já mám taky motivaci, i kdyby mělo jít jen o to se pomstít.“

„A jde o to?“ Dívám se na upíra pátravě a čekám, co se vydere z pod jeho masky chladného profíka od Specnaz.

„Taky. Ale jsi tu ty,“ položí mi ruku na stehno, „Gothel a...“

„A taky už není čtrnáctý století, že jo?“

„Jo, taky už není čtrnáctý století a moc se mi nechce se tam vracet. Jemu jo.“

„Dyremu?“

„A ne?“

Vklouznu ke Kayovi pod peřinu a opřu si hlavu o jeho hrud’.

„Je to na piču,“ oznámím mu a Kay otřese.

„Liebchen,“ řekne jemně, „neměla bys mluvit ošklivě o tak pěkném orgánu.“

„Takže co má můj tatíček v plánu?“ Ve skutečnosti se mi nechce nic řešit, jen tiše ležet a na nic nemyslet. Není mi to dopřáno.

„Chce odstavit Timoteje a potom, až přijdeš k rozumu...“

„Odstavit?“ Mezinárodně srozumitelným pohybem naznačím dekapitaci.

„Tak. A až přijdeš k rozumu, udělá z tebe šéfovou.“

„Ti rodiče, pořád by nám umetali cestičku.“

Kay na mě koukne, aby viděl, jak vážně to myslím, a pak se zasměje.

„Ano, cestičku ti umete. Odhaduju, že podle jeho plánu bys zas tak moc poddaných neměla.“

„Víš ještě něco?“

„Chce unést Gutu. Gaspar mu nevadí, ale chce si jeho loajalitu pojistit.“

„Pochopitelně.“

„Jo,“ povzdychne si Kay, „pochopitelně.“

„No a teď mi řekni, jak jsi to z něj vytáhl.“

Kay si olízne rty. „Chceš to opravdu slyšet?“

Možná že jsem to nechtěla slyšet, a možná že jsem to neměla slyšet, každopádně to jen posílilo mou touhu seznámit Dyreho anál se sbíječkou. Mé rodinné vztahy nikdy nebyly tak idylické jako dnes, napadne mě, když postrkuju Kaye k autu.

„Jsme s Orthrunou u mě,“ hlásí mi Pete.

„Jedu tam.“

„Kam zas?“ Kay chová na klíně tašku s brokovnicí a na krku se mu houpe další ze šipek.

„Nenechal's to v zádech mému otci?“

Podívá se na mě útrpně. „Tohle je urban dart, ne delta.“

Dloubnu ho pod žebra. „Není to jedno?“

„Ne,“ zatváří se uraženě. „To teda není.“

V Podolí naložím další pasažéry a potom zamířím na Zbraslav. „Kam jedeme?“ zajímá se Orthruna. Vlasy má teď spletené do copu a je zachumlaná do rozměrné šedé bundy z hrubě tkané látky. Vypadá trochu jako indiánka.

„Za Martinem,“ brouknu. „Pete, víš, kde je Šedivák?“

„Nevím.“

Sporták je pro čtyři lidi už nepohodlný, cítím, jak Pete naráží koleny do mé sedačky.

„Furt to nebere. Myslíš, že je s ní?“

„Co by nebyl?“ odpoví mu za mě Orthruna. „Chlapi mají kolikrát nápady. Nakonec si začne vyčítat, že je to jeho vina, idiot. Hermínu jsme měli vzít do lesa už dávno.“

Cítím Orthrunin hněv, a když se ohlédnu, vidím, jak stahuje koutky. Pete si od ní odsedl a odklidil se do svého kouta. Štěně, pomyslím si skoro něžně a vzpomenu si na chuť jeho krve. Připadá mi, jako bych ji pila nedávno.

Na dvoře v Lahovicích je ticho a Martin nemůže přijíždějící auto přeslechnout. Vyjde nám vstříc a trochu se zarazí, když vidí Orthrunu. Obejme ji na můj vkus příliš strojeně.

„Zase nějaký malér?“

„Kdyby mi všichni nelhali, nebylo by jich tolik,“ založím ruce na prsou. „Co blondýnka?“

„Dala výpověď,“ zazubí se na mě Martin rozpačitě. „No, stejně by pár týdnů nemohla na koních jezdit práci.“

Potutelně se usměju. „Jo tak. A už máš novou?“

Martin se ošije, není mu příjemné, jak do něj ryju před vlkodlačicí.

„Máme stájníka.“

„Taky dobrý, ne?“ mrknu na něj a stisknu kliku. „Musím něco vyřídít s Gasparovými, řekneš Martinovi, o co jde, Runo?“

Žena kývne a položí Martinovi ruku na rameno. Není to laskavé gesto a nebylo tak ani myšleno.

„Jsme s Tinou na lovu,“ oznámí mu suše a Martin zamhouří oči. Dál už nečekám.

Gutina jídelna je utěšené místo, ale dneska si to nevychutnám.

„Měla bys na chvíli zmizet,“ říkám tiše a Guta se kolem sebe rozhlédne, jako by ji už odvlékali.

„Kam?“ Gaspar zuří, ale jeho hněvu nevěřím, je v něm moc strachu na to, aby pomohl.

„Všude ji najde.“

„Všude možná ne,“ ozve se Kay, který až dosud mlčky seděl na opěradle křesla. „Když bude spát, najde ji jen těžko.“

Guta polkne. „Myslíš jako *spát*?“

Kay přikývne. „Vy to tu znáte, on ne. Opravdu nevíte o žádné kryptě, kde by se dalo *spát*?“

Gaspar sklopí hlavu. „O něčem bych možná věděl, ale...“

„Jo, není čtrnáctý století,“ skočím mu do řeči. „Bude to jen na chvíli, Guto. Vydržíš to.“

Upírka vypadá, že se rozbrečí, ale nestane se to. Našinci brečet jaksi nedokážou. Místo toho obejme Gaspara. Kývnu na Kaye.

„Pojď ven,“ šeptnu. „Byla bych ráda, kdyby odsud Guta zmizela už dneska v noci.“

Tentokrát jsme si vzali džíp Gasparových a je to dobře. Drncáme po polní cestě a Gaspar nadává.

„Jak to mám najít, sakra? Všude se pořád staví.“ Motor řve a Kay na mě mrká.

„Zastav,“ šťouchnu do Gaspara. „Řídit budu já. Máš džípičku, Kayi?“

„Zatracený krámy,“ kleje Gaspar, ale k volantů mě pustí rád. Obvykle se raději drží koní a je to tak lepší.

Kostelík na kopci je zřejmě oblíbeným místem kaleb, protože tam kromě použitých kondomů najdeme i inzulinu.

„Vidíš, není to tu tak opuštěný, choděj sem děcka,“ těším Gutu, která se pro své vyhnanství oblékla do obrovského svetru brčálové barvy. Na nohách má zelené martensky a já se nemůžu ubránit představě, jak šokující by bylo vidět ji vstát z hrobu takhle vymóděnou. No nic.

Kay roztrhne řetěz, který drží vylomená křídla dveří kostela při sobě, a vejde dovnitř.

Z relikviáře už nezbyvá nic, jak Gaspar hádavě konstatoval.

„Zkažená doba,“ vyštěkne rozčileně a zamne si nos.

„Jojo, zkažená,“ mrknu na Kaye. Kostely, v nichž nocují upíři, nebývají moc v pořádku ani v dobách zbožnějších a všichni si to uvědomujeme až příliš dobře.

„Kde je krypta?“ přejdu k praktičtější věci. Už je k ránu a Gaspar je na světlo citlivý.

Vede mě za oltář. Vchod do podzemí skrývá deska, ze které dřív zřejmě trčel kruh. Už tam není.

„Nemáte pajcr?“ křiknu na Gutu a ta odběhne do auta. Vlastně je to takový poklidný rodinný výlet.

Dole je vlhko, jak už to bývá, a sarkofág je dost poničený.

„Tady to vypadá,“ povzdychne si Guta a vytáhne z tašky mop. Kay, který je obvykle dost rezervovaný, dusí smích v bundě, já nemám ani tu možnost a kvílím naprosto nepokrytě.

„Jen se smějte,“ mávne rukou Guta a smýčí dál. „Já si do myšinců lehat nebudu.“

Ne, nelehá si do myšinců. Sarkofág si pohodlně vystlala dekami a polštářky, Gaspar jí galantně pomohl dovnitř a já s Kayem jsme ji políbili na tvář. „Uložíš ji, Gaspere?“

Upírovi se podezřele láme hlas. „Jo, jen jděte.“

Když klušeme po schodech nahoru, líbají se.

„Filemon a Baucis, co?“ mrknu na Kaye.

„Tak staří zas nejsou,“ vrtí hlavou. „Proti mně. Myslíš, že opravdu usne?“

Kousnu se do palce. Potřebovali bychom, aby usnula, opravdu *usnula* spánkem, ve kterém upíři mohou strávit stovky let. Je podobný smrti. Je to smrt v podmínce.

Z přemýšlení mě vytrhne skřípot kamení a pak se za oltářem vynoří Gaspar. Tvář má ztrhanou.

„Moc se jí tam zůstat nechtělo,“ řekne tiše. „Nikdy jsem nebyl bez ní.“

Plácnu ho po zádech. „Je to jen na pár dní.“

„Jak to víš?“ setřese mou ruku. „Jak to, k sakru, víš?“

* * *

Problém Guta jsme vyřešili, teď zbývá Timotej. Když se mu dovolám, není o nic mrtvější než obvykle a kdesi v pozadí bzučí tetovací pistole.

„Tino, dítě, máš divnej hlas.“

„Dyře po tobě jde,“ řeknu mu místo pozdravu a čekám, co ta zpráva udělá.

„To jde pořád, ne?“

Zdá se, že s ním zpráva neudělala nic, a já odhaduju, že je to hlavně proto, že má na každém koleni jednu povolnou upírku a další u toho káruje venušin pahorek.

„Prober se, Timo,“ doporučím mu přátelsky. „Jde o krk.“

Po deseti minutách hovoru už zdaleka tak veselý není.

„Co můžu dělat, Tino? Je tak starý, že se mu nedokážu ubránit. Navíc... víš, jak jsem na tom se světlem.“

„Zdrhni,“ radím dneska už podruhé. „Zmiz, a já se pokusím to vyřídit.“

„Nezvládneš ho, Tino,“ namítne.

„To nikdy nevíš,“ zavrčím do sluchátka a švihnu zatáčku, až gumy hvízdnou. „To nikdy nevíš.“

* * *

Martin nám úslužně otevřel vrata a ze stodoly, přebudované na garáž, se už upíři dostanou do domu bez problémů.

„Zůstaň tu s ním,“ poprosím Kaye. „Nemám čas tě někam vozit a navíc, bude lepší, když tu Gaspar ze začátku nebude sám.“

Kay zívne. Evidentně je mu dost jedno, kde bude spát.

„A kam půjdeš ty?“

„Hledat Hermínu, ne?“

„Nechápu, že nepotřebuješ spát.“

Odvrátím hlavu. Ve skutečnosti spát potřebuju, zoufale a právě teď, jenže se to zrovna nehodí. Plácnu Kaye přes zadek.

„Dobrou.“

„Dobrou,“ zívne, „a buď opatrná.“

Když odcházím, už se balí do patchworkové deky. To je to kouzlo venkova.

Orthruna s vlkodlaky na mě čeká na dvoře. Martin je zničený a Pete, navzdory strništi a bundě s chrániči, vypadá jako zatoulaný kluk.

„Jak to jde, Runo.“

Žena odhalí zuby. „Martin ti chce něco říct.“

Zabodnu pohled do vlkodlaka. „Cos zase provedl za pitomost?“ pomyslím si a čekám.

„Byl tady Šedivák,“ Martin se odtahuje od Orthruny, která se k němu výhružně naklonila, „ví, kde je Hermína.“

„A neřekl ti to, že?“

„Nechtěl jsem to vědět.“

„Ty idiote,“ Orthruna zasáhne Martina do obličeje, „budete ji krýt po tom, co nám všem udělala?“

„Hm?“ brouknu já. Nepředpokládám, že nám odpoví.

„Najdeme ji, to přece víš,“ vyslovím tak zřetelně, že by mi rozumělo i debilní dítě.

„Já vím. Já jen... No prostě, prostě jsme to neměli nechat dojít tak daleko. Věděli jsme, že život s Wolfem není žádný med.“

„Věděli jste hovno. Lépe řečeno, bylo vám jedno, jak žije, tak tu nehrajte komedie,“ okřikne ho Runa. „Jdeme. Budou někde tady.“

Lehkým klusem se rozběhne z vrat.

„Až Hermínu najde, zadává ji,“ promluvím k Martinovi. „Soucitní jste měli být před padesáti lety.“

„Jdu s váma,“ ozve se Pete a vyrazí za Orthrunou.

„Před Gasparem mlč,“ doporučím vlkodlakovi, který se za nimi dívá bez pohybu, „nemá teď náladu na komplikace.“

Dohoním vlkodlaky rychle. Když na to přijde, běhám rychle a málokdy se zadýchám.

„Kam?“ houknu na Orthrunu. Ukazuje kamsi přes pole.

„Mám ti ji pomoci najít?“

Mlčky zavrtí hlavou a znovu se rozběhne. Je na lovu, ona i Pete, který běží nějakých třicet metrů od nich. Znovu se rozběhnu. Je to jejich lov a jejich pomsta, já jen dohlédnu, aby byla vykonána.

Je dopoledne, ale v lesíku je skoro šero. Nízké mraky leží nad korunami stromů a pod našima nohama praskají větve. Pete odkopne rezavou plechovku.

„Sajrajt.“

Mezi stromy se mihne stín a vlkodlaci se za ním pustí. Já ne. Hermína takhle rychle běžet nemůže a o nikoho jiného zájem nemám.

Podzimní lesy mohou mít své kouzlo, ale tenhle ho nemá. S nechuťí překročím klubko drátu a rozšlápnutou krabičku cigaret. Jestli sem někdo chodí, tak rozhodně ne relaxovat, napadne mě, tady se jen zbavují nepotřebných věcí. Za zády se mi ozve zavrčení a já se obracím tak pomalu, jak jen dokážu. Víím, že neskočí. Neskočí, protože ji už nohy nenesou.

Zvíře, které teď proti mně stojí, je staré. Má polehlou srst bez lesku, zatažené oči, prázdná stehna. V hrozbě odhaluje zažloutlé zuby a pomalu couvá na ztuhlých nohách.

„Byly i jiné cesty, Hermíno,“ řeknu a pomalu se posadím na mokrý pařez.

Přimhouří oči. Mlčí, přirozeně, možná prošla proměnou právě proto, aby mohla mlčet.

Nedovolím jí to. Nakloním se dopředu a přitisknu dlaně k hlavě zvířete. Dokážu vstoupit do vzpomínek mrtvých, pomyslím si, dostat se k tobě nebude problém.

Je to problém. Hermína se zmítá, brání se, před očima se mi míhají nesmyslné střípky dějů. Popadnu ji za srst na krku. „Brzo bude konec, holčičko, a pochybuju, že se Orthruna s Petem budou ptát. Jestli chceš něco říct, řekni to teď.“

Strne, možná ji vědomí blížící se smrti přece jen zarazí, a pak se mne dotkne tlapou s pokroucenými prsty. Přiložím znova ruce k její hlavě a tentokrát mě nechá vstoupit.

Vidím Wolfa skoro takového, jak si ho pamatuju, jen v jiném kostýmu a jiných kulisách, vidím ho okouzlenýma očima děvčete, jeho hrud' na ženské tváři, potutelný úsměv a pak samotu. Samota, černobílé fotografie dětí, které nejsou Hermíniny,

Orthruna, Pete, Martin, záda v motorkářské bundě a sténání za dveřmi. Pláč, tichý, tajený pláč a pak nenávist.

„Mohla's jít k jinému,“ zavrtím hlavou.

Stará vlčice se teď křečovitě vypne, z otevřené mordy se dere křik zpola lidský. Víím, že se snaží proměnit, a víím, že se jí to nepodaří.

„Proč jsi tam zůstala?“

Ani se jí nemusím dotýkat. Spojení, které roste i z Hermíniny vůle, je mnohem silnější. Vidím Wolfa, jen Wolfa v různých situacích i dobách, jeho rty, jeho ruce, slabiny, pletence svalů na předloktích, pořád jen jeho, vlastně ne jen jeho. Taky jeho šaty, jeho postel, cigarety, rozlámanou propisovačku na jeho stole. Je to posedlost. Vydám se hloub to Hermíniny mysli a najednou stojím v předsíni vinohradského bytu, slyším skřípání, smích, výkřiky, pomalu se kradu po parketách a pak pootevřu dveře. Poznám Maru, klečí na všech čtyřech a zuby má vyceněné. Wolf zaklání hlavu a dveře přede mnou se prudce zabouchnou. Je noc a Hermína leží sama pod studenou ducho. Oči má suché a v hlavě jí zraje plán. Pak už vidím jen zapadlé byty starých žen, antikváře, podivné inzeráty v novinách a noci, ve kterých už Hermína s nadějí nečeká, až se Wolf vrátí. Nepřijde dobrovolně, uvědomuje si, ale ona ho přinutí. Vráti se k ní, když zůstane sám, když zmizí všichni, kdo jí ho odvádějí.

„Tys nechtěla zabít jeho?“ zeptám se ohromeně.

„Ne,“ vydere se z vlčího hrdla hrozivě deformované slůvko.

Srovnám si záda. Nechce se mi už pokračovat dál, ale Hermíně nezbyvá moc času. Znovu k ní vztáhnu ruku a skoro proti své vůli pozoruju, jak se stará žena laská s fotografií, jak jí něco šeptá, jak...

„Nebyla to kletba, vid'?" řeknu těžce. „Prostě mu jen došlo, kdo ty lidi zabil.“

Zbídačelá stará vlčice na mě hledí zakalenýma očima a blízko nás se ozývají hlasy. Orthrunin práská jako bič. Položím feně ruku na hřbet.

„Sama si vyber smrt,“ řeknu jí a vstanu.

„To je ona?“ Orthruna se zastaví vedle mě a se zúženými zornicemi si měří vlčici, která se také zvedla.

„Je.“

„Udělal to?“

„Jo, zabila všechny kromě Wolfa. To byla opravdu nehoda.“

Orthruna ke mně obrátí hlavu. „Ty jí to věříš?“

„Jo,“ odpovím suše. „Ve vzpomínkách se nedá lhát. Jeho chtěla, to vy ostatní jste překáželi. Chceš to skončit?“

Orthruna zavrtí hlavou a Šedivák, který stojí vedle ní, potlučený a skleslý, se na mě prosebně podívá.

„Ty určitě znáš nějakou, eh, šetrnou cestu.“

Znám spousty cest, jak někoho zabít, marně však hledám nějakou dostatečně elegantní.

Hermína si těžce dřepne na zadní a zadívá se na mě. Má pravdu, je tu ještě jedna otázka.

Položím jí ruku mezi uši a zeptám se tak, jak si přála.

„Co Darek?“ zeptám se.

„Dala jsem mu dar,“ odpoví spokojeně a pak se křečovitě zkroutí. Kosti se se strašným praskotem přestavují, srst mizí a z mordy, která se pomalu mění v ústa, se ozývá skučení.

Ušetřila mi práci, pomyslím si, když pozoruju, jak se vlčí tělo mění ve vyschlé tělo staré ženy. Rozpuštěné šedé vlasy padnou přes tvář, a když je odhrnu, vím, že je po všem.

„Půjčíte mi někdo bundu?“ obrátím se k vlkodlakům.

Šedivák sundá svůj umazaný plášť a ženu do něj zabalí. Pak se vydáme zpátky ke statku.

XXVIII.

Přesvědčit policii, že jsme v lese našli mrtvou starou paní, která se zřejmě zatoulala z domova, byl trochu problém, naštěstí se už Bér opět vrátil do funkce a mohl tedy zatelefonovat na správná místa. Hermína, navlečená v Gutiných šatech, nevypadala příliš důvěryhodně, ale havrani ji nakonec odvezli a my ostatní jsme zasedli k zaslouženému občerstvení. Mně ho stydlivě nabídl Pete, což může znamenat mnohé, dokonce i to, že vlkodlaky může dárcovství krve bavit.

„Proč jsi ji odvedl sem, Šediváku?“

„Musíme to řešit?“

„Musíme,“ usměju se. „Vy vlkodlaci jste mě najali, abych případ vyřešila. Blížím se ke konci, takže spolupracuj.“

Martin si odkašle.

„Na tebe taky dojde,“ ukážu na něj.

„Kristo...“

„Mlč,“ okřikne ho Orthruna. „Ať mluví Šedivák.“

„Přišla za mnou.“ připustí ten. „Poprvé za mnou přišla už po smrti Wolfa. Byla zoufalá, i když se to snažila nedat znát. Vyhodil jsem ji, nic jsem nepochopil.“

Orthruna na mě vrhne pohled, který mluví za vše. Od ní by se Hermína pochopení nedočkala, to je jasné.

„Tak přišla znova, to už jsem věděl, že ji podezíráš. Váhal jsem, ale nebyla jsi k zastížení a...“

„Přiznala se ti?“

Přikývne.

„Cos dělal dál?“

„Řekl jsem to Martinovi.“

„Tak Martinovi?!“ Mám pocit, že Orthruna po Šedivákovi skočí, a nemíním jí v tom bránit. Sama mám na něj vztek.

„Runo, chápej, kdybych to řekl tobě, zabila bys ji.“

„To si piš. Strávila jsem kvůli ní tejdén v železech.“

Odkašlu si. „Hermína je mrtvá. Myslím, že nikdo tady nepochybuje, že měla zůstat s tebou, Šediváku,“ řeknu jízlivě. „Byl by klid. Proč si vlastně vzala Wolfa, nebo líp, proč si on vzal ji?“

Šedivák stiskne rty a zírá do zdi, tvář schovanou pod sítí vrásek bolesti.

„No tak,“ pobídnu ho.

„Po tom, co jsem se dozvěděl, že s ním Hermína chodí, jsem za ním zašel,“ zachraptí vlkodlak. „Chtěl jsem se ho zeptat, jak moc vážně to s ní myslí. No, možná jsem ho spíš šel přesvědčit, že je to pro něj jen hra. Wolf se urazil.“

Povzdychnu si. „Urazil se, a aby ti ukázal, jak moc vážně to myslí, a taky jak moc má Hermínu v hrsti, skončil s ní před oltářem. Je to tak?“

Šedivák mlčky kývne. Vypadá příliš vyčerpaný, než aby ještě něco vysvětloval.

„Jdi domů,“ doporučím mu, „já už tě nepotřebuju. Dál je to mezi váma,“ obrátím se k Orthruně, jejíž žluté oči blýskají.

„Je,“ přisvědčí temně.

Přehlédnu společnost a vstanu. „Musím jít spát. S tebou, Martine, si ještě promluvíme.“

Martin vstane. „Já vím,“ ozve se v předtuše nepříjemností. „Nechceš něco k pití?“

„Ne,“ zívnu na celé kolo a předvedu dlakům špičáky. „Pete se snažil dostatečně.“

Motorkář se málem zapýří, ale já už to nevnímám. Doklopýtám do hostinského pokoje ke Kayovi a usnu dřív, než si stačím zout boty.

* * *

Šramocení, které vniká do mého spánku, mě otráví natolik, že otevřu oči. Je to Martin s pohárem koňské krve.

„Poslal mě za tebou Gaspar,“ řekne omluvně, „už je noc a ty nepiješ studenou krev. Ohřát se to nedá,“ strká mi do ruky pohár.

Otevřu oči. „Jasně že nedá,“ zamžourám na něj a zhluboka se napiju. „Kde je Orthruna?“

„Odjela s Petem.“

„A ty jsi naživu, takže to dopadlo dobře, ne?“

„Dopadlo dobře?“ zopakuje po mně hluše.

„Vy vlkodlaci se nad vším moc dojímate.“

„Hm.“

„Šedivák o ni přijít nemusel, kdyby nebyl trouba.“

Martin si sedne vedle mě na postel. „Dneska mi volala bloncka.“

„A?“

„Ukončil jsem to. Čím jsem starší, tím větší mám strach, že to blbě dopadne.“

Přikývnu a pomyslím na Darka. Možná kdybych mu dohodila nějakou vhodnou partii...

„Ty vůbec nepiješ,“ šťouchne do mě Martin a já v jeho slovech slyším ozvěnu Guty.

„Už piju,“ zvednu pohár poslušně k ústům a loknu si. Cítím, jak se mi teplo rozlévá po těle, a vím, že energii budu potřebovat. Ještě zdaleka není po všem.

Pijeme, ale nálada je na bodě mrazu. Gaspar je skleslý, Kay apatický a já, přes to, že jsem spala, utahaná. Statek je bez Guty pustý, napadne mě a uhodím dlaní do desky stolu.

„Vstávat, chlapi.“

Gaspar sotva zvedne hlavu.

„Proč?“

„Chcete tu čekat, až zahřmí?“

Kay si urban dartem čistí nehty. „Ono zahřmí brzo,“ konstatuje. „Dyre nás dlouho čekat nenechá. Tino,“ zarazí se pak, „kdyby něco, nespolehej na mě. Víš, jak to myslím.“

„Jo,“ odpovím suše. „A nemusel’s mi to říkat, vím to sama.“

„Tino, budu se snažit.“

„Já se musím snažit,“ odseknu. „Mám toho plný zuby.“

Ticho zase zalehne místnost, a když se z mé kabelky ozve telefon, беру to skoro jako vysvobození.

„Tino, musím s tebou mluvit. Něco se děje,“ Darek chraptí, že mu skoro nerozumím, „jedu za tebou.“

„Nejsem doma.“

„Tino...“

„Dobře, přijed’ sem.“

„Kam sem?“ V hlase má paniku.

„Do Lahovic na Zbraslavi. Máš v autě mapu?“

„Jo.“ Mluví zmateně.

„Je ti zle?“

„Je mi divně, Tino. Hrozně divně.“

„Musíš sem dojet,“ snažím se mluvit tak uklidňujícím hlasem, jak to jen jde. „Není to daleko.“

„Myslíš, že umřu, Tino? Ale upřímně.“

„Upřímně? Ne. Nevím, co se s tebou děje, ale neumřeš.“

Ve sluchátku se ozve něco, co může být zakňučení nebo vzlyk.

„Jed,“ pobídnu ho, „budeme tě čekat.“

„Darek má problémy?“ Kay založí ruce na prsou a houpá se na židli.

„Má. Nejspíš je to ta kletba.“

„Co s ním chceš dělat?“

Zpozorním. V Kayově hlase zní něco, co znám, a instinkt mě varuje.

„Nechat ho žít jeho život.“

„To je blbost,“ vloží se nečekaně rázně do debaty Gaspar. „Je to blbost, a ty to víš. Je na tobě závislý, nakonec to budeš muset nějak řešit.“

„Nakonec možná, teď ne,“ odseknou.

„Dáš mu *polibek*?“ Kay je napjatý a mně dochází, že pozvat sem Darka nebyl ten nejlepší nápad.

„Ne.“

V Kayových ústech se blýskají špičáky. Možná něco obětoval, pomyslím si, možná obětoval víc, než jsem si myslela, a chce svou investici zpátky.

„Nakonec to uděláš,“ prorokuje Gaspar.

Jo, udělám a Kay ho zabije, pomyslím si. Možná jsem schopná zabít Kaye, ale ne zastavit Kaye, když se rozhodne Darka zabít. Je mi mizerně a někde ve tmě tam venku se potlouká Dyre, Dyre s jeho šílenými plány a ambicemi.

„Mám toho všeho dost,“ vyštěknu do tváře mlčícím upírům a vyběhnu ven před dům. Noc je bez hvězd a mraky jsou velmi, velmi nízké.

„Je tady.“ Kay se najednou vynořil za mými zády a šeptá mi do ucha.

„Kdo?“

„Dyre, kdo jinej.“ Kay mi tiskne ramena a třese se, jako by měl zimnici.

„Bude to kurva těžký,“ vydechne.

Položím mu dlaň na zápěstí.

„Natrhnu mu prdel,“ slíbím upírovi a ten se na mě zadívá s pochybami.

„Hele, kdo, když ne já?“

Kay mě líbne na tvář a obrátí se zpátky ke dveřím. Jde zvolna, ale já vím, že ho to stojí spoustu přemáhání. Já čekám.

* * *

„Dlužím ti omluvu, dítě.“ Nevidím ho, ale vím, že tu je. Za zády mám zeď domu, položím dlaň na omítku a zaryju do ní nehty. Srdce, obvykle ospalé, se rozběhlo.

„Omluvu, otče? Spíš satisfakci.“

Vyloupne se ze stínů a jde ke mně, vysoká postava v neurčitěm hábitu.

„Uvažoval jsi někdy o tom, že by ses měl jinak oblíkat?“

Mělo to znít lehce, ale krk mám stažený. Zakloní hlavu. Jestli začne křičet, zboří dům, pobije koně a pak...

„Mlč,“ zachraptím. „Jsme rodina, můžeme bojovat i jinak.“

„Jinak?“

Odlepím se ode zdi.

„Jo, konfesně. Na férovku, jak se tady říká.“

Najednou mám neodolatelnou chuť ho uhodit, cítit, jak pod mou rukou praská kost, zpřítomnit ho krví kapající z nosu a vyraženými zuby.

„Jsi dítě,“ odbyde mě pohrdavě.

„Tvoje dítě a děti mají právo od rodičů něco čekat,“ jdu přímo k němu.

„Co ode mne čekáš?“ usměje se povýšeně a v ten okamžik už se nerozpakuju.

„Že přijmeš tohle...“

Uhodím ho do tváře vší silou, silou, kterou jsem si povypůjčovala po sousedech, lokala ji z Kaye, z Gaspara, z věčnosti, kterou mi dal Simeon.

Zapotácí se, krev se mu řine po tváři tak, jak jsem si to představovala.

„Začínám litovat, že jsem tě zplodil, ty mrňavá poběhllice,“ vyfrkne krev a rozběhne se.

Uhnula jsem, uhnula, ale pozdě, a jeho pěst mě zasáhla do žeber jako kladivo, jako demoliční koule, která prorazí stěnu domu. Strnu a Dyre mě udeří podruhé, tentokrát do břicha. Kyselé

sliny mi běží nahoru krkem, ale bolest kupodivu není tak zlá. Vrhnu se na něj, nehty mu sekám po očích jako dravý pták, nezajímá mě nic jiného než právě ty oči, rvu mu kůži tváře a hrudi a rány ani necítím. Padneme na zem, a když se na mě Dyre převálí, olíznou dvůr reflektory auta. Darek, strnu. Darek, který právě vlezl tam, kam se neodvážší ani staří upíři. Do mé rodinné arény smrti.

Auto zastaví a Darek vylítne ven.

„Tino, Tino, co se děje.“

„Vypadni,“ zařvu, „padej pryč.“

Neposlechne mě, vyrazí k nám, ale Dyre je samozřejmě rychlejší. Křikne jen jednou a Darkovo tělo narazí do auta jako odhozený panák.

„Ty svině,“ zašeptám a vztáhnu ruce k otcovu krku, „ty egoistická, pomatená ludro.“

Rdousím ho, Dyre rve mé ruce ze svého krku, ale já, ochromená vztekem, necítím vůbec nic. Zuby mi trnou, šavlovité zuby v mých ústech, které se kousek po kousku přibližují k Dyreho hrudi. Konečně se mu podaří odtrhnout mi ruce, ale v tu chvíli kousnu a vyrvu mu kus masa z hrudi. Tvář mi zalije krev, jeho krev, teplá, příjemná, blízká. Rvu dál jako pes stížený vzteklinou, úplně ztracená ve svém rudém šílenství.

Dyre mě odstrkuje, rány na mě prší, Dyreho ruce na mém krku a pomalé odcházení. Pak povolí. Povolí v okamžiku, kdy Kay s Gasparem vyběhnou na dvůr. Nekřičí, nikdo z nás nekřičí, jen padnou do klubka a urputně se snaží odvalit ze mne otce.

Gaspara zasáhne Dyreho pěst, ozve se známý zvuk, odhaduju, že mu praskla lebka. Poskytli mi čas, uvědomím si s vděčností, a já ho nesmím promrhat. Zezadu obejmu Dyreho, který krátkými úspornými údery tluče Kaye, a přitisknu se k němu v gestu skoro láskyplném. Slyším jeho krev a už vím, co mi můj otec dluží. Vycením zuby a zakousnu se hluboko, velmi hluboko. Pak už nemusím dělat nic jiného než sát.

XXIX.

Když se proberu, klečí u mě Martin a z tváře mi stírá krev. V očích má slzy.

„Kristo, všichni jsou mrtví.“

„Blbost,“ vypravím ze sebe a cítím, že žebra ještě nestačila srůst. „Mrtví byli už předtím. Seberou se, jen Darek...“ pokusím se opřít o zhmožděnou ruku, „Darek to nejspíš nepřežil.“

„Darek?“

„U auta,“ vypravím ze sebe těžce.

„Pes?“

„Co?“ Žaludek se mi najednou obrátí a já zvracím tmavou sraženou krev přímo na svá kolena.

„Co?“ zopakuju, když si utřu pusy.

„U auta leží pes.“

Nejsem schopná se dohadovat. Obrátím se k Dyremu. Na jeho krku zeje rána po mých zubech, zrovna tak na hrudi.

„Máte tu krev? Lidskou...“ upřesním, když se Martin zvedne.

„To víš, že máme.“

„Přines ji.“

Vyčerpaně se překulím přes otce ke Kayovi, který leží velmi tiše. Chvilí se dívám na jeho potlučenou tvář a pak mu jednu vrazím.

„Vstávej, Kayi, Martin nese snídani.“

Potácím se dvorem. Po tom, co jsem vpravila nějakou krev do úst Kayovi a střídmě jí polila otce, je třeba ošetřit i Gaspara. Hlava se mi točí a obrazy před očima se rozmazávají. Přejedu si dlaní tvář. U malého zeleného auta, kterým přijel Darek, opravdu leží zvíře. Pes, možná vlk, a jeho tlapy se křečovitě chvějí. Obrátím se k Martinovi.

„Co mu je?“

Pod čenichem zvířete se rozlévá kaluž krve. Martin se k němu skloní a pak ke mně zvedne oči.

„Nevím, ale podívám se.“

Když liju krev do Gasparových úst, ozve se nářek.

Kay klečí nad tělem mého otce a opatrně se prsty dotýká jeho tváře.

„Neměl by být vzhůru první?“ bolestně sykne, když se pokouší vstát.

„Ne,“ zavrtím vyčerpaně hlavou, „vypila jsem z něj hodně. Jo, a díky.“

„Za co? Já s ním mám svoje účty, liebchen. Jak je Gasparovi?“ Pokrčím rameny. „Má prasklou lebku.“

„Odnesu ho,“ nabídne se Kay.

„Nech to na Martinovi, budeš rád, když odneseš sebe,“ namítnu.

Od auta je slyšet křik, zvířecí, ale povědomý. Zvednu se ze země.

„Tak co mu je?“ zeptám se Martina a ten potřeše hlavou.

„Je moc zesláblý, aby se dokázal proměnit zpátky, ale spolu to dokážeme.“ Pohladí zvíře po šedé srsti.

„Jak se jmenuje?“

„Kdo?“

„No on.“

„Darek,“ vypravím ze sebe ohromeně.

Martin spokojeně přikývne a nadzvedne vlkovi hlavu.

„Tak, Darku, teď se soustřed'. Začneme od prstů. Představ si svoje ruce zase jako lidské.“

Žaludek mi znovu vyletí do krku. Když konečně přestanu zvracet, nese Kay Gaspara do domu a Martin dosud klečí u zvířete, svíjejícího se na zemi v obvyklém praskotu kostí.

„Výborně,“ povzbuzuje Darka Martin, „jde ti to dobře.“

* * *

„Opravdu ho tam chcete nechat ležet?“

Sedíme kolem stolu v jídelně, podivná konkláve zbitých, a Martin ukazuje k oknu.

„Otce? Jistě, chceš ho mít tady? Užila jsem si dneska rodinného života až dost.“

Popelavý Darek s vlasy mokkými potem na mně visí pohledem.

„To byl tvůj otec?“

„Jo,“ opáčím stroze.

„Aha,“ položí třesoucí se ruku na stůl. „Víš, jel jsem za tebou, abych ti řekl, že se v noci se mnou stalo něco divného.“

Gaspar s hlavou staženou obinadlem vztekle zabručí.

„No to je tedy divný, když se z někoho stane vlkodlak. Vy kožoměnci byste si měli odvyknout otravovat Tinu s každou pitomostí,“ zachmuří se na Martina.

Navzdory vážnosti situace mi cukají koutky.

„On se proměnil poprvé, Gaspare,“ vysvětlím.

„Jo tak. Nojo, poprvé je to jen jednou. Jdu si lehnout,“ namáhavě vstane se židle. „Co s ním?“

Čtyři páry očí mě upřeně pozorují.

„Nemůžu ho zabít, je to můj otec. On by mě taky nezabil.“
Nezabil mě, a mohl, pomyslím si. „Prostě nemůžu.“

„Mám ho zabít já?“ nabídne se Kay.

„Ty můžeš?“ zeptám se.

Odvrátí hlavu. „Můžu to zkusit. Svého otce jsem zabil.“

Gaspar stiskne prsty opěradlo židle.

„Ne na mém dvoře. Není to správný, aby děti zabíjely rodiče,“ vyřkne svou staromódní moudrost s podivnou důstojností.

Vstanu od stolu, odhrnu zatemnění a vyhlédnu na dvůr.

„Už tam není,“ řeknu tiše. „Nikdo už tam neleží.“

V jídelně zavládne ticho, které přeruší až Martin.

„Nedáte si ještě nějakou krev?“ zeptá se starostlivě.

„Díky,“ prsty se dotknu rtů, „pro dnešek už jsem měla krve dost.“

Petra Neomillnerová (*1970)

Petra Neomillnerová se ve své tvorbě se zaměřuje především na fantasy. Její práce se vyznačují až naturalistickou syrovostí a tvrdostí, a to jak po stránce dějové, tak i v charakterizaci postav. Právě to dává jejím textům nádech opravdovosti. Ukazuje silné samostatné ženy schopné vyrovnat se s nástrahami světa, který jim příliš nepřeje.

Narodila se v lednu 1970 v Praze, kde stále žije. Vystudovala střední knihovnickou školu a později získala i grafické vzdělání. Od roku 1993 je na volné noze a živí se jako grafička, a v poslední době zejména jako scenáristka a spisovatelka. Její články věnované magii pravidelně vycházejí v časopise Pevnost, se kterým dlouhodobě spolupracuje v oblasti recenzí knih a publicistiky.

Píše už od dětství, dlouhou dobu se však věnovala především poezii. S psaním prózy začala koketovat až v pětadvaceti letech, dnes se jí však už věnuje téměř výhradně.

Autorčiny začátky jsou spojeny s časopisem Pevnost. Tady také vyšla jako první text povídka *Ta, kterou smějí sedlat jen bohové...* O rok později tu také poprvé představila čarodějku Moire v příběhu *Hněv*, ve kterém se Moire pokouší zachránit malé městečko před stoupající vodou. Moire a jejímu příteli Desmondovi zůstala v dalších letech věrná a v Pevnosti postupně otiskovala nová a nová dobrodružství. Jen namátkou jmenujme *Čas, kdy klasy dozrají* nebo *Vlastní krev*. V Pevnosti vyšla také povídka *Stříbro je když...* jejíž hlavní hrdinkou je zaklínačka Lota. Má za úkol vyčistit starý hřbitov od upírů, přičemž se jí překvapivě dostane pomoci od jednoho z nich.

Publikuje také ve sbornících. V antologii **Punk Fiction** je zastoupena S/M příběhem *Capricorn 70* (Punk Fiction, Mladá fronta, 2004), do antologie editora Vlada Říši přispěla velmi temnou fantasy povídkou *Květ skály* (2005: Česká fantasy, Mladá fronta, 2006), v antologii **Legie nesmrtelných** se znovu na scéně objevuje Lota v povídce *Zmetek z temnot* (Legie nesmrtelných, FantomPrint 2006) a pokračování příběhu *Capricorn 70* „Odpal to, Red!“ vyšlo v dalším Říšově sborníku **Sorry, vole, error**.

Rok 2006 se pak nese ve znamení její první samostatné knihy, povídkové sbírky *Vlastní krev* (Triton, 2006). V ní soustředila

všechny zatím vydané texty o Moire a přidala několik dalších povídek. Vznikla tak drsná, ale tím netradičtější kniha. V listopadu letošního roku vydala první díl trilogie **Písně čarodějky** o Moire a Desmondovi. První díl má název **Nakažení** (Butom print, 2007). U nakladatelství Triton vydala dvě knihy o magii, **Magické kameny** a **Milostná magie**.

Petra Neomillnerová žije s přítelem, dcerou Nikou a československým vlčákem Sněhurkou na pražské Letné.

Více informací o autorce najdete na www.alraune.cz.

Petra Neomillnerová
Doušek věčnosti

Vydalo Nakladatelství TRITON v Praze/Kroměříži roku 2008
jako svou 1129. publikaci, v edici TRIFID svazek 274.

Vydání 1.

Ilustrace na obálce Marek Hlavatý.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědný redaktor Jiří Popiolek.
Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava.

ISBN 978-80-7387-110-9
www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 199,– Kč
(členové SFK TRIFID 149,– Kč)